

Giới thiệu Soái Ca Dưới Lớp Quân Trang

Thể loại: ngôn tình, quân nhân,

Nếu thân phận thật sự là con gái của ĐẠI TƯỚNG thì đã sao?

Thì ngày từ nhỏ đến lớn cứ phải làm mặt mũi cho ba, ăn gì, nói gì, nhìn gì cũng phải nhìn mặt mũi của ba đầu tiên.

Được rồi, quyết định vậy đi tốt nghiệp liền xin làm ở bệnh viện y ở thành phố T là tốt nhất.

Mẹ khóc cả ngày trời, ba giận không nhìn mặt. Cũng được không sao, quyết định thoát khỏi cái bóng của ba đi a.

Đến Thành phố T cũng được 3 tháng, thực tập tại bệnh viện cũng được 3 tháng, được nhận ngay vào làm bác sĩ khoa phẫu thuật liền a. Số tốt vẫn là số tốt.

Cái khó ở thành phố T nhất là gì? Là tìm được căn nhà trọ vừa ý đó nha.

_ A lô! Khả Khả, tỷ đã kiếm cho muội được một căn nhà rất tốt a. - Tỷ Tỷ thương yêu

_ Được! địa chỉ ở đâu, qua ngay. - Khả Khả vui mừng

_ Chủ nhà một năm chỉ ở nhà có 4 ngày, em yên tâm mà ở nhé! - Giải thích một chút

_ 4 ngày ư? 4 ngày nào của năm? - thắc mắc một chút

_ Àch cái này không xác định được! - không biết giải thích làm sao

---

Mời mọi người xem tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Soái Ca Dưới Lớp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chữa trị cho nhân vật lớn

Tiết trời ở thành phố T lúc mùa thu rất là thoải mái, dù rằng có xe xe lạnh nhưng mọi người vẫn có thể thích ứng được.

Riêng chỉ mình cô gái nhỏ đang cuộn mình trong chăn lớn thì không chút gì gọi là thích ứng được, nơi cô sinh ra là một thành phố nóng nhiều hơn là mát cho nên đối với cô thể này được gọi là quá lạnh đi.

Kí túc xá bệnh viện lạnh không tốt đi, máy sưởi cũng hư mất rồi.

Đêm qua cô trực, thần tài thổ địa thể nào mà dẫn khách sang quán lẩu bên kia đường không dẫn lại dẫn vào bệnh viện nhiều như vậy, chặt vật 4-5 ca liên tục nguyên một đêm hành hạ Lâm Khả Khả căng dây thần kinh cực độ.

Hết ca liền về ngay kí túc xá để ngủ thẳng một giấc, nào đâu ông trời thật bạc đãi cô mà lò sưởi bị hư khiến cô bây giờ lạnh quá mà không thể ngủ. Hai con mắt nổi lên gân đỏ nhìn cực kì không ra con người a.

Nằm trong chăn một hồi, nhiệt độ cơ thể của cô tự làm cho chăn ấm lên lúc này cô mới bắt đầu thiếp đi được một chút.

Reng reng reng reng.

Ha ha, trời đã không thương thì thôi, khó khăn lắm mới nhắm mắt lại được một chút thì chuông điện thoại ren khiến cho Khả Khả muốn buông ngay câu chữ bậy.

_ Tôi nghe! - Uể oải cả người, bực mình ngay trong tiếng nói Khả Khả không kiên cũng không nể mà quát.

_ Bác sĩ Lâm, người mau đến ngay có bệnh nhân cần chữa gấp gấp - Tiếng nói người bên đầu dây thật phát ra có chút rung rung.

_ Kiểm bác sĩ Lư, tôi đã hết giờ làm việc - Khả Khả nổi trận lôi đình, tâm trạng không ngủ được đã không tốt nào đâu còn bị kêu làm khi mà mình hết bốn phận.

_ Bác sĩ Lư không giải quyết được, liền mời bác sĩ, mau mau không là bệnh viện chúng ta đẹp cái chắc - Vị bên kia gấp như nước sôi đến nơi nói một tràng không hề dừng lại.

_ Bệnh viện ta là bệnh viện quân y, ai dám đẹp - Khả Khả bị chọc cho tức đến không ngủ nữa mà tỉnh hẳn.

_ Thật là sẽ bị đẹp, người mau mau đến tôi năng ni - Người càng gấp hơn bao giờ hết.

_ 5 phút - Hết cách, tức thì cũng tức, buồn ngủ thì cũng hết, lạnh thế này thì cũng không thể ngủ Khả khả liền mệt mỏi đi vào phòng vệ sinh mà rửa mặt tỉnh táo

Không sai biệt đúng 5 phút sau cô có mặt tại phòng cấp cứu, lúc đi vào liền thấy không thích hợp chút nào một hàng người mặt đỏ quần áo đang đứng bu đây ở trước cửa ra vào cấp cứu.

Khả Khả lúc này không thêm để ý, liền trực tiếp đi xuyên qua dòng người mà đi vào, chuẩn bị đi đến cửa thì bị hai người bộ đội ngăn lại.

_ Cô là ai? - Một người bộ đội mảy râu chặt nhìn cô gái kia đầy nghi hoặc.

_ Tôi là bác sĩ, tôi đến cứu người - Khả Khả quả thật đã mệt còn gặp phải cái việc quái đản này.

_ Bác sĩ? không có bằng tên? không có áo blue? - Người bộ đội nhìn cô đầy nghi hoặc.

_ Ra đây đi, tôi ở trước cửa cấp cứu - Cô không thêm nhìn bọn họ nữa, móc bộ đàm nội bộ ra gọi ai đó.

Chưa đến 1 phút cánh cửa phòng cấp cứu liền mở ra, vị bác sĩ chính hồi nãy hoảng hốt chạy ra.

_ Bác sĩ Lâm người đến, mau mau không kịp rồi - Không cần nhìn đến những người xung quanh, bác sĩ Lư liền nắm tay của cô lôi vào trong phòng cấp cứu.

Đề lại mọi ánh nhìn ngơ ngác ở bên ngoài.

_ Nặng vậy sao? - Mặc đồ khử trùng xong, bước vào phòng phẫu thuật cô nhìn sơ một chút.

_ Tôi thật cam không nói mới cầu cứu cô, giúp tôi, không là bệnh viện liền bị đóng cửa - Bác sĩ Lư tuổi nghề cũng ngang bằng cô nhưng mà mắc cái bệnh rồi khi gặp việc khó.

Nhiều khi Khả Khả không hiểu sao vị bác sĩ Lư này là có thể qua được kì thi bác sĩ nữa chứ.

_ Nói nhiều! mau bắt tay vào việc - Cô bỏ qua mọi hành động, lúc này cứu người là quan trọng.

5 tiếng đồng hồ, cuối cùng đèn phòng cấp cứu cũng đã tắt.

Khả Khả giao hết mọi việc cho bác sĩ Lư tự mình đi ra bằng cửa nội bộ.

_ Đại Tá đến nào? - Mọi người nhìn vị bác sĩ bước ra tất cả đều đứng nghiêm túc ánh nhìn lo lắng hướng về bác sĩ.

_ Đã không sao, đại tá của các người thật không phải con người mà, trúng 3 phát đạn vậy mà vẫn giữ được mạng, đã chuyển đến phòng hồi sức ngày mai liền ra phòng ngoài, tôi đi trước - Bác sĩ Lư bị bọn họ hù cho sợ nhưng mà ông vừa cứu lấy một cục phẩm của đất nước cho nên không có gì phải sợ cả, hùng hổ nói, nói xong liền bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Solai Ca Dưới Lớp Quân Trang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xem bệnh

5 tiếng quý báu của Khả Khả cũng đã vùi đầu vào trong phòng phẫu thuật, cứu lấy mạng của vị đại nhân vào đó cũng là cứu lấy được bệnh viện.

Nhưng mà giờ phút này Khả Khả làm gì còn tâm trạng để mà suy nghĩ đến cái việc mình đã lập được công như vậy, bây giờ trong đầu cô chỉ có một việc đó là Ngủ.... Đúng.... chính là Ngủ.

Trời cũng đã đến trưa rồi cho nên không khí cũng bớt lạnh hơn rồi cho nên cái không khí này trùm cái chăn vào có thể ngủ được khá tốt.

Đánh một giấc cho đến trời tối cô mới tỉnh dậy, việc đầu tiên cô nghĩ đến đó là đói, đúng là đói.

Từ tối hôm qua ăn một chút mỳ rồi về lạnh quá không ngủ được, rồi lại thêm 5 tiếng đồng hồ cứu lấy mạng vĩ nhân kia về tới liền ngủ cho nên đói là chính xác.

Kí túc xá không cho nấu nướng cho nên mọi việc ăn uống đều phải ở căn tin, căn tin này mở 24/24 cho nên cứ đói thì xuống ăn thôi dù sao cũng là cơm nhà nước mà đâu mất đồng nào.

No cái bụng rồi thì tinh thần cũng phấn chấn hơn đấy chứ, Khả Khả trở lại tâm trạng vui vẻ rồi, đi đến nhận ca trực thôi. Tối nay cô cũng phải trực đến trưa ngày mai, chiến đấu tiếp thôi ngày mới liên có thể nghỉ mà đi kiểm phòng trọ.

_ Bác sĩ Lâm người đến! - Y tá thấy cô khuôn mặt thật lộ ra vẻ vui mừng vô cùng.

_ Bệnh nhân hôm nay thế nào? - bắt tay vào công việc ngay không để qua một giây phút nào.

_ Dạ! hôm nay bác sĩ sẽ đến xem bệnh cho 3 người, ông Hoàng ở giường số 4 và ông cụ Hứa ở giường số 7 không chịu uống thuốc, cuối cùng là bệnh nhân ở phòng VIP1 hôm qua bác sĩ đã mổ - Y tá phân rõ ràng công việc cho cô.

_ Bệnh nhân ở phòng VIP1 đó là của ca bác sĩ Lư sao lại để tôi khám - Nói đến đây cô hơi nhũn mỳ, bác sĩ Lư kia thật ngon dám dùng đầy trách nhiệm cho cô.

_ Dạ! bác sĩ Lư bảo, bác sĩ Lâm là người cứu người cho nên giao bệnh nhân này cho bác sĩ - Y tá kể bên nhìn sắc mặt không tốt của cô mà cũng rung một chút.

Khả Khả lúc này không thêm nói nữa, thôi được coi như cho tên bác sĩ Lư đó nợ một lần, lần tới có ca nào cực kì khó cô liền trả thù cho hấn biết tay.

Cô mang theo ông nghe đến phòng bệnh xem bệnh một chút, cô là một cô gái rất xinh đẹp dù có làm gì đi nữa thì cũng không thể che được cái rực rỡ mà cả người cô toát ra.

Ông Hoàng rất nghiêm túc trị bệnh cho nên bệnh tình của ông quả thật tốt thật tốt, 2 ngày sau cô liền sẽ cho ông xuất viện, nghe được bác sĩ nói người thân cùng ông Hoàng rất vui mừng miệng không ngừng cảm ơn riu rít.

Nhưng mà đến ông cụ Hứa này, cứng đầu vô cùng lúc nào cũng muốn đòi chết nhưng mà cái chiều này luôn luôn bị cô đánh cho tanh bành không tha, cuối cùng ông cụ cũng ngoan ngoãn mà uống thuốc, y tá thở ra một hơi như là trút đi một gánh nặng.

Sau đó một thân tiến đến phòng VIP1 kia, trước cửa có 2 bộ đội canh gác trước cửa người muốn vào liền phải xuất trình giấy tờ rõ ràng mới cho vào.

" Thật phiền phức " Khả Khả mắng nhẹ trong miệng rồi bước vào, theo sau là y tá.

Vào đến phòng bệnh, ánh mắt của Khả Khả không hề thay đổi một chút nào cô vẫn giữ tinh thần trước cái mặt đầy cực phẩm này, riêng y tá thì muốn xỉu đến nơi.

Con người kia hôm qua cô lấy ra 3 phát đạn cứu lấy mạng của hấn thì cô được gọi là ân nhân a, cho nên ở đây cô mới là người có quyền.

Cơ mà nam nhân này thật sự không phải người a, có người nào hôm qua mới phẫu thuật, sáng nay tỉnh dậy giờ liền có thể ngồi đó mà thần nhiên đọc sách như vậy được không cơ chứ.

Lôi Chiến Phong đang cầm quyển sách lưu hành nội bộ trong quân đội thấy người vào liền gấp quyển sách lại nhìn về phía hai người đang tiến vào.

Ánh mắt của anh chợt dừng một chút khi thấy người con gái mặc áo blue tiến đến.

Thật lạ, phụ nữ 10 người gặp anh thì ánh mắt mê mẩn hết 10 người, điều chứng tỏ là cô y tá sau lưng không hề giấu được một chút gì gọi là tự trọng, nhìn anh bằng ánh mắt si mê vô cùng. Nhưng mà người con gái này cứ một biểu tình lạnh lạnh tiến đến không mang một cảm xúc gì.

_ Hôm nay thế nào? - Câu hỏi này một ngày cô hỏi 100 lần, nó như là một câu xã giao của bác sĩ đối với bệnh nhân, không hề mang bất kì một hàm ý gì cả.

_ Tốt! - Con người vốn kiệm lời thì làm sao nói được chữ thứ hai.

_ Được rồi đo huyết áp - Cô làm rất tốt bốn phần của một người bác sĩ, không hề có chút manh mối hay sự giả nào ở đây.

_ Được rồi! thể trạng anh tốt hồi phục cũng nhanh, tôi sẽ để anh ở đây 2 tuần để dưỡng thương. Y tá Như chút nữa cô đánh giấy gọi lên đơn vị của anh ta - Cô biết rõ người này là ai đơn giản thôi sổ ghi chép bệnh có ghi hết mà.

_ 1 tuần - Anh không thể kiên nhẫn được, nhiệm vụ chưa xong làm sao có thể 2 tuần cơ chứ, 1 tuần liền chậm trễ.

_ Nếu 1 tuần liền thả anh đi, vậy thì tối hôm qua tôi đã không hi sinh giấc ngủ của mình để cứu lấy cái mạng này của anh trong 5 tiếng đồ hồ - Cô nghe câu nói ngắn của anh quả thật có sự tức giận không hề nhẹ ở đây.

_.....! - Lôi Chiến Phong không trả lời, chỉ nhìn cô gái bác sĩ trước mặt

_ Nếu muốn sống lâu, làm được nhiều nhiệm vụ hơn cho đất nước này thì 2 tuần - Cô soạn xong đồ đạc, ôm chồng phiếu bệnh trước khi quay lưng đi thả lại cho anh một câu rồi mới ra ngoài.

Bóng dáng của Khả Khả đã ra ngoài rồi nhưng ánh mắt của ai kia vẫn nằm ở nơi lúc này cô đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Solá Ca Dưới Lóp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Kiểm phòng quả thật không dễ

Cuối cùng cô cũng được thanh thoi một ngày không bệnh nhân, không máu me.

Cô quyết định sẽ đi kiểm phòng trọ, dọn ra khỏi kí túc xá kia. Tuy rằng ở kí túc xá rất thuận lợi, qua lại bệnh viện đều nhanh nhưng mà cô thật không thể chấp nhận cơ sở hạ tầng đâu a.

Cái gì mà một tháng 30 ngày không hư cái này thì lại hư cái kia, gọi thợ sửa chữa cũng như không sửa rồi lại hư, như thế này thì ai chịu cho nổi cơ chứ.

Cho nên cô gọi điện cho tỷ tỷ thân yêu nói quyết định của mình sẽ dọn ra ngoài, cần tìm phòng, vì tỷ tỷ này là người sống cùng xóm với cô, lớn lên lấy quân nhân nên đi tùy quân cũng không phải vì vậy mà mất liên lạc lâu lâu cô cũng được gặp tỷ tỷ mỗi khi chồng của cô ấy được nghỉ phép về thăm nhà vợ.

Quan hệ của hai người rất tốt cho nên cũng có thể nhờ vả không ít. Tỷ Tỷ với thành phố này quen biết nhiều người cho nên nhờ tỷ tỷ là đúng nhất a.

_ Được, muội cứ xem thử vài nơi, tỷ đây sẽ liên hệ vài người bạn xem thế nào - Tỷ tỷ hảo tâm giúp đỡ cô, vốn rằng tỷ tỷ này rảnh lắm a, cả ngày ở nhà không làm gì nên có việc liền làm ngay thôi.

Ai nha, cái thành phố T này lớn thì có lớn đó nhưng mà kiếm nhà thật sự là khó thật khó luôn a, cô đi từ sáng sớm đến bây giờ là đã hơn giữa trưa rồi mà vẫn không thấy được cái nhà nào cả.

Lại còn nếu giá hợp lý thì nhà thấy ghê, mà nhà hợp lý thì giá lại thấy gớm cho nên cô mặt mày méo tơi méo lui ngồi trong tiệm mì trút giận lên tô mì a.

Reng reng reng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là tỷ tỷ gọi đến.

_ A lô! Khả Khả, tỷ đã kiếm cho muội được một căn nhà rất tốt a - Tiếng nói cực kì đáng yêu của tỷ tỷ trong điện thoại, lộ rõ những vui mừng.

_ Được! địa chỉ ở đâu, qua ngay - Khả Khả có vui mừng nhưng mà cô quả thật một chút rồi nên cũng không quá kích động mà nói chuyện trở nên khá lạnh nhạt.

_ Được chị sẽ nhắn tin, chủ nhà một năm chỉ ở nhà có 4 ngày, em yên tâm mà ở nhé! - Tỷ Tỷ trong giọng nói có chút cười cười không hiểu rõ hàm ý của cô ấy là gì.

_ 4 ngày ư? 4 ngày nào của năm? - Chủ nhà không có ở nhà, chỉ xuất hiện 4 ngày một năm vậy là quá tốt cô có thể thoải mái, nhưng mà cũng phải biết rõ lúc nào họ có mặt để còn mà dọn dẹp cơ chứ, lỡ như mà về đột xuất mà thấy cô bày bừa có khi đuổi cô ra ngay thì biết chỗ đâu mà ở.

_ Àch.... cái này không xác định được a.- Tỷ tỷ này không biết phải làm sao giải thích về vấn đề này, chỉ cho cô mỗi cái biết là chỉ về ở đây có 4 ngày thôi.

Thôi được rồi, 4 ngày hả, có thể chỉ là những dịp lễ đi, 4 mừng của tết nè lúc đó cô cũng đã về nhà, 4 ngày lễ trung thu nè, lúc đó cô cũng về nhà, 4 ngày lễ tạ ơn nè lúc đó cũng về nhà, 4 ngày nghỉ đông nè lúc đó cô cũng về nhà.

Không sao cả nếu mà cứ đúng như vậy thì cô đâu sợ phải gặp chủ nhà làm chi, quyết định vậy đi đợi tin nhắn báo địa chỉ của tỷ tỷ xong, Khả Khả quyết định hẹn tỷ tỷ rồi đến chỗ đó một chuyến xem được thì tháng sau liền dọn đến a.

Bạn đang đọc truyện *Solá Ca Dưới Lóp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Một ngày thuận lợi

Khả Khả! Ồ đây! - tiếng nói của một cô gái đáng yêu đang ra sức vẫy tay về phía bên kia đường.

Khả Khả không đáp lại bằng lời chỉ đưa tay lên vẫy vẫy chứng tỏ rằng đã thấy đã biết.

_ Khả Khả em xem căn nhà này thế nào? - Tỷ tỷ hào hứng vô cùng, bộ dạng con ních hơn 7 phần.

_ Rất tốt! Nhưng còn giá cả thì sao? - Một căn nhà vô cùng hợp ý với cô nha.

Căn nhà này một trệt 2 lầu, thiết kế rất tốt lại có đồ dùng sẵn đồ phải tốn công mua, nhưng mà vẫn còn thiếu một chút như rèm cửa, bộ tách trà và một vài thứ có liên quan.

Nếu thật sự cô có thể thuê căn nhà này với giá tốt, thì cô không ngần ngại mà bổ sung thêm một ít cho chủ nhà đầu a.

_ Chỉ có 6 vạn thôi! - Tỷ tỷ dùng tay bịch miệng cười cười rồi đưa ra cái giá.

_ Cái gì? Rẻ vậy a, Tỷ Tỷ 6 vạn hay 60 vạn? - Không phải chứ, nguyên một căn nhà thế này mà chỉ 6 vạn đùa nhau ha.

_ Đúng là 6 vạn, Tỷ tỷ đã hỏi rất kỹ a! - Mặt của tỷ tỷ có chút không vui liền phụng phịu má.

_ Vậy là tốt quá, em thuê, em thuê nha nha! - Cô đây cũng không có ý gì đâu chỉ là muốn xác minh lại nên mới hỏi.

_ Được rồi, chị sẽ báo với chủ nhà em muốn chừng nào chuyển? - Tỷ Tỷ thấy cô chịu thuê liền tứ khắc vui vẻ.

_ Đầu tháng đi a! - Khả Khả nhìn nhìn mọi vật xung quanh, trong đầu nghĩ nghĩ một chút.

Xem nhà xong, cả hai xách nhau đi ăn hôm nay là ngày nghỉ của cô cho nên tận dụng hết mình đi.

Buổi tối, trước khi về còn mua một ít đồ ăn vặt xách về nhà.

Khả Khả có sở thích ăn vặt rất mãnh liệt, nếu không ai nói không ai hỏi thì cô không màng ăn bữa chính mà chỉ ăn mỗi đồ ăn vặt suốt cả một ngày đó a.

Cũng chính vì vậy trong túi áo hay túi quần của cô, kể cả túi xách đều có bánh hoặc kẹo.

Lúc còn ở nhà, Mẹ Mẹ đại tướng cứ suốt ngày cần nần về việc ăn uống của cô nhưng mà từ khi chuyển ra ngoài thì cô hoàn toàn tự do chẳng ai thêm cần nần đâu a.

Về đến kí túc xá cũng đã 9h tối, ngày mai 8h sáng phải đi nhận ca cho nên để tinh thần tốt thật tốt làm việc, cô quyết định hôm nay ăn ít đồ vặt rồi đi ngủ sớm.

Buổi sáng, bệnh viện đã đông người vô cùng, nhưng mà đó là nhiệm vụ của khoa khám bệnh, cô là khoa phẫu thuật cho nên cũng không đến nỗi đi.

Sáng ra tiếp nhận 1 ca mổ 1 tiếng đồng hồ, sau đó đi xem bệnh một chút, chiều lại 2 ca mổ, vậy là cũng được đi so với 4-5 ca một lúc thì vẫn tốt hơn nhiều.

Ca mổ hôm nay không có gì gọi là nghiêm trọng, nên cô giải quyết rất nhanh, liền cùng y tá đi xem bệnh một chút.

Ông Hoàng hôm nay được xuất viện, có mang chút trái cây vào biếu mọi người.

Cụ ông Hứa sau khi bị cô hù cho hai lần thì cũng ngoan ngoãn uống thuốc rồi, sau một ngày thì bệnh tình cũng tốt hơn một chút.

Lại đến phòng VIP1 này, haizzz nhớ đến cái con người ở trong cái phòng này nếu cô nói cô không chút cảm giác là cô nói xạo.

Nhưng mà nhìn hấn ta thì cô nghĩ nên tránh xa một chút, chức vị của hấn không đơn giản.

Cô đến đây là dấu mối quan hệ của ba mà đến, nếu để lộ thì coi như tiêu lại phải nhả cái răng ra mà nghe người ta nịnh nọt nữa thật sự là cô không thích chút nào.

_ Hôm nay thế nào? - ạch... Vẫn là câu hỏi đó, ngàn năm chỉ có một.

_ Rất tốt! - Nam nhân kia hôm nay trả lời cô trong giọng nói có phần thoải mái hơn tối hôm bữa a.

_ Tiếp tục phát huy! - Khám một chút, nhìn qua chỗ vết thương của anh, quả thật thể chất của anh tốt cực kì, mới sau một ngày 1 đêm liền đã muốn tạo vậy.

Khám xong cô cũng không nói gì, chỉ phân phối cho y tá sau đó xoay người đi không hình đến anh lấy một cái.

Cũng như tối hôm đó, bóng lưng của cô đã khuất sau cái cửa nhưng tầm mắt của anh vẫn không di chuyển mà nhìn chăm chăm vào nơi cô đã đứng a

Bạn đang đọc truyện *Solai Ca Dưới Lốp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Dọn đến

Hôm nay Khả Khả dọn đến nhà mới, ở kí túc xá thì không để nhiều đồ cho nên chỉ buổi sáng liền thu dọn tốt.

Căn nhà này để một mình Khả Khả ở thì khá lớn, cả căn nhà ngoại trừ tầng trệt thì có cái toilec nhỏ thì chỉ có tầng 1 là có phòng tắm, tầng 2 lại không có.

Cô rất là làm biếng phải leo lên leo xuống cho nên quyết định vậy đi sẽ ở tầng 1 sẽ tiện nghi hơn.

Nhìn quanh căn phòng thật sự mỗi thứ đều thiếu một chút, cô quyết định hôm nay sẽ ra ngoài dạo phố mua sắm một chút.

Quần cả một buổi chiều trong khu mua sắm khiến cho Khả Khả mệt mỏi đứt cả hơi.

Xem nào cô đã mua được 2 bộ chén đĩa để có khách thì có cái mà dùng, 2 cái rên cửa, 3 cái chậu hoa, đồ dùng nhà bếp, cái thảm lớn, một cái ghế dựa tròn tròn.

Ở kí túc xá 3 tháng, cô nhìn mãi cũng chẳng muốn mua cái gì, nhưng mà vừa qua đây cô liền nhìn nó thiếu thiếu quá thật muốn mua nhiều nhiều.

Sau 2 tiếng tất cả đồ cô mua đều được cửa hàng vận chuyển đến, được rồi a công việc tối nay của Khả Khả sẽ là sắp xếp đồ.

Quay tới quay quay lui cuối cùng cũng đã xong rồi a, mệt thật là mệt a.

Tắm rửa một chút cô nấu chút mì gói ăn qua loa rồi trực tiếp lên giường đi ngủ.

Cô cũng có phúc lắm chứ, cái giường của nhà này quả thật rất là êm ái khiến cho cô vừa nằm xuống là chìm thẳng vào giấc ngủ.

Có lẽ do giường êm cộng với nhiệt độ thích hợp cho nên Khả Khả ngủ một mạch đến sáng, cũng chính nhờ được ngủ đủ giấc mà tâm trạng hôm nay của cô tốt cực kì.

Vui vẻ đi đến bệnh viện thôi.

_ Bác sĩ Lâm! Người đã đến - Y tá Như nhìn cô giống như là thánh nhân vậy đó.

_ Có việc gì sao? - tâm trạng thoải mái, câu nói của cô cũng thoải mái hơn ngày thường nhiều.

_ Thủ tục xuất viện của bệnh nhân phòng VIP1 đã xong, chỉ còn đợi bác sĩ đến kiểm tra đợt cuối liền sẽ xuất viện - Y tá cầm một sấp giấy tờ đưa cho cô miệng không ngừng nói.

_ Được! Mau mau đến đó! - Khả Khả vừa đi, tay vừa tiếp nhận hồ sơ, lật từng trang xem kèm theo nhìn bạch thuốc to đùng.

Hôm nay tại phòng VIP1 có nhiều người mặc quân phục lắm a, mọi người nghiêm túc đứng đó cho đến khi cô xuất hiện thì mọi ánh mắt mới dồn về phía bóng áo blue.

Khả Khả cũng mang quân hàm chứ bộ,. Nhưng mà quân hàm của cô hả? Thôi đừng nhắc đến a, so với những người ở đây thì nó không bằng một cây đinh nào hết.

Khả Khả tay cầm kẹp hồ sơ, tay thì chỉnh chỉnh lại cái áo blue che đi cái quân hàm nhỏ bé của mình.

_ Hôm nay thế nào? - Được rồi, dù tâm tình có tốt nhưng mà câu nói vẫn không đổi, chỉ có giọng điệu nhẹ nhàng hơn thôi.

_ Rất tốt! - Nam nhân này hôm nay được xuất viện tâm tình nhìn ra cũng tốt hơn.

Dù rằng suốt 2 tuần nay hai người đều hỏi và trả lời nhau 1 câu nhưng trạng thái trả lời lại khác rất nhiều.

_ Được rồi! Tôi giúp anh thay thuốc sau đó liền có thể xuất viện, đây là thuốc uống, ngày 2 lần, buổi tối chỉ cần uống viên này còn lại đều tốt, chỉ cần uống đúng giờ liền sẽ không có trở ngại! - Khả Khả tay tháo băng trên người anh, miệng không ngừng nói, lại nhanh tay cầm bạch thuốc đưa đến tay anh.

Lôi Chiến Phong sau câu trả lời thường ngày thì chỉ im lặng ngồi nghe cô nói.

_ Hắc hắc! Tiểu tử hôm nay được thả rồi ha! - Ngoài cánh cửa có một người thân hình cao lớn bước vào, người chưa thấy mà câu nói đã xong.

Trả lời người kia chỉ là một con gió.

_ Con mẹ nó, tôi dù sao cũng là cấp trên của cậu a! Mặt mũi của tôi đừng có vứt lung tung a! - có ai mà chịu được khi mà lính của mình lại coi thường mình cơ chứ.

Cuối cùng người kia tự nói, tự tức, tự chửi rồi tự im. Khiến cho ông ta không khỏi muốn xông đến đấm cho tên tiểu tử kia mấy phát.

_ A! Người này là bác sĩ Lâm sao? - Đến lúc này ông mới để ý đến người mặc áo blue mà cao giọng nói.

_ Vâng, là tôi! - Khả Khả không ngừng động tác băng bó, chỉ ngẩng đầu lên một chút nhìn ông rồi lại quay tiếp tục để lực chú ý lên người Lôi Chiến Phong làm tốt công việc.

_ A a! Cả đại tổng bộ khu V chúng tôi đều mang ơn bác sĩ a, nhờ bác sĩ mà cái tiểu tử này giữ được mạng đó a, nào nào bữa nào rảnh rồi tôi đây mời bác sĩ đến đại khu chúng tôi a! - ông một bên hưng phấn nói mãi không ngừng.

_ Cảm ơn! Nếu có dịp tôi sẽ ghé, lúc đó làm phiền mọi người! - Băng bó cũng xong, Khả Khả không muốn lưu lại quá lâu, liền dọn dẹp muốn rời đi.

_ Tiểu tử! Dường như nửa tháng quả thật rất tốt, mau về còn một đống việc đang chờ, lão từ đây kì này ép chết ngươi làm việc mới được! - Ông đứng chỉ chỉ đến nam nhân mặt lạnh kia, giọng nói có chút đùa.

_ Không được làm việc quá sức! - Khả Khả như bản năng, đi được gần nửa phoong nghe câu nói kia liền quay lại.

_ Àch.... Tôi chỉ đùa một chút! - Ha ha ha, cái gọi là ân nhân có khác, ngay cả một Trung tướng cũng phải kiên nhẫn một phen.

Ai bảo cô cứu được cục phẩm của đất nước a, cho nên lạm quyền một chút, ngay cả quân đội cũng phải nể cô một phen

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lót Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chủ nhà là cục phẩm đó đó

Từ ngày VIP1 xuất viện tính đến nay cũng đã 1 tháng, cuộc sống của cô từ trong bệnh viện đến nhà ở cũng rất tốt chỉ có là Mẹ Mẹ đại tướng cứ gọi than thở với cô hoài thôi.

_ Mẹ, con biết rồi, tối mai con về, người đừng có như vậy nữa! - Khả Khả thờ dãi với cái cách kẻ lể, than thân trách phận của Mẹ Mẹ đại tướng khiến cô thật nhức hết cái đầu.

Bên đầu dây bên kia nghe nói cô về liền thu hết nước mắt, vui vui về về nói vài câu rồi buông tha cho cái lỗi tai nhỏ của cô.

_ Bác sĩ Lâm sắp hết giờ làm rồi a! - Bác sĩ Lư một bên cầm cặp hồ sơ đi đến gương mặt phấn chấn lạ thường.

_ Đúng a! về ngủ một giấc. - Khả Khả nở một nụ cười vui vẻ.

_ Chỗ này tôi làm tiếp cho, cô tan ca đi - Từ sau vụ việc kia, bác sĩ Lư hay lấy lòng cô hơn luôn nhận trách nhiệm nhiều hơn cứ như là sợ cô nhất nhất sẽ nổi giận lại lôi chuyện kia ra mà nói.

_ Hào! cảm ơn, tôi đi trước - Thật sự lúc này Khả Khả cô nương chỉ muốn nhanh nhanh về với chiếc giường mềm mại kia thôi, cô sẽ đánh một giấc cho đến sáng ngày mai có như vậy mới thỏa con ghiền a.

Ra khỏi bệnh viện, cô ghé qua tiện ích mua một chút đồ ăn vặt, sữa, yaourt, snack, kẹo, bánh que, 2 quả bom. Cái này coi như là một buổi tối thịnh soạn đi a.

Đúng đưa bịch đồ ăn yêu quý, tâm trạng vui đến cực độ cứ nghĩ đến việc chút nữa tắm cho đã sau đó đưa từng món, từng món vào cái bụng nhỏ rồi lăn ra đánh một giấc... ôi trời chắc chắn là rất đã luôn a.

Nhưng mà.

Ồ kia là.

Chẳng phải là nhà thuê của cô sao? Rõ ràng trước khi đi cô đã kiểm tra kỹ, tắt đèn hết rồi mà? Sao mà tầng 1 nơi cô ở lại mở đèn.

Lúc này Khả Khả mới cảm thấy sợ sợ, trong đầu cô liên tưởng qua hai chữ " Ăn trộm " nhưng mà " Ăn trộm " kiểu gì mà lại mở đèn cơ chứ? Trường hợp khác không lẽ là " chủ nhà " a?.

Không phải chứ.....ừ

Bước đến cửa, Khả Khả đưa tay lấy chìa khóa, nhẹ nhẹ mở cửa đi vào.

_ Xin hỏi có ai ở nhà không? - Để chắc ăn Khả Khả vừa cởi giày vừa nói lớn.

Đáp lại cô chỉ là một con gió mà thôi.

_ Hè lô! có ai ở nhà không? - Mắt của cô đảo đến đảo lui vẫn không thấy cái gì gọi là có người cả.

Không phải chứ, không lẽ sáng nay cô quả thật không tắt đèn a trí nhớ tệ vậy sao?

Cô không nghĩ ngợi nữa liền đi vào nhà, mở tủ lạnh ra cất mấy thứ đồ kia vào tủ lạnh, miệng không khỏi lầm bầm

_ Khả Khả à! mày mới rời khỏi nhà được 4 tháng thôi thời gian ở một mình cũng chỉ là 4 tháng vậy mà sao lại giống như bà.... cụ.... Bịch! - Vừa nói Khả Khả vừa để đồ vào tủ lạnh, vừa nói vừa để sau đó đóng tủ lạnh lại thì đứng hình trước cảnh mà mình nhìn thấy, cái túi đựng đồ trên tay cũng rơi xuống đất.

_ Anh? sao anh lại ở đây? -Cái gì chứ, Cực phẩm phòng VIP 1 sao lại xuất hiện ở đây?.

_ Nhà tôi! - Anh vừa mới tắm xong, ngang hông cũng chỉ quấn cái khăn tắm màu trắng che đi phần kia còn lại đều khoe hết trước mặt cô gái nhỏ kia.

_ Nhà.... n...h...à.... anh? - Lúc này trong đầu cô không còn có khả năng suy nghĩ về bất kì việc gì hết.

_ Đúng! - Anh không màng đến cái cứng ngắc của cô, rất thân nhiên đi lại tủ lạnh ngay chỗ cô đứng lấy một chai nước lạnh ra uống.

Khi lấy chai nước ra ánh mắt của anh liếc nhìn những đồ vật vừa được để vào tủ lạnh.

Khả Khả như trở thành một bức tượng, cô cứ trơ ra đó mà nhìn cái con người đang vô cùng tự nhiên kia.

_ 1 năm, anh ở đây 4 ngày? - Sau khi anh ngồi xuống cái ghế tròn mà cô mua thì cô mới bình phục lại, giọng nói rung rung.

_ Đúng..... mà..... có thể hơn - Anh trả lời rồi suy nghĩ một chút liền tiếp câu nói.

_ Vậy bây giờ anh ở đây 4 ngày? - Khả Khả vẫn giữ nguyên vị trí ngây ngốc ở đó nhìn đến con người kia.

_ Đúng! - Anh không nhìn cô lấy một cái, rất tự nhiên lấy một tờ báo để trên kệ lật lật từng trang đọc.

Được rồi, cô hiểu rồi anh ở đây 4 ngày mà tối ngày mai cô sẽ về nhà vậy cho nên chỉ tiếp xúc với anh có đúng đêm nay, sáng mai đi làm vậy coi như có người canh nhà cho cô đi a.

Cô đây tốt bụng, rộng lượng hào hào cho anh mượn ghế tròn, cho anh mượn cái ly để anh có thể giữ nhà giữ a. Như vậy cũng không có gì là bất tiện đi.

Nghĩ xong cô bỏ mặt anh trực tiếp xách đồ đi vào phòng của mình, đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa vào vang lên, Lôi Chiến Phong bỏ tờ báo đang đọc xuống, mắt nhìn thẳng về phía trước trong con mắt màu hổ phách đó đang suy nghĩ cái gì thì chẳng ai biết được cả.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lót Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dĩ nhiên ! Tôi là lương y

Cánh cửa đóng được 5 phút thì lại mở ra, mặt của cô có chút không tự nguyện để do dự một chút rồi đi đến chỗ của anh ngồi.

_ Này! Anh muốn thuốc chưa? - cô ngượng ngùng không nhìn anh, ánh mắt của cô lại nhìn trần nhà rồi nhìn chậu hoa.

_ Chưa! - Anh không nhìn cô vẫn cứ đọc tờ báo thần nhiên mà trả lời.

_ Bây giờ đã 7h tối anh còn chưa chịu uống thuốc lại chưa thay băng, vết thương làm sao mà lành? - Nghe câu trả lời thiếu ý thức kia của anh, cô là một bác sĩ làm sao có thể chịu nổi cơ chứ.

Lại nói mạng anh là một tay cô cứu lấy suốt 5 tiếng đồng hồ, mà giờ nhìn người kia thờ ơ với tính mạng mình như thế quả thực chọc tức lòng Lương Y của cô mà.

_ Cô đây là quan tâm tôi? - Lúc này anh mới bỏ tờ báo xuống, tỉ mỉ hiệp mắt hồ phách nhìn về phía cô tỏ vẻ đùa cợt.

_ Đương nhiên! Mạng anh tôi cứu, bệnh nhân của tôi trước mắt làm sao tôi có thể làm lơ - Khả Khả khoanh tay trước ngực ngẩng cao đầu mà nói.

_ Vậy cô thay băng giùm tôi đi! - Im lặng một hồi, anh đứng dậy cởi áo thun ra.

_ Được! - Nhìn người kia cởi áo, đầu phải là cô chưa từng thấy qua thân hình của anh nhưng mà thời gian anh ở bệnh viện cô đến thay băng thì chỉ chăm chú làm xong nhiệm vụ rồi đi, thân hình đó hoàn toàn không đập vào mắt cô một chút nào.

Nhưng mà bây giờ nhiệm vụ đó không phải là bắt buộc mà là giúp đỡ, cho nên không gian này chỉ 2 người buộc lòng cô phải chú ý đến thân hình của anh a.

Khi ánh mắt của cô nhìn đến những đường cơ bắp trên người anh thì lúc đó cô quả thật là mất hồn.

Con bà nó, cô không thể không chế lại lý trí của mình nữa rồi... Một chút.... Nhìn một chút thôi a... Không sao... Không sao đâu a.

Lý trí kia coi như đập vỡ tan khi mà anh quay người sang 6 múi thịt kia múi nào múi này rõ ràng, đường rãnh giữa bụng kia nó thật sự hút cô vào trong hai đường nhân ngư đầy mê người.

Ha thật là khiến cho người ta chảy cả nước miếng.

_ Xin hỏi! Bác sĩ Lâm nhìn có thích không? - Cởi xong áo ra, anh quay người lại để cô thay thuốc nào ngờ bắt gặp được khuôn mặt sắc nữ này của cô.

_ Chưa a! - Câu trả lời này không phải là cô đâu a, không phải đâu a.

_ Vậy chừng nào mới đủ? - Đôi môi bạc của anh nhếch lên, câu nói này chứa được hơn phân nửa là tà mị.

_ Không bao giờ là đủ! - Coi kìa, coi đi, háo sắc đã thắng lý trí rồi giờ thì sao nào.

_ Có muốn sờ thử không? - Lôi Chiến Phong bước một bước tiến đến gần cô hơn.

Cảnh tượng lúc này là cô đang ngồi còn anh thì đang đứng, cơ bụng của anh hoàn toàn nằm ngay trước mặt cô đó a.

Nuốt một ngụm nước miếng, Khả Khả đưa tay lên tiến đến cơ bụng của anh.

Khi mà những đầu ngón tay của cô chạm đến da thịt của anh thì một tiếng gầm nhẹ từ anh phát ra.

Còn cô thì hít vào một cái thật mạnh, những đầu ngón tay cô như có luồng điện chạy qua.

Cơ thịt của anh săn chắc vô cùng lại mang hơi ấm áp, mùi hương của anh thoảng qua mũi cô làm cho cô chột tính giấc.

_ A....! - Đến lúc này cô chột tính lại, không còn cái ánh mắt sắc nữ kia nữa mà trở lại bình thường lạnh lạnh.

_ Cô thích chứ? - Nhìn nét mặt biến đổi của cô, trong lòng anh thấy được cô gái này đúng là thú vị.

_ Anh, anh tính làm gì? - Lúc này cô thẹn quá hoá giận liền hỏi ngược.

_ Tôi hỏi cô mới đúng! - Anh nhàn nhạt ngồi xuống, tư thế vững vàng lưng thẳng tắp.

_ Tôi thay băng cho anh chứ làm gì! - Mặt Khả Khả lúc này đỏ như trái gấc, chỉ mong kẻ bên có cái lỗ rồi nhanh nhanh chui vào.

Ha... Anh không chọc cô nữa nên im lặng ngồi đó, hướng mắt đến hộp cứu thương ý bảo cô làm việc đi.

Dù rằng cái nhìn đó của anh xem như là bình thường nhưng mà đối với cô nó như là một mệnh lệnh.

Yên ổn thay xong băng thuốc, cô quay sang nhìn đóng thuốc trên bàn.

_ Anh uống thuốc đi! - Khả Khả đứng dậy rời khỏi ghế sofa đi đến bên phích nước hứng lấy một ly nước.

Đến khi hứng xong cô thật không hiểu vì sao mình lại làm cái việc này, rõ ràng anh ta đâu bảo mình làm.

" A đúng rồi! Chắc chắn là do bệnh nghề nghiệp... Đúng đúng tất cả là do bệnh nghề nghiệp "

Tiếng lòng của cô vang vang bên trong cổ họng, đây được coi là cô cho ra một lý do chính đáng đi a.

Nhưng mà, cái con người ngồi ở đó anh ta thật là bức người, anh ta giống như là một ông hoàng ai ai nhìn vào cũng đều tự khắc muốn phục vụ anh ta.

Đúng là cực phẩm, cực phẩm đó a.

_ Tôi chưa ăn! - Đáp lại cô là một tiếng nói trầm

" Chưa ăn " câu nói này không phải là cũng bắt cô nấu đồ ăn cho anh ta đi.

_ Hắc! Nè nè, anh là chủ nhà, tôi là người thuê nhà chứ không phải là người ở! - Cô hừ một tiếng, tiếng nói cũng lớn hơn mức bình thường.

_ Cùng tôi đi ăn! - ngược lại với trạng thái hung dữ của cô thì anh lại tỏ ra lười biếng vô cùng.

_ Tôi không đói! - Cái gì cơ chứ, anh dám ra lệnh cho cô sao? Mơ đi.

_ Vậy nhìn tôi ăn! - Anh không thèm nhìn đến cô ra sao, trực tiếp nắm tay cô lôi ra cửa.

_ Nè nè! Tên Đại Tá nhà anh, lòng tự trọng quân nhân để đâu hả? - Khả Khả bị anh nắm tay lôi đi cô không cam tâm mà hét lớn.

"....." Trả lời cô là không khí.

_ Ở đây chỗ nào ăn ngon? - Ra khỏi nhà rồi thì anh mới bỏ tay cô ra, đưa hai tay bỏ vào túi quần nhàn nhạt nói.

_ Tôi không biết! - chọc cô tức rồi còn bảo cô chỉ chỗ ăn ngon, ha.... Còn lâu.

_ Bên kia được không? - Anh chỉ tay về cái quán ăn đối diện nhà.

_ Chỗ đó do! - Cô khoanh tay trước ngực liếc một cái rồi nhìn đi chỗ khác.

_ Bên kia? - Anh lại chỉ qua một quán bên tay trái.

_ Được nhưng xô bồ xô bồ! - Cô nghe câu hỏi của anh cũng liếc một cái rồi lại nhìn qua hướng khác mà trả lời.

_ Quán kia! - Anh rất nhẫn nại hỏi tiếp.

_ Cực kì dở? - Khả Khả lúc này có vẻ quên dần với cái bức bối, lúc này có chút chú tâm vào những quán ăn hơn..

_ Vậy quán nào được? - anh không chỉ nữa thu tay về đưa tay vào túi quần.

_ Thật là mệt quá đi, anh có ăn được đồ nướng không? - cô dậm chân một cái, mày đẹp nhú lại thờ phỉ phò.

_ Không kén chọn! - Anh nhìn thẳng cô môi hơi nhếch lên.

_ Đi! - Nghe anh nói xong cô quay lưng về phía anh đi thẳng.

Nhìn đáng về bức bối của cô, bước chân dậm dậm cánh tay không an phận tàn sát mấy nhánh cây bên đường.

_ Cây là kẻ thù của cô à? - Anh đi phía sau cô, giọng nói trêu chọc.

_ Đúng đó! Tôi ghét cây, tôi hận cây, 8 đời tổ tông nhà nó tôi đều ghét có được chưa hả - Cô nghe anh quay lưng lại thật mạnh trừng mắt lớn tiếng với anh. Rồi lại quay lưng đi bước chân mạnh hơn tay quơ quào nhiều hơn.

Ha ha, con nhím nhỏ này xù lông nhìn đáng yêu đó chứ. Anh không trả lời, chỉ nhìn cô đi tới đâu tàn sát mấy nhánh cây đến đó.

_ Nè cô gái! Con gái gì mà đi phá hoại cây vậy hả, có biết chúng tôi trồng cực khổ lắm không hả? - một người đàn ông từ ngã tư trước mắt bước ra, trên người ông mặc bộ đồ cảnh vệ chứng tỏ ông là bảo vệ nơi này.

_ Dạ... Dạ..... - Bực tức lúc này liền tan biến đổi ngay thành sợ vô cùng.

_ Ái dà nhìn cô là một cô gái đoan trang, đẹp người vậy mà sao lại không biết yêu thương cây cảnh như vậy hả? Ngoài kia nhiều cô gái còn biểu tình không được chặt cây vậy mà cô đây nhìn kìa nhìn những thứ cô đã làm kìa... Ai dà... - Ông bảo vệ luyện thuyên vô số điều.

Lúc này cô len lén quay sang kiểm người cầu cứu.

Vậy mà cái người kia lại đang làm lơ cứ như " Tôi không quen cô ta " về mặt anh lơ là nhìn đông nhìn tây.

Khả Khả nghiêng răng, cắn chặt môi tay biến thành nắm đấm siết mạnh lại càng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lót Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiểu nhị cho 10 phần

Mất cả nửa ngày xin lỗi tới, xin lỗi lui bác cảnh vệ kia mới chịu thả cho cô đi. Trước khi thả còn liếc cô một cái, hừ một cái rồi mới rời đi.

Khả Khả một bên mặt mày méo mó không nói được lời nào. Tất nhiên tất cả trách nhiệm đều đổ vào đầu của tên chủ nhà kia, không phải tại hấn ta chọn cô tức thì cô đâu có mà làm việc không suy nghĩ như vậy cơ chứ.

Khả Khả không thèm nhìn anh nữa, bực mình cộng với xấu hổ mà bước đi, cô thề đến quán nướng có bao nhiêu món cô kêu hết bấy nhiêu cho tên kia trả tiền cho chết.

_ Hắc hắc, mình thật thông minh - Có vẻ cô quá nhập tâm mắng chửi anh cho nên lời nói trong lòng cũng thành nói ra ngoài miệng.

_ Ngốc nghếch! - Tiếng nói trầm ấm bên phải cô truyền đến.

Anh nhìn bộ dạng của cô nhím nhỏ này từ đầu đến cuối cũng thừa biết được cô đang lo lắng đòi tổ tông của anh ra giáo huấn rồi.

Khả Khả giận càng giận hít một hơi thật lớn vào rồi bỏ đi thật nhanh.

Haizzz, cái gì mà lúc này cô thậm oán trách ba mẹ mình hồi đó không tầm bổ cho cô sao mà bây giờ cô nhỏ thế này, cô đi 3 bước bằng với anh đi 1 bước, cô nhịp thở của cô trở nên rối loạn rồi mà anh thì cứ bình thường như thế.

_ Nè! Anh cao bao nhiêu thế. - Tức giận vì một cái kiêu đi mà quay qua hét lớn vào anh.

Anh dừng lại một chút nhìn sắc mặt lúc này của cô quả thật thối hơn trứng vừa rồi à.

_ 1m88 - anh nhàn nhạt trả lời, ngữ điệu không lớn không nhỏ.

_ Ba mẹ anh ăn gì mà anh cao lắm thế, cứ như con hươu cao cổ ha ha ha - bụng tức của cô lúc này ngày càng tăng lên, giận quá hoá then đâm ra chọc ngược lại người a.

_ Ba mẹ cô ăn gì mà cô lại nhỏ con như thế? - Anh là ai chứ, là quân nhân đó nha chữ nhần chữ nhện luôn luôn thực hiện rất tốt.

_ Anh.... Anh....! - Khả Khả cả ngừng giận phát rung.

Cái gì chứ, tên hươu cao cổ này bà đây báo thù... Tất cả đều là sẽ báo thù.

_ Nhưng mà, có vẻ mẹ cô lúc mang thai cô rất thích ăn bưởi nh? - Anh mắt của anh lúc này nhìn từ khuôn mặt của cô, rồi rơi xuống nơi nhô lên kia cái gọi là kêu hãnh của người phụ nữ.

_ Ý anh là? - Khả Khả nhú chặt đôi mày lại, ánh mắt mong lung của cô dò xuống nhìn theo tầm mắt của anh.

_ Nhìn thật tươi! - Ai nói anh là quân nhân không được nói bậy mà nói bậy rồi là khỏi chê à nha.

_ A... Đồ lưu manh! - Sau một hồi nhận thức được cái anh đang nói tới cô đập vào ngực của anh một cái oán 12 đời tổ tông của anh.

Trên con đường đến quán nướng không biết là hai con người này đã đối nghịch nhau bao nhiêu lần.

Người thì tức đùng đùng, người thì nhàn nhạt không nói.

Nhưng mà người ta nhìn vào thì lại thấy cặp đôi này yêu nhau thật ngọt ngào a.

Sau một hồi thì cũng vật vả đến quán nướng mà cô thích, chọn chỗ ngồi thích hợp Khả Khả tâm tình đang thối rửa kia lại bỗng chót như lên trời bay bay lượng lượng, rất là vui sướng.

Trên đời này a, cái mà làm cô vui vẻ nhất là Ăn đó nha, cho nên không khách sáo... Không khách sao đâu a.

_ Anh chọn xong chưa? - Nhìn cái menu rồi lại nhìn đến người kia đang im lặng nhìn chăm chăm cái menu.

_ Cô thấy thích hợp đều ăn - Nếu nói xạo thì nó là nói thật đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh ăn ở cái quán vỉa hè thế này.

Vốn thật chất ra là muốn chọc cô nhím nhỏ này một chút, sau đó sẽ dẫn cô đến nhà hàng tây mà ăn nào ngờ nhìn về mặt lúc nhìn thấy quán ăn của cô anh không thể nào mở miệng được mà đành phải vào cũng.

_ Được! tiểu nhị cho 10 phần - đôi phương bảo tùy ý cô, được, cô liền tùy ý chọn.

Anh nghe 10 phần chân mày có chút nhướng lên nhìn cô gái nhỏ này.

Một hồi sau, tiểu nhị đem ra 10 đĩa đầy đủ loại đồ để nướng, miệng không ngừng giới thiệu từng đĩa.

Sườn non ướp mật ong, ba rọi ướp nước mắm, thịt bò Úc, thịt thăn bò Thụy Sĩ, Tôm ướp me chua ngọt, Hàu phô mai, bạch tuộc sate, nhũ dê ướp chao, thịt gà ướp cafe, thịt ếch ướp tiêu.

10 món này là 10 món cô hay ăn nhất, trong quán ăn này nó được gọi là " 10 phần ".

Anh không động đũa chỉ khoanh tay ngồi nhìn chăm chăm vào từng đĩa, Khả Khả thức ăn tới miệng rồi không thèm so đo nữa bắt đầu công việc nướng thịt của mình.

Tiếng thịt được đem lên bàn nướng liền xèo xèo, khói toả ra mang theo hương thơm của gia vị được ướp lên khiến cho bụng người ta phải kêu âm ỉ.

Khả Khả không phủ nhận, cô thích nhất là công đoạn nướng này, trong một bàn ăn nhiều người cô cũng tình nguyện nướng thịt.

Khi mà món thịt bò vừa chín đến, Khả Khả vui vẻ gấp ra thả vào chén của anh hương chân mày bảo anh nếm.

Lôi Chiến Phong nhìn nhìn miếng thịt bò trong chén mình, rồi lại nhìn cô gái này. Phép tắc của anh nằm nơi đâu hết cả rồi, nếu mà ngày thường không được sự cho phép của anh thì không ai được đụng đến chén của anh, vậy mà cô gái nhỏ này thật to gan lại thả vào chén anh một cái Bạch nữa chứ.

Vậy mà điều làm Lôi Chiến Phong không hiểu được đó là anh không hề bực mình vì điều này mà ngược lại tâm tình còn rất thoải mái.

Cầm đôi đũa lên, gấp miếng thịt bỏ vào miệng....

Hương vị này thật sự rất mới lạ, nó thật sự chẳng phải là bò hạng nhất hay thượng hạng mà anh hay ăn nhưng mà nó lại ngon đến không tả được.

Quán nhân là một người ăn mạnh, khẩu phần ăn của họ so với người bình thường hơn gấp 4-5 lần cho nên bữa tiệc này cũng khiến cho Khả Khả mở mang tầm mắt về một vị quán nhân.

Bọn họ ăn tổng cộng là 5 suất " 10 phần " và hầu hết đều là anh ăn, cô chỉ có thể chiến đấu đến 1 phần rồi rồi buông đũa ngồi nướng cho anh ăn.

Sau bữa ăn rồi hai người một trước một sau đi về nhà.

Anh đứng trước cửa mở chìa khoá ra, cô phía sau đi vào thì điện thoại trong túi reng lên.

_ Tôi nghe! - giọng nói của cô khá êm tai nhưng không vì sao mà cứ câu 1 câu 2 thì phải gắng giọng một chút khiến cho người nghe cứ tưởng cô đang bực mình cực kì.

Đầu dây bên kia nói nhanh một vấn đề nào đó chỉ nghe cô đáp lại " Được! Tôi đến ngay " sau đó cúp điện thoại cô quay ra ngoài chạy.

Lôi Chiến Phong mở xong cái cửa quay lại thì không thấy cô đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lót Quân Trang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đợi người

Bác sĩ Lâm cô đã đến, mau mau! - cô y tá đứng trước phòng phẫu thuật, tay cầm sẵn mọi thứ tư thế sẵn sàng.

_ Báo cáo! - Khả Khả bước đến, đáng vẻ cô lúc này rất oai phong.

Vừa rồi bộ đôi liên khu D đi làm nhiệm vụ, bắt toàn bộ ổ ma túy, liền có 4 người bị thương trong đó người nặng nhất là bị trung tá này do đồ viên bạn cho một người qua đường mà trúng ngay lòng ngực.

Viên đạn cách tim 5mm, trong 45 phút phải lấy ra nếu không liền chôn người. Cô không nói nhiều, nhìn hồ sơ bệnh án xong đi vào phòng mổ.

Viên đạn trong vòng 45 phút đã được lấy ra, nào ngờ nơi viên đạn cắm vào lại là một khối u, lúc lấy bạn ra dịch khối u bắn ra làm cho ca phẫu thuật rắc rối hơn.

Sau 4 tiếng vật lộn, lấy khối u ra, rồi thẩm chất dịch rà soát các động mạch xong mới kết thúc được.

Lúc này đã 1h sáng, lễ cái thân hình mệt mỏi của mình đi ra phòng mổ, cô thở hắt ra một hơi.

Bây giờ, cô nên về nhà hay là ở phòng trực đây.

Chiếc giường ở nhà sẽ làm cô thoải mái hơn, nhưng mà có cái tên kia đang ở nhà lúc này mà về không biết rằng có ổn không.

Thế nên Khả Khả quyết định đi đến phòng trực ban ngủ tạm.

Ồ mà trời ơi, hôm nay bác sĩ trực nhiều giường đều bị chiếm hết rồi. Oa thế này không về không được mà.

Cố gắng đi ra khỏi bệnh viện, cô không ngừng lầm bầm nào là ông trời bỏ rơi cô, ông trời không thương cô...vân vân và la la.

_ Phẫu thuật tốt chứ? - Ở một nơi trong bóng cây một thân hình cao lớn bước ra.

_ Ủi trời ơi! Anh là quý hả? - Cô đang rất tập trung nói chuyện với ông trời nào ngờ bị con ma nào đó hù cho chết khiếp.

Anh không trả lời, chỉ đi ra ánh sáng nhìn nhìn cô.

_ Sao? Sao anh lại ở đây? - Lúc này cô mới biết được sự khác biệt.

_ Đồng đội bị thương, tôi đến xem tình hình - Sau khi cô rời đi, điện thoại đơn vị gọi đến báo rằng có 4 người bị thương bảo anh mau đến bệnh viện xem tình hình.

Khi chạy ra cửa thì cô cũng đã mất tiêu, anh chạy xe đến bệnh viện mới biết lính của mình đang được cô phẫu thuật.

Mọi người xem tình hình rồi cũng ra về, ngày mai còn nhiệm vụ phải làm chỉ riêng mình anh lưu lại cố ý đợi cô.

Anh ngồi thẳng người trên ghế đợi bệnh nhân cho đến khi đèn phẫu thuật tắt, vị bác sĩ bước ra báo với anh rằng cậu ta không sao nữa rồi đã được chuyển qua hồi sức tích cực.

Anh nghe xong tâm trạng cũng đã thả lỏng hơn nhưng không quay về mà đứng nguyên một chỗ đáng vẻ như đợi ai đó.

Đến một hồi anh lại thấy cô đi ra từ phòng nội bộ, nhìn đáng vẻ mệt mỏi của cô lông mày của anh hơi nhíu lại.

Anh thấy cô đi về khu trực ban liền biết rằng tối nay cô sẽ ở lại bệnh viện, cho nên anh không ở lại nữa mà bước ra về.

Đi đến xe, anh không vội rời đi ngay à lấy ra một điếu thuốc châm lửa hút.

Hút được nửa điếu thì cửa bệnh viện mở ra một thân hình nhỏ nhắn mặt mày méo mó bước ra, nhìn bộ dạng của cô là biết đang bực mình rồi. Anh nhếch môi lên, thở ra làn khói sau đó dụi đi điếu thuốc đứng một góc đợi cô đi ngang qua.

_ Lên xe tôi chờ về! - Nửa ngày không thấy cô có phản ứng gì, anh phá vỡ không khí nặng nề này trước.

_ A, vậy phiền anh rồi! - Lúc này tiếng nói của cô mềm mại lạ thường, mới lúc này ăn uống cô còn hùng hù hỏ hỏ mà quát anh không khiên nề.

Anh nhìn cô một chút rồi leo lên xe, cô cũng leo lên ghế phụ để anh chờ về.

Đâu phải là hay ho gì, giờ là 1h sáng rồi a, một cô nương thân lá ngọc cành vàng mà giờ này đi một mình chần chừ gì bảo bọn lưu manh dòm ngó mình a.

Lúc này tên chủ nhà kia tốt bụng một cách lạ thường ngu gì không hưởng thụ một chút, coi như là được trả ơn cô cho hắn một bữa ăn ngon đi a.

Bạn đang đọc truyện *Sodai Ca Dưới Lóp Quân Trang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thăng cấp rồi

Xe chạy về đến nhà, Khả Khả mệt mỏi rồi xuống xe giờ phút này cô chỉ muốn ngủ mà thôi.

Quần áo cũngh không thay, tắm rửa đưa nhiên là không tắm một đường đi vào phòng ngủ của mình, bay thẳng lên giường đi kiểm chu công bàn chuyện thiên hạ.

Chiến Phong bên ngoài xử lý một vài việc cơ mật.

Sáng hôm sau, Khả Khả tỉnh dậy việc đầu tiên cô làm đó là tắm, cả một đêm không tắm cứ thế mà ngủ khiến cho cô ngủ cũng không ngon giấc ngứa ngáy vô cùng.

Cô bước ra khỏi phòng ánh mắt còn say ngủ kia chợt tỉnh hẳn, cảnh tượng trước mắt như là một bước chân dung thượng hạ không có giá nào trả nổi.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ len đến bên ghế sofa hắt nhẹ những tia nắng ban mai vào con người đang ngủ trên đó.

Cô hoài nghi về chức vụ của anh lắm đó nha.

Cô không hiểu rõ anh làm gì trong quân đội, nhưng mà các quân nhân thường là đen, hải quân là như cục than luôn nhưng mà anh lại trắng, mặt mày tinh tú đường nét trên mặt rõ ràng không nhiễm một chút nào là cực khổ rèn luyện của quân đội.

Không lẽ anh làm ở văn phòng?.

Lời giải thích này rất hợp lý a, phải phải anh làm ở văn phòng.

Các chiến sĩ dù làm ở đơn vị nào, chức vụ nào trong đơn vị cũng phải được rèn luyện sắt thép đến khi có giặc rồi thì văn phòng cũng phải cầm súng ra chiến trận thôi.

Bước đến gần anh cô nhìn kỹ diện mạo kia hơn, nhìn một lúc cô liền thở dài. Ông trời quả thật không công bằng chút nào, ngoài kia cả tá nam nhân đẹp có xấu có.

Lại lấy đi một phần của họ, nếu đẹp thì là hoa hoa công tử không ăn chơi bại hoại thì cũng là kẻ hèn hạ, nếu là xấu thì lại nỗ lực hết mình giỏi giang hơn hẳn.

Nhưng mà, người này có cả hai nhìn phù hiệu trên áo quân nhân kia của anh cô biết được anh tài giỏi đến cỡ nào rồi.

Cả cái đất nước X này anh là người mang quần hàm Đại Tá trẻ tuổi nhất, cô khẳng định rằng chiến công của anh đã đạt không ít.

Nhìn lại mình, cái quần hàm bé tí tẹo teo, nhìn đến là cảm thấy nhục vô cùng.

Ngũ quan của anh sáng lạng, mùi vị đàn ông trên người cũng mạnh mẽ hơn bao nhiêu người nói chi cô đường đường là một sắc nữ cơ chứ.

Ach... Đừng thấy cô lạnh lùng như vậy mà làm to nhé, với người ngoài thôi, gặp đúng thể giới của cô thì rồi biết a.

Những cảnh phim mỹ nam kia cô thường xem cũng không bằng đang nằm ngay trước mắt của mình đâu nha. Anh không mặc áo có lẽ trời nóng, lại chỉ mặc một cái quần đùi.

Ánh mắt sắc nữ không bao giờ có thể bỏ qua được từng cọng long trên đôi tượng.

Ánh mắt cô đi tới đâu, môi cô nhấp nháy tới đó, nơi cổ họng cũng lên xuống mấy cái.

_ Nhìn đủ chưa? - Con người đang ngủ kia vẫn cứ nhắm mắt, bình thản hỏi.

_ Ai..ai thêm nhìn anh.... Tôi.. Tôi tính kêu anh dậy - nghe câu hỏi của anh,,lý trí cũng đã lấy lại.

Cô thầm nghĩ mình may mắn, hôm qua có lẽ tinh thần không được ổn định cho nên trong phút chốc không giữ được mình liến lợ ra mặt sắc nữ.

Tối nay được ngủ một giấc tốt nên cô sẽ không để sai lầm bị lặp lại, điểm yếu này quá không tốt, không được để người khác nắm được.

Từ lúc cô mở cửa thì anh đã tỉnh rồi, nhưng mà vì vết thương hôm qua bị đau nên hôm nay có chút lười biếng nên không ngồi dậy.

Nào ngờ cô bé kia lại tham lam nhìn anh như vậy, một chút cũng không rời làm cho tâm trí anh có chút không thoải mái.

Thấy anh ngồi dậy rồi, Khả Khả đỏ mặt cuối đầu xuống chón lẹ vào phòng vệ sinh.

Xưa nay cô rất là kín đáo với vấn đề sắc nữ của mình, nào ngờ hai lần đều bị chung một người phát hiện ra. Mất mặt, mất mặt vô cùng a.

Hôm nay cô làm nữa ca sáng rồi mới chuẩn bị về quê.

Hành ký sẵn sẵn rồi thì lại nhận được giấy báo ngày mai dự hội tăng quân hàm, cô được thăng 1 cấp vì đã cứu được cực phẩm của đất nước.

Nhìn cái lí do được thăng quân hàm cô đây không hề vui tí nào, nói đi nói lại cũng là tại nhờ tên chủ nhà đó mà cô được thăng quân hàm ư?. Nếu hẳn ta biết chuyện này thì có phải đưa cô ra làm trò đùa không chứ, từ vị cứu nhân trở thành nô lệ a.

Không phục, cô không phục đâu a.

Nói như vậy là cô không thể về quê rồi, bây giờ bỏ cái quân hàm gì đó qua một bên đi, điều quan trọng là gọi cho Mẹ Mẹ đại tướng giải thích ra sao mới được.

Suy nghĩ nửa ngày cô mới quyết định gọi điện, đúng rồi có gì đâu mà sợ cơ chứ, cô đây là lập đại công mới được như vậy a. Không suy nghĩ nhiều nữa liền bắt máy gọi.

Nói với Mẹ Mẹ đại tướng biết lý do, lúc đầu nghe cô không về liền chuẩn bị binh pháo kích nổ cho banh cái điện thoại của cô.

Nào ngờ lý do lập đại công được tăng quân hàm làm cho bà vui vẻ không thôi, không những vậy bà còn đòi phải cùng Ba Ba đại tướng đến buổi lễ đó mới được.

Cái gì chứ cô đây trốn chui trốn nhủi để không ai biết quan hệ cha con, không bị ngày ngày bóng Ba đè nữa.

Bây giờ hai người bọn họ mà đến, có phải là công cóc không a. Không, không được, cô chỉ mới ở thành phố này mấy tháng chưa được nửa năm.

Cô sẽ không cam tâm khi mà mới tăng một bậc lại phải bị xách về đâu a.

Hơn nữa ngày cô ra sức thuyết phục Mẹ Mẹ đại tướng bỏ ngay ý định đó, giải thích đến nỗi điện thoại của cô nóng lên mới có thể ngăn cản được.

Đổi lại với việc không cho ba mẹ dự lễ tăng quân hàm thì cô phải về nhà 15 ngày mới được.

Cô hứa thì hứa nhưng mà ai chả biết được bệnh viện quân y thiếu người, cô lại là bác sĩ phẫu thuật chính nữa chứ làm sao cấp trên có thể duyệt cho cô nghỉ 15 ngày cơ chứ. Cao nhất chỉ có 4 ngày thôi.

Sao cũng được, miễn là hai vị kia làm ơn an ổn ở nhà, đừng có mà mò mò tới đây cô chết là chết không nhắm mắt luôn.

Ảo nào cả ngày vì chuyện này mà dường như cô quên cái con người kia đang ở nhà kia kia.

Đến chiều cô về nhà nhìn thấy tên chủ nhà đang ngồi thẳng tưng trên sofa, lúc này tự nhiên cô cảm thấy ông trời có lẽ đã thương cô vô cùng.

Không phải là vì có hẳn nên cô mới cảm thấy vậy đâu a, mà cảm thấy ba mẹ đồng ý không đến đây mới là được ông trời thương.

Con gái chưa chồng, sống một mình còn chưa nó với hai vị đó là cô không ở kí túc xá bệnh viện nữa. Mà hoàn cảnh này của cô giống như là cô đang dọn đồ theo trai vậy đó.

Ba ba đại tướng kia không được gì hết ngoài việc giới thiệu người, nếu ông biết cô đây ở cùng tên này thì không biết là chức vị của hẳn sẽ rớt thảm đến đâu a.

Dầu, vẫn nên là dầu đi a. Không nên hại ta mà cũng không nên hại mình.

Lại một ngày mệt mỏi nữa trôi qua, sáng sớm cô đã dậy rất sớm, chuẩn bị trang phục phẳng phiu.

Bộ đồ màu xanh của cô được đặc may theo số đo được cô khoát lên ra dáng rất hài hoà.

Đường công cơ thể cô rất chuẩn, lại còn rất tự hào với hai cái núm non kia của mình, da thịt trắng toát, mềm mại thơm tho khiến cho cô nhìn mình còn cảm thấy rất thích.

Giây phút tự luyến của cô bị chen ngang bởi tiếng gõ cửa.

Tâm tình đang tốt đẹp liền trở nên u ám chưa đến nửa giây, chung đụng với anh ta thật phiền phức.

_ Sắp trễ - Đợi nửa ngày không thấy bên trong trả lời, Chiến Phong chỉ thả nhẹ hai chữ rồi bỏ đi.

Ở trong phòng cô nhìn đồng hồ không khỏi tròn hai con mắt, cái gì cơ chứ cô chỉ mới tự luyến có chút xíu mà đã muộn hết giờ.

Không được mau mau thôi.

Chạy ra cửa hi hụi mang giày vào, tên kia cũng đã biến mất tiêu. Tốt thôi, cứ tới đám đông là làm như kẻ xa lạ là được a.

Bước xuống lầu, cô lấy điện thoại muốn gọi taxi thì thấy chiếc xe quân dụng đang đứng trước cửa, đứng bên hông xe là tên chủ nhà đáng ghét đang hút thuốc nhìn ý tứ rất thành thạo.

_ Lên xe! - Anh nhìn thấy cô, cũng không biểu lộ cảm xúc gì.

Ý định lúc đầu của anh là đường ai nấy đi, nhưng mà nghĩ lại nơi này ít xe, nếu để cô mò trong phòng rồi lại phải đi bắt xe 100% là trễ cái chắc.

Cho nên anh đẩy vì cái vĩ thối nường 10 phần hôm qua của cô mà tốt bụng cho cô quá giang.

Cô muốn từ chối, nhưng mà anh đã lên ghế tài xế ngồi rồi, thờ dài một cái không tình nguyện lên xe.

Chiếc xe quân dụng bắt đầu khởi động chạy rất nhanh trên đường.

_ Anh có thể dập thuốc không? - Cô đây là bác sĩ, hiểu rõ cái thuốc lá có hại thể nào lại nói mùi thuốc thấy thật thối nên căm ghét cực kì.

Anh không trả lời, động tác chỉ hít mạnh thêm 1 cái, sau đó lấy tay rút điều thuốc khỏi miệng dập ở mui xe, khói từ trong miệng anh bay ra một khoảng lớn.

Khả Khả bị khói vây quanh cô không thở được liền ho mấy cái.

Anh chỉ liếc nhìn một cái rồi chạy nhanh hơn một chút.

Đến quân trường các 500m cô bảo anh dừng lại để cô tự đi, anh cũng không ép liên cô bên đường rồi tự mình chạy xe vào.

Bạn đang đọc truyện *Solai Ca Dưới Lóp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tự hào

Hội trường này là của đại đội liên khu C với diện tích hơn 50.000m² có sức chứa hơn 2 ngàn người. Cho nên tất cả các hoạt động quân sự đều được tổ chức ở đây.

Lễ khai mạc diễn ra vào lúc 8h, nhưng bọn họ là ai cơ chứ, tất cả đều có mặt vào lúc 7h và rất nghiêm trang không hề có tiếng đùa giỡn hay nói qua lời.

Đúng 8h lễ khai mạc diễn ra rất nghiêm trang chuẩn quân đội.

Sau hơn 2 tiếng đồng hồ làm lễ, thì giờ phút mọi người mong chờ đã tới đó là Tăng quân hàm.

Khả Khả được xếp vào loại chiến công đặc biệt cho nên leo thẳng lên hàng ghế VIP mà ngồi. Còn anh thì các cô 2 dãy ghế ngồi ghế của đại biểu.

Lúc này 1 nam 1 nữ mặc quân phục màu xanh bước ra giới thiệu các vị tướng lĩnh có mặt ngày hôm nay.

_ Đến dự buổi trao quân hàm hôm nay, Đại đội liên khu C rất hân hạnh được đón tiếp Đại Tướng Lâm Chấn Kha, người anh hùng của dân tộc - Tiếng MC vừa nói lên mang đầy uy lực, danh dự và sự tôn kính tuyệt đối.

Mọi người đều vui vẻ đón mừng vị Đại Tướng đại anh hùng của dân tộc này vỗ tay nồng nhiệt đón quoaí nhìn ông từ cửa bước vào.

Trên chiếc áo quân đội kia của ông là hai bên từ ngực xuống đến gần bụng đều là huân chương, nhìn thôi là đã làm ngạc thở rồi.

Ai ham thì ham chứ Khả Khả không ham chút nào, cô là người biết rõ nhất không phải ai khác đối với cô cái áo đó chỉ một chữ thôi "Nặng".

Còn đừng nhắc đến tuổi thơ, càng cho nó đi vào dĩ vãng quên lãng luôn càng tốt khi mà hầu như những cái huân chương trên chiếc áo đó cái nào cũng được Khả Khả nhiệt tình lấy ra biến nó thành món đồ chơi của trẻ con a.

Cái huân chương anh hùng dân tộc gì đó rất vinh hạnh được cô mang đi cài lên đầu búp bê, còn những cái khác vinh hạnh hơn nhiều cái thì để chơi ô quan, cái thì để chơi cờ tí phú... Nói chung chúng nó đều đã qua tay của Khả Khả.

Cô vốn nghĩ rằng ba ba đại tướng đang bận việc cơ mật ở thành phố A, sẽ không tham dự cái lễ nhỏ nhoi này đâu.

Nào ngờ khi mà nghe MC hớn hờ từ trong cánh gà đi ra, gương mặt không dấu được nét hãnh diện, và kèm theo cái tên 3 chữ kia thì Khả Khả biết mình xong đời rồi.

Cái này là cổ tình, cô chắc chắn ba ba đại tướng cổ tình.

Sau khi ổn định chỗ ngồi thì chương trình bắt đầu.

Những chiến công của từng đoàn binh, và cuối cùng là chiến công vừa rồi cũng được tôn vinh.

Điều đặc biệt ngày hôm nay đó là ở đất nước S lần đầu tiên trong lịch sử xuất hiện vị thiếu tướng ở tuổi 28.

Với trên người muôn ngàn những chiến công lừng lẫy kia khiến cho người người đều nể phục.

Anh luôn hoàn thành tuyệt đối những nhiệm vụ, luôn sung phong đi đầu những nhiệm vụ khó khăn. Chiến thuật, luyện binh đều khiến người ta không thể không tán thưởng.

Lúc này trên khán đài là hình ảnh ba ba đại tướng của cô đang trao quân hàm cho anh. Nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của anh mà cô biểu môi khinh thường.

Cái gì chứ, này là mặt chảnh đó hả.

Trao quân hàm cho thiếu tướng xong thì kể đó tên cô được vang lên khắp khán đài.

_ Sau đây xin mời trung úy Lâm Khả Khả, bác sĩ quân y quân khu C lên khán đài để trao quân hàm lên Đại Úy. - tiếng MC không ngừng vang trong hội trường.

Khả Khả lần đầu tiên cảm thấy ngượng chín cả mặt, mấy lần trước tặng quân hàm cũng đâu có mà long trọng đến như vậy.

_ Đại Úy Lâm Khả Khả đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của một y bác sĩ, là một tấm gương sáng cho chúng ta noi theo - nữ MC thêm lời khen ngợi đến cô.

Khả Khả nghe lời khen này mà mém té ở dưới khán đài.

Các quân nhân đều dõi theo hình bóng của cô, người thật đẹp.

Bước lên sân khấu, đi đến thẳng trước mặt vị đại tướng nghiêm trang hành lễ chào kiểu quân đội, sau đó quay xuống hành lễ chào với toàn bộ các quân nhân bên dưới.

Lúc cô quay xuống chào thì có một nhóm các chiến sĩ đứng dậy chào theo, cô vốn rất ngạc nhiên nhưng mà đến khi nhìn kỹ lại, toàn thể mấy người này nhìn rất quen.

Trong đó có cái người mà hôm bữa cô đã cứu vì đỡ phát đạn cho người đi đường, và những người còn lại là trong đêm cô cứu tên chủ nhà kia à không bây giờ là "Vị thiếu tướng" kia a.

Cô bước đến ba ba đại tướng nghiêm trang đứng im cho ông thay vật trên cầu vai của mình xuống.

Sau đó là bắt tay cô một cái.

_ Ba tự hào về con - Ông biết, cô con gái nhỏ này của ông bướng bỉnh, cho nên miệng cười khách sáo một chút.

Khả Khả nghe câu nói này của ba ba đại tướng quả thật chỉ một xông lên ôm lấy ông một cái. Nhưng mà thời cuộc không cho phép, cho nên,.... Nhịn là tốt nhất.

Lúc này MC vui vẻ hơn chút.

_ Đại Úy Lâm Khả Khả đã cứu lấy những người quân nhân chúng ta, cô đã cứu thiếu tướng Lôi Chiến Phong còn cứu lấy trung tá Hà Nhân khi anh bị thương làm nhiệm vụ gần đây, và còn rất rất nhiều người trong chúng ta đều biết đến cô ấy - Nữ MC không ngừng đem những lời ca ngợi đến với người con gái yêu kiều đang đứng kia.

_ Đại Úy Lâm, cô thấy thế nào khi mọi người nói cô là Nữ thần mặt lạnh - Nam MC muốn thay đổi không khí một chút.

_ Hoàn thành tốt nhiệm vụ là điều tôi quan tâm - Cô hướng về Micro nhẹ nhàng nói ra câu nói mang đầy tính chất của một người lính.

Vừa nói xong, bên dưới không ngừng vỗ tay kịch liệt.

Cô gái nhỏ nhún, yêu kiều như cô lại có thể vững vàng như thế. Nếu cô không khoát trên người bộ đồ quân đội đó thì ai cũng nghĩ cô là một loại liễu yếu đào tơ, cây chổi trong nhà còn không vác được nói chi đến súng.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lốp Quân Trang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Anh ta là con cứu

Sau một màn rầm rộ, Khả Khả chỉ muốn mau mau rời khỏi sân khấu ngay, cô đâu có ham hào quang đâu a.

Da mặt của cô cũng tương đối dày, nhưng mà nó chỉ dày khi mà gặp mỹ nam nam bạch kiêu thôi, còn mà với những thánh thần ở đây cô mặt mỏng còn hơn cái bánh trắng.

Ráng chống chọi một hồi, cuối cùng 2 người MC cũng chịu thả cô ra cho cô về lại vị trí của mình.

Dọc đường đi hai hàng ghế, các chiến sĩ nhìn cô bằng con mắt ngưỡng mộ vô cùng cô thật sự không quen cho lắm a.

Vốn là trốn đến đây để tránh cái hào quang của ba ba đại tướng, muốn mình yên yên ổn ổn sống qua ngày, còn sẽ lấy một người chồng là văn phòng đã quá ổn rồi.

Mất nửa ngày vật vả mới xuống được đến chỗ của mình, vừa ngồi xuống cô liền thở ra một hơi. Lúc này điện thoại trong túi của cô rung một cái, đó là một tin nhắn.

_ 30 phút nữa gặp ba ở xe! - Ba ba đại nhân gửi cho con gái nhỏ một tin nhắn.

_ Dạ, ba ba đại nhân. - Xong rồi, thôi xong rồi, cuộc đời này chết chắc rồi.

Trong đầu cô lúc này ảo não vô cùng, nếu mà gặp trực tiếp như vậy có phải là tự mình lấy đá đập chân mình hay không cơ chứ.

Thôi kệ nó đi, nếu mà bị phát hiện thì xin chuyển công tác ở thành phố khác nữa, tránh xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Thời gian ứng định đã đến, trên sân khấu là những màn trình diễn của đoàn văn nghệ quân đội, không ai màn đến cô nữa đâu a cho nên cô thuận lợi ra khỏi hội trường.

Bước đi cô khá nôn nóng, cũng tốt vì lúc này mọi người hầu như đều ở hội trường cho nên nếu cô leo lên xe của đại tướng ngồi chờ trước thì cũng không ai hay không ai phát hiện.

Đồng chí Lục Ha là lính của ba ba đại nhân, đương nhiên nhìn một cái là biết đại tiểu thư rồi, Khả Khả chưa biết đến cửa mà anh đã nhanh tay hướng đến cửa mở ra, hành động cung kính hướng tay vào trong xe.

Khả Khả vừa đi vừa nhìn xung quanh, đúng là không có người cô mới an tâm đi bằng tốc độ nhanh nhất mà chui thẳng vào xe.

_ A... Mẹ mẹ đại nhân - Vừa chui vào trong xe, cô gái bé nhỏ liền thấy một thân hình quen thuộc đang ngồi trong xe.

_ Bảo bối, con đến! - nhìn thấy bảo bối của mình, bà vui mừng gian tay ra ôm cô vào lòng.

Dù rằng bà thích lăng nhăng cô nhưng mà cô là viên kẹo ngọt không giá của riêng bà, làm gì, ở nơi đâu người bà nghĩ đến đầu tiên luôn là cô con gái bảo bối này trước rồi mới đến lão công của mình sau.

Con gái đi khỏi nhà 5 tháng, bà ở nhà chong đứng chong ngồi, biết rằng cho con tự lập là tốt nhưng mà lòng người mẹ làm sao có thể an tâm đây.

_ Mẹ với ba sao lại đến? - Nằm trong lòng bà, nhớ nhung gia đình cũng trào dâng, viên mắt bắt đầu hồng hồng.

_ Nha đầu, con mang vinh hạnh về cho nhà ba mẹ sao có thể bỏ qua, hôm qua lão già kia từ thành phố A bay về ngay đón mẹ, cả một đêm chúng ta đều đi không nghỉ ngơi - Đây là điều chính xác.

Mặc kệ lúc trước cô gọi cứ dặn là không cần đến, không cần đến nhưng mà làm sao lại không đến được cơ chứ, hai ông bà liền không ngại đường xa mà đi cả một đêm. Lại nói, xe vừa đến nơi là làm lễ cũng vừa xong.

Nghe điều này khiến cho cô không kiềm được nữa mà nước mắt rơi không nghĩ.

_ Ngoan! Đừng khóc, lát ba con ra chúng ta cùng đi ăn một bữa đoàn viên, sau đó chờ con về kí túc xá - Mẹ Mẹ đại tướng yêu thương bảo bối vuốt từng cái nhẹ nhẹ trên lưng cô an ủi.

Hai mẹ con ngồi nói chuyện không hết đề tài, cũng phải hơn một tiếng từ trong hội trường mới thấy bóng ba ba đi ra.

Cảnh tượng cứ hết sức bình thường khi mà xung quanh ba ba lúc nào cũng được vây quanh bởi những lão tướng.

Ngày xưa cô thấy điều này thật phiền phức nhưng chỉ riêng hôm nay cô lại thấy ba ở giữa đoàn người đó thật là oai phong, thật là sáng ngời.

Cô hí hóp cười một cái, sau đó lại tắt đi khi mà tầm mắt nhìn qua cái người đang nói chuyện với ba mình. Chẳng ai xa lạ đó chính là tên chủ nhà kia, ánh

mắt của cô qua cửa kính màu đen có chút chán ghét nhưng rồi lại thay đổi một chút khi thấy anh cười.

Đúng là rất đẹp.

Cô chỉ lặng lẽ nhìn ba mình và anh ta nói chuyện với nhau, qua cử chỉ và hành động của ba có lẽ ba rất thích con người này.

_ A! Cậu con trai đó chẳng phải là Lôi Chiến Phong sao? Nghe nói hôm nay được thăng chức lên làm thiếu tướng, đúng là tuổi trẻ hiếm gặp - Mẹ của cô ngồi bên kia, thấy con gái bất động cũng ngó về hướng đó.

_ Mẹ biết anh ta? - Cô nhúm mày, quay lại nhìn mẹ mình.

_ Biết chứ, ba của thằng bé là chiến hữu của ba con đó nha! - Bà nhướn mày tỏ vẻ hứng thú.

_ Con biết thằng bé? - Lúc này mẹ mẹ đại nhân tỏ con mắt tinh quái của mình ra hướng về cô con gái nhỏ.

_ Con cứu mạng anh ta! - Khả Khả nhàn nhạt đáp lại, cứ thể nó là điều lẽ đương nhiên.

Khả Khả không trả lời, vốn là dự tính sẽ chuyển công tác khi bị bại lộ danh phận sẽ không liên quan gì đến hấn nữa. Ai mà biết được ở sau lưng lại là nguyên một đàn mướp bầu bí nhiều thế này cơ chứ.

_ Aizzz, mà tình duyên thằng bé cũng lận đận lắm a, trước đó mấy năm nghe nói nó có vị hôn thê rồi cũng năm đó bàn tính chuyện kết hôn hai nhà, nào ngờ con bé kia chê nó quân nhân nghèo chức vị lúc đó nhỏ bé cho nên bỏ đi, đến nay không có ai nghe nói bên Lôi gia đang gấp rút tìm vợ cho nó - Nói đến đây mẹ cô ảo não một chút.

_ Người như anh ta, ai mà thêm lấy cơ chứ! - Cô không nhìn nữa, ngồi thẳng lưng nhìn thẳng về phía trước.

Mẹ mẹ đại nhân nhìn cô một chút, vốn bà nhìn ưng Lôi Chiến Phong từ lâu, nhưng mà nhà đầu nhà bà 2 năm trước sống chết gào thét không bao giờ lấy quân nhân.

Tình tiết rất đơn giản vì sinh nhật của con bé mà ba nó không trở về được vì đang chỉ huy tập trận, chỉ đơn giản sai người đi mua món quà về cho cô.

Thế là con nhà đầu này gào thét lên chồng nó sẽ không là quân nhân.

Gia đình bà nói tiếng là cao quý nhưng không có kiểu ép buộc hôn nhân con cái, chỉ cần chúng nó yêu thương nhau là được.

Cho nên việc kia bà không hề xen vào.

Một lúc sau, ba ba đại nhân mới đi đến bước vào xe, ông không ngồi phía sau xe mà ngồi trước xe khiến cho đa số các lão trưởng đều ngạc nhiên.

Lúc này trong đoàn có người bước ra nói.

_ Nghe nói! Hôm nay cả đại tướng và phu nhân cùng đến đây, dự lễ này là phụ chuyện quan trọng là gặp con gái của hai người, con bé đang làm việc ở thành phố này, nghe nói cũng trong quân y - Người đàn ông này mang cấp bậc đại tá nói rất lưu loát.

_ A, tôi có nghe mà không biết diện mạo tiểu thư nhà đại tướng ra sao haha, ai nha, ai sau này làm rể nhà đại tướng chắc chắn là phúc lớn - Mồ vị nữa cũng cùng cấp bậc với người kia vui vẻ nói.

Lôi Chiến Phong đứng nhìn xe đi rồi, cũng không xía vô chuyện người khác mà quay lưng bước đi.

Anh bước vào khán đài bước đi về vị trí ngồi của mình, nhưng con mắt lại đảo đến hàng ghế VIP kia tìm kiếm bóng hình nho nhỏ.

Nhưng mà tìm nữa ngày không thấy hình bóng kia đâu, nhìn thấy có một chiếc ghế trống anh thầm nghĩ chắc cô đi vệ sinh.

Cho đến khi buổi lễ kết thúc, không biết rằng cái chỗ kia của anh đã quay xuống nhìn đến vị trí trống đó bao nhiêu lần.

" Mới vừa lên hăm mà đã to gan như thế " Trong lòng anh thầm nghĩ, tối nay về đem cái danh cấp trên ra mà nói chuyện với cô mới được

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lớp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Xem mắt đi a

Trên xe cô và mẹ mẹ đại nhân nói chuyện không ngừng, chủ yếu là hỏi chuyện cuộc sống của cô trong 5 tháng qua.

Ba Ba đại nhân thì không nói gì cả chỉ ngồi yên nghe hai mẹ con nói chuyện. Ông vẫn còn giận chuyện cô tự quyết định đến thành phố T này.

Một lúc cũng đến nhà hàng lớn, cả gia đình vào phòng bao hạng nhất. Mấy tháng nay cô ăn uống không tốt, hầu như mì gói nhiều hơn cơm.

Mẹ cô nhìn bảo bối tâm can của mình ăn ngon miệng đến vậy chứ tò thời gian qua con gái phải cực khổ, nghĩ đến bà liền viền mắt hồng hồng, 2 giọt nước mắt không cân nhắc liền rơi xuống.

_ Mẹ... Con là đối mới ăn như vậy, mẹ con rất tốt với bản thân mình - Cô nhìn mẹ đau lòng mà cảm thấy có lỗi vô cùng.

_ Nha đầu! Ta xin ra con đừng có mà dối lừa ta, mau ăn nhiều vào. - bà thu nước mắt lại, trừng mắt nhìn cô sau đó lấy đủ gấp liên tục đồ ăn cho cô.

Khả Khả liền cầm mồm chỉ vui đầu vào bát cơm ăn không ngừng nghỉ.

_ Có ai bắt nạt con không? - Đến lúc này ba ba đại tướng mới lên tiếng, ông cũng gấp miếng thịt bò bỏ vào chén của cô.

_ Con gái ba ý hả? Sắp làm trộm ở đây rồi hắc hắc ba ba đại tướng con gái người đầu ai có thể lên đầu ngồi cơ chứ. - Cô cười nghiêng ngả với ba.

Có thể trước mặt mọi người cô là người lạnh như băng hay là phúc hắc vô đối nhưng mà trước mặt đại vị này cô luôn là con mèo nhỏ vô hại đáng yêu và dễ thương.

Sau một hồi được bồi dưỡng thức ăn kia hầu như hơn phân nửa đều nằm trọn trong cái bụng nhỏ của cô.

Nhìn con gái bụng căng no thế này bà rất hài lòng tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

_ Con gái, làm gì làm cũng phải 1 tháng về nhà mấy ngày - ba ba đại tướng giọng nói dịu dàng hơn nhiều.

_ Dạ! - Khả Khả được cho ăn no, cái gì cũng có thể đáp ứng.

_ Khả Nhi! - Nhìn con gái vui vẻ nên mẹ mẹ đại tướng cũng muốn nói điều gì đó trong lòng.

_ Dạ? - Tiểu cô nương này tâm tình đang sáng khoái nào để ý đến hành động lạ thường của người kia.

Bà nhìn nhìn chăm chăm lão công ý bảo ông mở miệng.

Ba ba đại tướng mày nhũ lại có chút suy tư.

_ Khả Nhi! Con năm nay 25 rồi, có nên hay không có bạn trai đi a! - Đề tài này là trọng điểm của ngày hôm nay.

_ Con.... Con còn thích chơi! - Cô có ngốc đến đâu cũng không ngốc đến nỗi không hiểu ý tứ này.

Nghe con gái nói xong mẹ mẹ đại nhân không khỏi thờ dài.

_ Khả Nhi, mẹ có người bạn con của đi ấy năm nay cũng 28, là trưởng phòng công ty nước ngoài mẹ thấy rất hợp với ý con - Mẹ Mẹ đại tướng nắm lấy tay cô siết một cái tỏ ý mong muốn của bà.

_ Tùy mẹ thôi, xem như được bao ăn một bữa. - cô không kháng cự cũng không đồng ý.

_ Vậy... Mẹ đưa số điện thoại của con cho cậu ta có gì hai đứa tiền lạc với nhau xem thế nào - mẹ mẹ đại tướng ánh mắt có chút vui mừng.

Haizz không phải là cô thích thú đâu, chỉ vì cô đi khỏi nhà làm ông bà đau lòng buồn phiền, nay điều kiện này cũng không coi là quan trọng không hợp thì thôi không liên lạc nữa, lại được ăn một bữa no, lại làm ông bà vui lòng như vậy cô cũng chẳng thiệt hại gì.

_ Khả Nhi! Tuần sau có được không? - Nghe con gái không biểu cảm gì bà liền lần tới.

_ Mẹ bảo anh ta gọi con là được - Cô không lạnh không nhạt cứ bình thản vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lớp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hẹn xem mắt

Cả buổi chiều trong tai của Khả Khả đều toàn là cái người cô sắp xem mắt..

Mẹ mẹ đại tướng thừa cơ hội lần lên vài bước miệng không ngừng nói tốt cho người kia. Khả Khả không phải là không biết ý tứ này của bà xem ra rất là ưng người kia rồi.

Nhưng mà chuyện này liên quan cả cuộc đời của cô, đâu thể chỉ cần ba mẹ ưng là được. Cô tính tình dù có quái một chút, có ngốc một chút à không ngốc hơn một chút nhưng mà vẫn luôn biết cảm nhận của mình là gì.

Cô được ăn nó nên có chút lười trả lời, cứ im lặng mà nghe từ tai bên này đến tai bên kia lọt ra bay vèo vèo thế thôi. Cũng chẳng ngu dại gì mà phản kháng lại, nếu không lại tự mình ăn nguyên một trái bom của mẹ mẹ đại tướng là khổ.

Bà đang vui thì cứ để bà vui đi, cô thì coi như bỏ ít giờ ra được bao ăn ở nhà hàng ngon đi a.

Lúc này trong đầu Khả Khả đang tính đến sẽ chọn điểm gặp mặt tại một nhà hàng mà cô thích ăn nhất, sẽ gọi hết các món cô đang thèm ra tha hồ mà chén lại không sợ mất tiền.

Chuyện cô chuyển khỏi kí túc xá ba mẹ đều không biết bà trực tiếp từ nhà hàng mà chở vô về kí túc xá.

Khả Khả cười cười chia tay hai người rồi bước vào bên trong, đi qua ngõ quẹo vào thì cô đi núp vào, ghé đầu nhìn qua góc nhỏ nhìn cho đến khi chiếc xe của nhà cô lăn bánh rồi đi thì Khả Khả mới thở dài một tiếng.

Đợi một hồi lâu, cô mới cảm thấy đã an toàn, phui phui tay sau đó vui vẻ mà đi. Vừa đưa chân bước đi 2 bước thì điện thoại nội bộ của cô reng lên.

Đầu dây bên kia là trưởng khoa giải phẫu, ông muốn gặp cô một lát, người ta hay nói cần da bụng thì trùng da mắt quả không sai.

Cô bị giam một chỗ với trưởng khoa, bị bắt xem mấy tài liệu chiến dịch tình nguyện thiên tai năm vừa rồi. Khiến cho cô mệt mỏi vô cùng.

Điều vui sướng cả ngày của cô không phải là được ăn ngon nữa mà là được trưởng khoa thả về.

Một hết 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng được thả về. Do cô còn nghỉ phép lại gặp Mẹ Mẹ cùng Ba Ba rồi cho nên cô quyết định ngày mai sẽ tận hưởng một ngày vui vẻ.

Bắt được chiếc xe taxi, cô mang tâm tình vui vẻ về nhà.

Về đến nơi, nhìn cửa sổ lầu một đang sáng lúc này cô mới nhớ ra tên chủ nhà nghỉ 4 ngày ở đây.

Như vậy có nghĩa là 2 ngày sắp tới sẽ không giống như sắp xếp của cô. Haizzzz! Thôi thì mặc kệ vậy, người không đụng ta, ta không đụng người.

Lại nói người kia lại là một quân nhân, chức vị của anh ta giờ đã là Thiếu Tướng thì anh ta sẽ càng không thể làm gì gây hại đến danh tiếng của mình.

Thở dài một hơi, cuối cùng Khả Khả cũng bước vào nhà, sau một hồi tìm ra lý do động lực để chiến đấu sống chung với người kia trong vòng 2 ngày tới.

Cô nhẹ nhàng mở cửa ra, nhìn xung quanh không thấy người, cô có chút thoải mái mà bước vào nhà.

_ Cô đã đi đâu? - Thân hình cao lớn không biết từ đâu xuất hiện trước mặt cô..

_ A... Con mẹ nó, anh hù chết tôi! - Cô bị anh làm giật mình, miệng quát lớn.

Nghe câu nói này của cô, anh có chút đứng im lại không cử động..

_ Tôi.... Tôi đến bệnh viện có việc gấp - Trong tâm cô lại mắng chửi anh, anh là gì mà có quyền hỏi cô chứ, vậy mà miệng mở ra liền nói là một lí do.

Anh nhìn nhìn cô không nói gì, cho đến khi cô tròn mắt nhìn anh cái ánh mắt này là một sự khẳng định sự thật, thì lúc đó anh không nói gì mà quay lưng đi vào phòng.

Cô đứng ngay cửa, tay vẫn còn để trên trái tim nhỏ của mình vỗ vỗ an ủi nó.

_ Cái tên đáng chết, hù chết bà - Cô vừa cười gầy vừa làm bầm.

Sau 5 phút, căn nhà bé nhỏ đã tắt đèn đen thui.

Reng reng reng.....reng reng reng...

_ Điện thoại đáng chết - cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức khiến cho bực tức mà dậy.

_ Aloo! - Tiếng ngái ngủ của coi vang lên trong điện thoại.

Đối phương hình như có chút phản ứng không kịp nên đã nín hơn nửa ngày mới lên tiếng.

_ Khụm! Xin hỏi có phải tiểu thư Lâm Khả Khả không? - Người bên kia ho nhẹ một tiếng, sau đó giọng nói có phần trầm ấm vang lên.

_ Đúng! - cô bị đánh thức rồi, ngủ cũng không ngủ được nên đứng dậy đi vệ sinh, một tay nghe điện thoại bước ra cửa phòng.

_ Tôi là Tô Thanh, con của dì Hà bạn mẹ cô! - Bên kia vẫn giữ thái độ rất hoà nhã với cô.

_ A, anh là người được sắp đi xem mắt với tôi đó à - nghe đến bạn mẹ, cô liền nhớ đến ngày hôm qua.

Không phải chứ, người này gấp đến vậy sao.

_ Xin hỏi! Chiều nay tiểu thư Lâm có thể dành chút thời gian không? - Bên kia có vẻ khá vui khi mà cô có chút ấn tượng về mình.

_ Được, 4 giờ, nhà hàng Z tại đường H, thế nào? - cô bước đến phòng bếp rót một li nước uống ực một phát hết cả cốc nước.

_ Tốt, vậy hẹn gặp lại! - Bên kia nhận được sự đồng ý của cô, trong giọng nói không còn che dấu được cảm xúc nữa mà hiện rõ ràng sự vui mừng.

Khả Khả không trả lời, cúp máy trực tiếp, rót thêm một cốc nước nữa ngửa đầu lên uống sạch.

Lúc cô uống được đến nửa ly, mắt của cô có di chuyển một chút, chưa được hai giây cô bị sặc lập tức khi nhìn thấy hình ảnh trước mặt.

Một con người đẹp trai vô đối đang ngồi nhìn cô, anh mặt trên người cái áo thun màu xanh da trời và quần sọc màu trắng, tư thế ngồi của anh rất nghiêm trang. Thoát lên đây vẻ nghiêm túc của một vị quân nhân.

_ Anh..... Khụm khụm.... Anh..... Khụm làm sao..... Khụm lại...lại.....ở đây.... Khụm khụm! - Cô bị sặc đến nổi mặt đỏ lên, ho không thể ngừng, cố gắng rặn ra từng chữ.

Anh đứng dậy không đáp lại câu hỏi của cô chỉ lấy hộp khăn giấy đi đến, rút một tờ đưa cho cô.

_ Cảm... Khụm... Cảm ơn! - Lúc này cô lấy lại bình tĩnh hơn rồi, độ ho cũng không còn ác liệt như lúc này.

Sau một hồi lâu, cô điều chỉnh lại tất cả, hắng giọng 2 cái lấy lại trạng thái nhưng vì ho quá mà mặt cô đỏ vô cùng.

_ Cô hôm nay rảnh? - Anh vẫn khuôn mặt lạnh như vậy, hình cô mà hỏi.

_ Đến 4 giờ tôi có hẹn! - Cô không biết anh tính làm gì với cô, lại không thể nói dối.

_ Tốt, đi đến bệnh viện cùng tôi! - Anh nghe xong, liền quay chân đi vào trong phòng.

Cô đứng ngẩn ra đó một lúc sau mới vào nhà vệ sinh.

Thời gian đối với cô tương đối phải nhanh, cho nên chỉ trong 3 phút cô đã hoàn tất tất cả việc trên bản thân mình.

Lúc này anh đã nghiêm trang trên bộ y phục quân nhân đứng tại phòng khách.

_ Này! Vì sao tôi phải đi cùng anh đến bệnh viện? - Hôm nay là ngày cô nghỉ mà, thế nào lại cứ bị lôi vào trong bệnh viện như vậy cơ chứ.

_ Hôm nay là ngày tôi tái khám! - Anh mang giấy quân nhân xong, quay sang nhìn cô một cái.

_ Mà tôi đâu phải là bác sĩ khám cho anh? - Anh nhú mày, bước chân của cô muốn cắm rễ ở dưới đất ý tứ rõ ràng " Tôi không đi ".

_ Cô mở cho tôi! - anh bước đến phòng khách, cầm cái nón quân đội lên đội vào.

_ Tôi chỉ là bác sĩ mổ, bác sĩ khám là khác - Cô vẫn đứng yên tại chỗ giọng nói có phần tăng lên.

_ Cô bây giờ là bác sĩ riêng của tôi! - Anh nghe giọng nói của cô có phần tức giận lúc này mới dừng lại động tác mà nhìn cô rất nghiêm túc.

_ Cái gì? Khi nào? Hồi nào? Tại sao? - Khả Khả tròn mắt lên không tin vào điều anh vừa nói.

_ Đã trễ, mau đi thôi! - Anh không trả lời cô, quay lưng đi ra ngoài.

Khả Khả đứng ở giữa nhà, tay chân đều rung lên từng cơn, mỗi lần đều mạnh hơn.

_ Con mẹ nó! Lôi Chiến Phong! - Quả bom đã được kích nổ, liền bùng nổ.

Anh bên ngoài, vừa leo lên xe quân dụng xong liền nghe tiếng hét mang tên của mình tâm tình không nổi nóng ngược lại môi bạc mỏng lại cong lên

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lóp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Người phụ nữ khá quan trọng của tôi

A! Bác sĩ Lâm chẳng phải người nghỉ phép 4 ngày sao? - Từ trong phòng khám đi ra, nữ y tá chợt thấy cô.

_ A ha ha, có việc cần vào một chút ha ha cô làm việc tiếp đi - Khả Khả ngượng ngùng.

Sau đó trong lòng cô liền đem 8 đời tổ tông của tên kia ra chửi bới.

_ Bác sĩ Lâm! Lôi thiếu tướng có thể để tôi khám được rồi, cô không cần tới như vậy. - Vị bác sĩ lớn tuổi là người có kinh nghiệm nhất trong bệnh viện quân y này.

Khả Khả lúc này gần như là muốn phát điên lên, lại rung chưa từng thấy.

Cái rắm gì chứ, cô bị ép đến đây cô đâu muốn đến đây vậy mà cái tên quỷ yêu kia một hai lôi kéo cô vào đây, rồi lại để mặt tro tro như thế không liên quan.

_ Ha ha, lương tâm nghề nghiệp đó a - Cô nói từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi mắt dao găm nhìn vào con người kia.

Mất hết một khoảng thời gian mới kiểm tra xong sức khỏe của Lôi Chiến Phong.

Lúc anh bước ra thì nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn đang ngủ gật trên ghế chờ bệnh viện.

_ Đồ ngốc, ở đâu cũng có thể ngủ - Lôi Chiến Phong bước đến cuối người xuống nhìn vào gương mặt trắng nõn mềm mịn của cô.

Sau gật gù mạnh một cái cô bị giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra một lớp sương trong mắt làm cô thấy lờ mờ.

_ Tên chủ nhà đáng ghét - Khả Khả còn say ngủ, chỉ đơn giản thốt ra câu nói này.

Lôi Chiến Phong chợt bất ngờ, anh bất động giữ nguyên tư thế nhìn tiếp.

Một lúc sau, Khả Khả mới thật sự tỉnh ngủ lúc này ánh mắt của cô mới ngày càng trợn mắt lớn hơn.

Trước mặt cô đó là một khuôn mặt phóng đại vô cùng đẹp trai, vô cùng mê người, vô cùng tuyệt sắc.

Trong phút chót, con say ngủ khiến cô trở nên dại ra đôi bàn tay không thể tự chủ được mà đề lên đôi má của anh vuốt vuốt vài cái.

Da của anh dù trắng thật nhưng mà theo năm tháng ở quân đội thì nó cũng đã có sự ảnh hưởng khiến cho lớp da mặt kia có chút khô ráp.

_ Khụ khụ - Anh thấy cô nhìn mình đến mê luyến như thế, cũng rất thú vị nhưng mà đây là bệnh viện, là nơi công cộng anh lại đang mặc áo quân nhân.

Tốt nhất phải giữ hình tượng thật tốt.

Tiếng ho của anh như kéo cô về thật tế, Khả Khả chợt nhận ra mình đang vô lễ liền dẩu tay đi ánh mắt ngượng ngùng, hơi đỏ.

_ Cô biết mua quà chứ? - Một lúc lâu anh mới lên tiếng.

_ Tùy tình huống! - Cô sao không biết được chứ nhưng mà không được gọi là đam mê như những người khác.

Vừa nói xong anh không nhiều hành động trực tiếp nắm tay cô lôi đi ra khỏi bệnh viện. Bệnh viện lúc này là buổi sáng, người đến khám bệnh rất nhiều, anh nắm tay cô kéo cô đi qua từng dãy phòng khiến cho muôn ngàn ánh mắt phải nhìn hai người.

Ngồi hơn nửa giờ xe mới đi đến khu mua sắm lớn nhất.

Một bên mặt đồ thường, một bên mặt đồ quân nhân một trước một sau nối đuôi nhau mà đi.

Đi vòng vòng cả tiếng đồng hồ, cô bắt đầu mệt mỏi rồi, chân cô bắt đầu tê cứng đau gót khiến cho bước đi của cô chậm hơn anh rất nhiều.

Lúc này, cô có thể nhìn rõ dáng vóc của anh từ xa một chút, dưới bộ quân trang đó quả thật nó rất hợp với anh.

Anh hướng đến đâu người nhìn anh đến đó, ánh hào quang của anh tỏa ra cứ như một vị thần linh nào đó.

Những lúc thế này cô lại nghĩ nếu như chỉ gặp trên đường như thế này cô sẽ cảm thấy anh thật oai phong, lại thần tượng lắm luôn. Nhưng mà nhất nhất

đừng có mà nói chuyện với anh, nếu không cái tính cách phức tạp, vô duyên, vô si của anh khiến cho người ta tức cho chết.

_ Cô sao lại đi chậm vậy! - Đi một hồi anh mới quay lại chợt thấy cô cách anh một khoảng rất xa.

_ Anh rốt cuộc muốn mua cái gì? - Đó đó, chính là cái cách nói chuyện thế này cho dù anh có đẹp trai đến bức người thì cũng một cuộc đã vắng.

_ Cho người phụ nữ khá quan trọng với tôi! - Anh nghe cô nói như vậy, bàn tay đặc lên cằm suy nghĩ rất nghiêm túc.

Cô liếc anh một cái.

Cái gì mà phụ nữ khá quan trọng của tôi chứ! Người yêu thì nói người yêu, người tình thì nói người tình bài đặc. Xía.

Cô đi thêm một hồi liền nhìn thấy cửa hàng túi xách, liền lôi anh bước vào.

_ Nè cô ấy bao nhiêu? 18 hay 20? - Khả Khả cầm trên tay mỗi tay hai cái túi xách khác nhau, mỗi cái đều một phong cách khác.

_ Lớn hơn nhiều! - Anh nhìn nhìn sau đó lạnh nhạt trả lời, mắt nhìn hướng khác.

" Lớn hơn nhiều "? Lớn hơn nhiều là bao nhiêu?.

Cô cầm đại một cái túi xách lên, cái này dành cho người u50 đó a. Cô tính lác đầu, nào ngờ phía sau phát lên giọng nói.

_ Cái đó không tệ! - Tiếng nói trầm ấm từ phía sau cô vọng lên.

_ Tôi không ngờ, khẩu vị của anh mặn như vậy.- Cô bịu môi, liếc mắt, xem thường anh vô cùng.

Thanh toán xong, cô nhìn đồng hồ, mới đó đã 3h chiều rồi haizz thời gian đầu mà lạ như vậy, chưa làm được cái gì cả mà thấy hết ngày rồi.

_ Tôi đến giờ hẹn tôi đi trước! - Cô không dấu được cảm xúc khá khản trương.

_ Tôi cũng có việc, tôi đưa cô đến điểm hẹn,. - anh nhìn đến đồng hồ của mình, không sai anh cũng đến giờ hẹn.

_ Không cần, tôi làm chút chuyện rồi mới đi, anh đi trước! - Đùa chắc, ai mà đi xem mắt lại để người con trai khác chờ mình tới điểm hẹn cơ chứ.

Anh nhìn tiếp đồng hồ, không thể trì hoãn nữa nên gạt đầu với cô một cái rồi mỗi người một hướng.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, cô đã về nhà thay trang phục, trang điểm một chút đến nhà hàng vừa đúng giờ thật may.

Hai người gọi cho nhau cách nhận biết nhau khi đến điểm hẹn. Khi vào đến nhà hàng cô liền tìm một cái áo sơ mi màu xanh da trời.

Không sai, là chỗ góc đó, người đang quay lưng với mình.

_ Xin hỏi anh là Tô Thanh? - Cô quen với chào hỏi rồi, chẳng chút ngại ngùng nào bước thẳng đến người kia.

_ Cô là Lâm Khả Khả? - Tô Thanh nhìn cô ánh mắt dịu dàng chảy ra nước.

Tô Thanh! Người con trai này quả thật rất đẹp, ngũ quan của anh cũng rất tốt, giọng nói rất ấm áp, dù rằng gương mặt có chút phong lưu nhưng tổng thể điều được.

Đây là một cảm giác tốt. Tốt vì sao? Vì anh đáp ứng hầu như mọi yêu cầu của cô nhất là không phải quân nhân.

Cái gì cơ chứ! Mới nói tới chữ quân nhân trong đầu cô liền hiện lên hình bóng lúc chiều kia là thế nào.

_ Mời Lâm tiểu thư ngồi! - Tô Thanh khách sáo vô cùng tìm anh đang đập thành thịch.

Cô gạt đầu một cái liền ngồi hướng đối diện với anh.

Hai người cùng nhau gọi vài món, sau đó cùng nhau trò chuyện một chút.

Ấn tượng của cô về Tô Thanh quả thật rất tốt, ở chung một chỗ với anh không hề chán ghét chút nào, anh tạo cho người ta cảm giác an toàn.

_ Tôi có thể gọi tiểu thư là Khả Khả được không? - Thấy hai người nói chuyện đã thân quen, anh liền muốn tiến lên một chút.

_ Cũng được, vậy tôi gọi anh là Anh Thanh. - Cô tâm trạng vui vẻ nhìn anh cười một chút.

_ Khả Khả! Mẫu người của em là thế nào? - Nhìn thấy cô không còn đề phòng mình như trước anh tâm tình cũng thả lỏng hơn.

_ Mẫu người lí tưởng của tôi là.....! - Cô đang cắt miếng thịt, nghe câu nói của anh có chút vui mà ngược lên nói.

Nào ngờ câu nói chưa tới đâu, liền ánh mắt như phản xạ dòi qua bên trái chợt nhìn thấy một ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình.

_ Quân nhân! - Bất tri bất giác vô thốt lên hai chữ này.

_ Khả Khả, em thích quân nhân sao? - Không phải chứ, rõ ràng mẹ của anh bảo cô không thích quân nhân kia mà.

Con mẹ nó, sao hấn ta lại ở đây?.

_ Khả Khả... Khả Khả? - Tô Thanh không nghe cô trả lời liền nhắc nhắc tên cô.

Khả Khả lúc hoàn hồn lại, ánh mắt nhìn chết trên người kia vội thu về, cô nhìn thấy Tô Thanh ho nhẹ một tiếng cố gắng điều chỉnh tâm tình.

_ Em mệt sao? - Tô Thanh nhìn sắc mặt của cô có chút tái nhợt liền lấy tay mình đặt lên tay cô tỏ ý quan tâm.

Rầm.

Sau cái hành động tay đặt lên tay của hai người, thì tại bàn kia một cái đập bàn thật lớn khiến cho mọi người không khỏi nhìn lại.

4 người mặt áo quân nhân trên bàn đó 3 người mặt tái nhợt, chỉ duy nhất 1 người mặt có chút biến sắc, cặp mắt không hề dòi khỏi người con gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lốp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đi theo diễn binh

Trong vài giây ngắn ngủi cả nhà hàng đều bất động sau khi nghe tiếng đập bàn lớn như vậy.

Lúc này Khả Khả tự nhiên cảm thấy sợ sệt vô cùng, cô không hiểu vì sao lại có cái cảm giác sợ như vậy. Một mình xa nhà đến nơi xa lạ mà cô không sợ, vậy mà giờ đây chỉ cần cái ánh nhìn kia cô lại sợ chứ.

Trong lúc mọi người còn đang bất động thì bóng hình cao lớn đã ra khỏi nhà hàng, theo sau đó là 3 người quân nhân.

_ Thật xin lỗi, mọi người cứ tự nhiên.

Một người trung tá cả người đen như than nở nụ cười lộ cả hàm răng trắng tinh.

Sau khi 4 người quân nhân rời đi thì không khí mới trở nên bình thường, cả thành phố T này ai lại chẳng biết đến quân nhân, ai ai cũng sùng bái những vị anh hùng này.

Bao nhiêu năm qua, cả thành phố T này yên bình là nhờ vào một phần công lao của họ mà ra. Cho nên tầm ảnh hưởng của họ khá lớn trong cuộc sống của người dân.

Lúc này, Khả Khả cả người lại rung lên từng cơn tự nhiên cô lại cảm thấy sợ về căn nhà kia.

Tô Thanh một bên nhìn thấy hết mọi biểu cảm từ đầu đến cuối, anh rút tay về từ lúc nào không hay.

Bữa cơm qua loa rồi cũng qua, cả hai rời khỏi nhà hàng sau đó cùng nhau đi một vòng dạo phố nói đông nói tây một chút.

Đến 7h thì Tô Thanh đưa cô về lại kí túc xá rồi tự lái xe về.

Khả Khả nhìn đồng hồ còn sớm cô quyết định sẽ về văn phòng xem chút bệnh án, đồng thời cố ý về trễ một chút để không phải gặp người nào đó.

_ Bác sĩ Lâm tốt lắm tôi có chuyện muốn nói với cô đây! - Viện trưởng vừa nghe xong cuộc điện thoại, quay lại nhìn thấy người cần tìm.

Khả Khả có chút tò mò, đi nhanh đến phòng viện trưởng.

_ Bác sĩ Lâm! Tôi biết cô là một nhân tài mà bệnh viện tôi có được, 2 ngày nữa là ngày diễn tập đối kháng lớn nhất của quân đội, họ cần có ít nhất 1 bác sĩ giải phẫu tốt qua đó. - Viện trưởng quân y là một người rất nhân hậu, lời ông nói luôn làm người khác rất thoải mái.

_ Được tôi đi! - Chuyện đi hỗ trợ diễn tập đối với cô vô cùng quen thuộc, thời sinh viên hầu như mỗi lần có chiến dịch người xung phong đầu tiên luôn là cô.

_ Tốt Tốt, vậy cô thu xếp 2 ngày nữa lên đường! - Viên trưởng vui vẻ đứng dậy vỗ vai cô.

Trở lại phòng làm việc thu xếp một chút đồ dùng rồi mới quay trở về nhà.

Khi xe về đến nhà, Khả Khả bước xuống mầy nhú lại đèn trong nhà không hề mở.

Căn nhà tối om không có dấu hiệu gì là có người quay trở lại.

Cũng nếu như vậy cô sẽ không cần phải đối mặt với tên hắc ám kia rồi. Bước vào nhà, mở đèn lên cô nhìn xung quanh nhà tự nhiên một cảm giác mất mát lạ thường vây quanh cô.

Bỏ qua tất cả cô chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt ngày mai lại thu thập một chút chuẩn bị lên đường.

Đêm nay, ở trên đồi núi phía sau thành phố những tiếng còi vang lên không ngớt, từng đợt từng đợt các binh sĩ leo lên những chiếc xe tải.

Chuyện nào động như vậy, cả thành phố dường như ai cũng bị nháo đến không ngủ được chỉ riêng một mình cô gái nhỏ kia thì lại ngon giấc.

Reng reng,... reng reng reng.

_ Ai... Ai... Điện thoại chết bầm - đang có giấc mộng đẹp bị tiếng điện thoại đánh vỡ.

_ Alooooo! - một tiếng nói lười biếng.

_ Bác sĩ Lâm, mau mau chuẩn bị 2 tiếng nữa chúng ta lên đường - Đầu dây bên kia gấp cực độ. Vừa nói chuyện với cô, vừa thu dọn đồ.

_ A! Không phải ngày mốt sao? - Khả Khả lắc lư ngồi dậy, vò đầu bứt tóc.

_ Lệnh điều xuống cách đây 4 tiếng. Nhanh nhanh chúng ta đợi cô - vị bác sĩ kia rất vội, nói xong liền tắt máy.

Bực mình vô cùng, cô nhìn nhìn một chút quân trang chắc chắn phải mang theo suy nghĩ một chút liến lệm một bộ đàm bình thường nhét vào túi đồ, sau đó bỏ chạy.

Có tổng cộng 2 xe bác sĩ và y tá cả điều dưỡng, mọi người đều vì bị lệnh điều động bất ngờ như vậy làm cho không kịp chuẩn bị gì cả. Có người tối hôm qua trực suốt đêm, hôm nay không được nghỉ ngơi liền bị lôi lên xe.

Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người đều ngủ lấy sức.

Dù sao thì cũng chỉ là diễn tập, nhưng mà sắc xuất bị thương cũng không thể loại trừ cho nên thà dư thừa chứ không thể thiếu.

Đi hơn 5 tiếng, cuối cùng đoàn xe bác sĩ đến được địa điểm diễn tập. Trước khi đến chỗ diễn tập, trưởng đoàn đọc danh sách phân bác sĩ vào đội.

_ Bác sĩ Lâm, cô vào đội Đỏ bên đó họ chỉ đích danh cô - Sau một hồi đọc danh sách trưởng đoàn nhìn sang cô, giọng điệu có chút chọc ghẹo.

Trên xe nghe xong, mọi người đều Ò lên một tiếng, mọi người liền không bỏ qua cơ hội chà mặt Khả Khả mỏng hơn một chút.

Cô bị chọc đến mặt đỏ như rượu, cái gì chứ chỉ điểm là thể nào cơ chứ.

_ Bác sĩ Lâm! Dù rằng cô được chỉ điểm đến đội đỏ nhưng mà trong đoàn cô là bác sĩ duy nhất của khoa phẫu thuật, cho nên khi có tình huống cần phẫu thuật xảy ra ở các đội khác cô cũng phải đến, có phần vất vả cho cô rồi! - Lúc này trưởng đoàn nghiêm túc hơn.

_ Tuân lệnh! - Cô nghe xong không nháo cũng không ý kiến.

Hai chiếc xe 50 chỗ ngồi lần lượt tiến vào nơi diễn tập. Một đoàn toàn áo trắng bác sĩ bước xuống xe.

_ Tiểu Dư, tiểu Hoà, tiểu Xuân, tiểu Nhan, 4 người cùng theo bác sĩ Lâm đến đội đỏ đi, xe cũng đến đón rồi.

Nghe đọc tên mình, 2 nam, 2 nữ người nào cũng tươi trẻ tuổi nào nhiệt.

Cả 4 người có chút ồn ào hướng về bác sĩ huyền thoại lạnh như băng kia, lúc đầu thì náo chứ càng đến gần cô thì càng trở nên im lặng.

_ Bác sĩ Lâm, xin chỉ giáo! - cả 4 cùng đồng thanh hét lên, chứng tỏ sự nhiệt huyết trong người.

_ Được rồi, chúng ta đi - Cô cứ một dáng vẻ bình thường cầm túi xách và thùng thuốc của mình hướng về chiếc xe quân dụng gắng cõ đồ.

_ Đúng là thiên thần băng giá! - Tiểu Xuân ù rú mặt mầy bước theo cô.

_ Phấn chấn lên, tôi tin theo bác sĩ Lâm chúng ta sẽ làm lên kì tích - tiểu Hoà phía sau đi lên vỗ vỗ vai an ủi tiểu Xuân một cái.

Còn hai người kia lại không ý kiến gì, chỉ xách đồ theo sau.

_ Chào các đồng chí bác sĩ! - Trên xe có 2 người quân nhân trên mặt chết mấy thứ màu tím lúm.

_ Báo cáo, mong các đồng chí giúp đỡ! - Cô cũng đưa tay lên chào theo đúng kiểu quân nhân.

Cuối cùng 1 xe 7 người rời đi, trên xe tuổi trẻ vẫn là tuổi trẻ náo nhiệt vô cùng, tiểu Nhan và tiểu Xuân là lần đầu đi như vậy nên không thể nào dấu niềm hưng phấn.

Tiểu Hoà có kinh nghiệm 1 lần đi thiên tai, 1 lần đi tác chiến thế này thì trầm tĩnh hơn.

Còn tiểu Dư thì không màn đến ai, cậu đeo tai phone vào nghe nhạc của mình.

Hơn 20 phút, chiếc xe mới đến chỗ của đội Đồ đóng quân, Bước xuống xe cả 5 người được chào đón bởi hai người đàn ông vạm vỡ, một người bước đến nắm lấy tay cô cười thật tươi.

Khả Khả nhìn có chút quen nhưng không biết rằng quen ở đâu.

_ Vị này chắc là bác sĩ Lâm? - trung Tá Hàn phía sau bước đến trước mặt cô ánh mắt đầy hiếu kì.

_ Là tôi! - Cô không lạnh không nhạt trả lời.

_ Đúng là... Ha ha ha! - Trung tá Hàn này nghe xong, đập vai trung tá Ngạo đang đứng nắm lấy tay cô cười hất hàm rằng phía trước một cái.

Cả hai người cùng cười thật lớn, trong bộ dạng sản khoái vô cùng.

_ Không phải chỉ mình tôi, chúng tôi đến 5 người! - Cô không hiểu hai người kia cười cái gì, nhưng mà cô không thích cái kiểu không giải thích mà cười như vậy.

_ Tiểu Dư? - Cả hai người đang cười nghe tiếng nói đầy bức mình của cô liền cầm miệng lại tiếp tục làm việc.

_ Là tôi! - cậu nhóc này cũng lạnh nhạt trả lời.

_ Tiểu Hoà? - Đồng chí Ngạo đọc tên một tiếp theo rồi nhìn theo phản xạ.

_ Có! - tiểu Hoà vui vẻ giọng nói có chút lớn.

_ Tiểu Nhan? - Người tiếp theo được đọc tên.

_ Có! - Cô gái trẻ tuổi vui vẻ cũng nắm lấy tay cô cười với vị trung tá này.

_ Tiểu Xuân? - Trung tá Ngạo đọc xong tên thì ngược lên nhìn.

_ Có tôi! - Cô bé này là nhỏ tuổi nhất trong 5 người, vóc dáng đáng yêu, khuôn mặt càng đáng yêu hơn.

_ Tiểu Xuân! - Trung Tá Ngạo sau khi ngược nhìn cô thì đứng luôn ánh mắt trên người cô, miệng lại đọc tên cô một lần nữa.

_ Là tôi. - Cô bé có chút ngơ ngác với người đang mặc quân phục kia.

Ấn tượng của cô bé là thứ nhất súng bái quân nhân, thứ hai là súng bái quân nhân, thứ ba cũng là súng bái quân nhân luôn, cho nên với cái kiểu này rất là làm cho cô bé phải dùng ánh mắt ngưỡng mộ, lấp lánh của cô nhìn hướng anh.

Còn vị trung tá Ngạo này thì ăn phải cái ánh mắt này của cô mà đứng hình luôn rồi.

_ Ngạo! Còn ở đó, mau dẫn mọi người về vị trí, Ngải đang đợi chúng ta đó nha nha nha - Trung tá Hàn cố ý nhấn mạnh chữ cuối cùng.

_ Tốt tôi đưa mọi người về vị trí! - Ngạo bị làm cho tỉnh lại, khuôn mặt có chút ngượng ngùng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì cả hai cũng nhanh chóng quay về tổng bộ để báo cáo.

_ Báo Cáo! nhiệm vụ đã hoàn thành - Vừa bước vào cửa thì Trung Tá Ngạo đã hét lớn lên.

_ Tốt, các cậu được nghỉ 2 tiếng! - Con người phúc hắc kia, nổi tiếng luôn coi hình phạt là ban thưởng vậy mà hôm nay lại cho các anh nghỉ ngơi 2 tiếng, đùa chắc.

Sau khi nhận lệnh, cả hai cùng ra ngoài trong sự ngơ ngác.

_ Ngạo, cậu nói xem, có phải thiếu tướng uống nhầm thuốc? - Đến lúc tỉnh lại anh vẫn không tin.

_ Đúng rồi, uống nhầm thuốc của bác sĩ Lâm, cho nên sau này chúng ta phải coi trọng bác sĩ lâm có như vậy ngày tháng tươi đẹp sẽ kéo dài!

Từ đầu ở quán cafe nghe Thiếu Tướng hạ lệnh bảo anh phải liên hệ với Viện trưởng quân y V chỉ đích danh bác sĩ Lâm là anh đã nghi vấn rồi.

Chưa kể người con gái ngồi đối diện gốc trái vả thiếu tướng kia lại giống với bác sĩ Lâm.

Cộng với hôm nay thiếu tướng con bảo 2 người các anh một người đại đội trưởng, một người phó đội trưởng đi đón bác sĩ Lâm.

Ai nha, nhìn thôi đã rất rõ ràng rồi nha.

_ Còn cậu! Nuốt phải chữ Xuân phải không? - Trung Tá Hàn đổi chủ đề, trong báo trước liền đánh áp ngay trọng điểm.

_ Cậu tránh xa chữ Xuân! - Nhớ đến cô bé lúc nãy, đại đội trưởng Ngao của chúng ta lộ tâm tư một chút.

_ Cậu là gì mà cấm tui, chiến đấu công khai đi! - Phó đội trưởng Hàn thật ra nhìn tiểu Xuân rất đẹp, cảm giác về cô cũng tốt, nhưng mà tốt ở đây không phải kiểu nam nữ mà là anh em.

Nhưng mà cái tên đại đội trưởng này thường ngày không có điểm yếu, nay anh tin mất một chút liền thấy điểm yếu của đại đội trưởng Ngao hiện ra, ngu gì mà không chơi đùa một phen.

Đại đội trưởng Ngao không trả lời, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Phó đội trưởng Hàn phía sau cười tà ác đi theo.

Chỉ còn bên trong nhà gỗ còn lại đứng một người, trên tay anh cầm một sấp giấy, không phải là giấy tác chiến mà là hồ sơ của Lâm Khả Khả, trên đó có dáng hình của cô.

Ngón tay của anh vô thức vuốt nhẹ lên khuôn mặt trên tấm hình, khoé môi của anh cũng không tự chủ được mà cong lên.

_ Hắc xì, con bà nó đũa nào dám nhắc ta! - lúc này tại liễu y tế, có người ngồi hắc xì mấy lần, bực mình hét lên sau đó đi lấy viên thuốc cảm uống vào.

Bạn đang đọc truyện *Soái Ca Dưới Lốp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đến đón người

Chào các bạn mình là Mộc Dung, có đôi lời muốn gửi đến các bạn.

_ Thứ nhất: Truyện Soái Ca Dưới Lốp Quân Trang là do MỘC DUNG mình tự viết, không dịch lại từ ai cả.

_ Thứ hai: Mình sẽ ra truyện khi rảnh vì công việc của mình không có nhiều thời gian.

_ Thứ ba: chắc có lẽ mình bị nhiễm quá nhiều với lối ngôn từ của các truyện được dịch bên trung quốc cho nên về cách viết lẫn câu từ khá giống với truyện được dịch.

_ Thứ tư: Một lần nữa nhắc lại, Mộc Dung là tác giả tự viết không dịch hay chuyển thể truyện của người khác, Tất cả truyện được đăng lên trang của Mộc Dung đều là tự Mộc Dung viết.

_ Thứ 5: Hai nơi Mộc Dung đăng truyện đó là: santruyen.com và wattpad.com chính chủ chính quyền.

_ Thứ 6: đây là hai trang cập nhật các chap truyện đầu tiên, các bạn có thể vào đây để liên hệ trực tiếp.

<http://santruyen.com/thanh-vien/nhanhan2202-26406.html>

<https://www.wattpad.com/user/nhanhan2202>

_ Mọi thắc mắc này đều gửi đến các bạn ở santruyen, sstruyen, fulltruyen và những webtruyen khác. chỉ riêng wattpad là các bạn biết rõ truyện do Mộc Dung viết thôi.

Nói đến diễn tập chiến tranh thì người mệt nhất đó là các bộ đội, họ phải ngày đêm thao luyện canh phòng, chiến lượt đủ kiểu chỉ có riêng các bác sĩ

phòng y tế là nhân rồi cả ngày.

Đến tham gia diễn tập này đối với họ giống như là được đi nghỉ dưỡng vậy đó, ngày ngày chỉ có một vài người cảm ho nhẹ hay trong lúc luyện tập bị chấn thương nhẹ mới mò đến đây, còn lại chẳng có gì là ghê gớm cả.

Đến được 5 ngày rồi, 5 vị bác sĩ y tá điều dưỡng của chúng ta có phần bận rộn lắm nha, người thì bận ngủ, người thì bận chơi game, người thì tăng cân vì đồ ăn phong phú và lạ nên ăn hơi bị nhiều.

Khả Khả của chúng ta cũng không kém phần lười biếng, cô thấy đời thật mắc cùi lúc thì bận tối mặt tối mày, lúc thì rảnh đến mệt lã trong người.

2 ngày đầu mới đến đây, 2 vị điều dưỡng đáng yêu của cô không thể nào ngồi yên được cả hai cứ nháo nhào lên ngó đồng rồi ngó tây, lâu lâu lại lén lén đi vòng vòng xem các anh lính tập luyện.

Đối với Khả Khả từ nhỏ đến lớn cô đều là tiếp xúc với họ, mở mắt ra cũng là doanh trại, ăn cơm cũng là doanh trại, đi học cũng là doanh trại.... haizzz phát chán luôn a.

Cho nên cô thà ngủ chứ không xuất đầu lộ diện, ngủ mấy ngày liên tiếp khiến cho tinh thần của cô cũng từ ngủ đủ mà tốt thành ngủ nhiều mà mệt, cô đang tự hỏi mình là có phải sai lầm quá không khi tham gia cái này thà bận mỏi sẽ ở bệnh viện còn hơn đến đây ngồi phát mớ thể này.

Cách cô 15 phút đi bộ là ngôi nhà gỗ cũ kỹ có một nhóm người trên vai toàn là huy chương chói mắt đang cùng nhau thảo luận chiến lược.

Đứng giữa đám người là vị thiếu tướng oai phong lắm liệt, anh là một kim chủ bài của doanh trại này, mỗi một đội sẽ có một vị tướng cấp cao ở đó hướng dẫn dàn xếp mọi thứ cho nên dù rằng anh không ra trận nhưng ngược lại anh bận hơn họ nhiều.

5 ngày liền anh chỉ ngủ được 2 tiếng đồng hồ mỗi ngày, nhưng mà tinh thần của anh lại không có một dấu hiệu gì gọi là sa sút cả, chính vì tinh thần này của anh mà đoàn lính của anh một mực kính nể không dám trì trệ công việc của mình.

Hơn 30 phút sau, công việc cuối cùng cũng kết thúc mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, toàn đội luôn nằm trong tư thế phát chờ là chiến đấu.

_ Thiếu tướng, ngài nên nghỉ ngơi một chút - Đại đội trưởng Ngạo nhìn thấy vẻ mặt của anh có chút biến sắc liền thận tay đưa tách trà đến đặc bên bàn làm việc của anh.

_ Cô ấy sao rồi? - Anh ngồi xuống ghế gỗ, tay day day hai bên thái dương của mình.

_ Ngài hỏi bác sĩ Lâm? - Đại đội trưởng Ngạo này không sợ chết, liều mạng hỏi ngược lại anh.

Anh không thèm trả lời cậu ta, chỉ quăng cho cậu ta một cái liếc. Tiểu tử thôi này biết rõ còn dám hỏi, để xem 20km việt dã có làm cho cậu thông minh hơn không.

_ A, bác sĩ Lâm hiện tại rất tốt, chúng tôi bố trí cho cô ấy trong lều y tế rất thoải mái. - Đại đội trưởng Ngạo gãi gãi đầu cười cười.

Ha ha, anh là xếp riêng cho vị này một cái giường rất êm ái trong lều y tế như vậy là đãi ngộ quá lớn rồi, còn mong rằng dưới sự thu xếp đó sẽ được khen thưởng.

_ Cái gì? lều y tế? - Lôi Chiến Phong anh nghe đến đây, hít một hơi lạnh vào ngừng mọi động tác chỉ để nhìn người kia.

_ Dạ? - Đang rất vui vẻ suy nghĩ đến chiến công của mình, nụ cười sáng ngời ngời mỗi ngày của Đại đội trưởng Ngạo liền tắt ngay sau đó.

_ Chạy Việt Dã 20km mang nặng 15kg! - Anh hiện rõ khuôn mặt tức giận đứng dậy bỏ đi, không quên hạ lệnh.

_ Nói với Phó đội trưởng của cậu, cũng cùng chạy đi! - Bước chân đi ra tới cửa anh chợt nhớ đến điều gì đó quay lại hướng về người đang hóa đá hạ thêm một cái lệnh khác.

Con bà nó, anh giao phó cho tên Hàn đó dẫn cô ấy đến khu nhà của anh, anh nguyện không về đó ngủ để cho cô ở đó thoải mái hơn nào ngờ cái bọn đầu gỗ này đương đương dám không làm theo lệnh của anh, dám để cho cô ấy ở trong lều ngủ như vậy.

20km là gì, xong chiến dịch anh về lại doanh trại lại trừng phạt họ tiếp.

Bước chân của người quân nhân rất nhanh, anh chỉ cần hơn 10 bước là đến nhà xe nhảy lên chiếc xe quân dụng lái đi một đường để lại khói bụi đằng sau xe.

Một lúc sau, ngoài lều y tế liền có tiếng xe thắng mạnh rất mãnh liệt, mọi người trong phòng y tế tò mò 4 người nhỏ này không có việc gì làm liền dứt đầu ra xem chuyện gì xảy ra.

Cha sanh mẹ đẻ đến bây giờ họ mới thấy được cảnh oai hùng trước mắt, chiếc xe thắng gấp làm tạo một làn khói từ đằng sau xe xông lên, trên xe con người oai phong mãnh liệt bước xuống anh mang kính râm đen hình vuông rất hợp với khuôn mặt kèm với bộ quân phục kia, những bước đi hùng mạnh của anh làm cho mọi người không thể ngậm được mồm.

_ Oa! thật là soái a. - Tiểu Nhân không thể nào giữ miệng được mà thốt lên.

Có phải là điều cô nói rất đúng cho nên không ai phản bác ngược lại gật đầu đồng ý với cô.

_ Bác sĩ Lâm Khả Khả ở đây? - Rất nhanh anh tiến đến lầu, từ trên cao nhìn xuống 4 cái đầu nhỏ đang lú ra nhàn nhạt hỏi.

_ Ở... ở bên trong. - Tiểu Xuân ánh mắt không rời khỏi con người này được.

_ Xin phép! - Anh nghe xong liền gật đầu lách qua họ đi vào bên trong.

Cảnh tượng bên trong rất tốt, mọi thứ đều gọn gàng sạch sẽ, lều màu trắng nên nhìn rất sáng sủa, lều y tế rất dài, trước là gian phòng khám bệnh, dài xuống là phòng giường bệnh, qua thêm một gian mới là phòng của bác sĩ nghỉ ngơi.

Bước chân của anh đi thẳng một đường rất nhanh đến gian phòng nghỉ ngơi của các bác sĩ, qua lớp rèm mỏng anh có thể thấy được con người anh này giờ lo lắng sợ có ăn không ngon ngủ không yên, mấy ngày nay vất vả có vẻ sẽ gầy xuống nhiều.

Nào ngờ con người kia lại hoàn toàn trái ngược với anh, ăn rất ngon ngủ lại vô cùng ngon.

Anh bước đến chiếc giường của cô, quan sát một chút cái giường này thật có chút tốt không đến nỗi nào xem ra tên tiểu tử kia cũng biết suy nghĩ một chút.

Anh không gọi cô dậy mà chỉ đứng đó nhìn cô, haiz, dáng ngủ của cô quả thật rất xấu a. Có lẽ đang mơ giấc mộng đẹp cho nên trên môi cô có nụ cười nhợt nhạt, anh bước thêm một bước nghiêng người xuống dùng bàn tay khô ráp to lớn của mình để lên má của cô nheo nheo xoa xoa.

_ Mẹ mẹ à! con muốn ăn canh gà cay - Bàn tay của anh nheo nheo được hai cái, cô nhóc kia mở mắt gọi anh là mẹ mẹ còn đòi ăn ngon khiến cho anh trầm xuống không ít.

Cái gì chứ, xem anh là mẹ ư được rồi để coi anh chinh cô thế nào vừa nghĩ tay anh tăng thêm lực nheo mạnh hơn.

_ A! mẹ mẹ con dậy liền - Cô bị nheo đau, trong tim thức cái cách gọi dậy mà đau đớn thế này thì chỉ có mẹ mà thôi, một thói quen cô liền kêu lớn.

_ A, anh... sao anh lại ở đây. - Mơ màng một hồi cô mới hoảng hốt nhìn người đang nhìn mình.

_ Đến đó người! - Anh từ sớm đã thu bàn tay của mình về, đứng nghiêm trang nhẹ nhàng thốt ra ba chữ.

_ Bệnh nhân hôm nay không có ai, anh đến đó anh? - Khả Khả ngồi dậy đứng thẳng người với anh, ánh mắt nhìn ra các giường bệnh không bóng người.

_ Tôi đến đón em! - Anh từ trên cao nhìn xuống cô, khuôn mặt không một chút biểu tình nào.

Khả Khả nghe xong câu này liền bất động, ngờ ngác nhìn người cao lớn trước mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Soái Ca Dưới Lót Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Quân lệnh cái rắm

Một màn đối thoại đó đều lọt hết vào tai các người trẻ tuổi ngoài kia, bọn họ tròn tròn hết cả con mắt miệng không ngậm lại được há thật to to to to.

_ Sao tôi phải đi với anh cơ chứ? - Khả Khả sau một phút bất ngờ, cảm thấy điều này sai quá sai.

_ Quân lệnh! - Thời điểm này anh nhất thời không tìm ra được lý do gì liền cho ra một lý do khiến người nghe bật ngửa.

_ Nếu như không có lý do chính đáng, tôi không đi. - Ha, cô đâu phải con ních đâu, cái gì mà quân lệnh, ha, đùa chắc.

_ Quân Lệnh. - Anh không đáp lại chính đáng, vẫn cứ phun ra hai chữ này.

_ Quân lệnh cái rắm, bốn tiểu thư đây không đi, Thiếu Tướng có bệnh thì đến khám, không bệnh thì mời ra không tiễn- Cô bị chọc cho nổi điên với hai cái chữ kia rồi.

Từ nhỏ đến lớn cũng vậy, ba ba đại tướng hờ một chút đều "Quân Lệnh", mở miệng lên cũng "Quân Lệnh", khép miệng lại cũng "Quân Lệnh". Khả Khả ta đây cóc sợ.

Cái cô gái nhỏ này thật khó dạy, anh không thèm nói nhiều với cô nữa trực tiếp nắm tay trắng nõn của cô kéo ra khỏi lều y tế. Xuyên qua 4 con người

đang đóng cứng trước phòng.

Ra đến xe, anh một lựa nhẹ đưa thẳng cô lên ghế phụ sau đó tự mình đi đến ghế tài ngồi vào nhả ga vượt mất.

_ Nè, bác sĩ Lâm đắc tội với người đó sao? - Tiểu Nhân mới ra đời, tình huống thế này cô quả thật không tiêu thụ được.

_ Hình như là thiếu tướng của đội đồ a - Tiểu Xuân nhanh trí nhớ đến câu nói của Khả Khả lúc này.

_ Bác sĩ Lâm có phải bị đưa đi tù hình hay không? Tôi nghe nói là Quân Lệnh. - Tiểu Nhân mặt mày tái mét suy diễn những truyện kinh dị nhất.

_ Từ hình cô thì có - Tiểu Hòa đứng kế bên cốc đầu tiểu cô nương kia một cái.

Một phòng 4 người chìm trong suy diễn, mỗi người một cảnh khác nhau.

Bị bắt ngồi xe 10 phút cuối cùng cô được đưa đến nhà dành cho các chỉ huy, Khả Khả lúc này cả một bụng tức không thèm nhìn anh, vẫn chăm chăm nhìn cái mũ xe.

_ Xuống xe. - Anh từ ghế tài bước xuống đóng cửa lại quay lưng nhìn cô.

_ Không xuống! - Cái gì chứ, anh là cái gì mà ra lệnh cho cô chứ, cô đâu phải lính của anh.

_ Em muốn tự xuống hay là tôi bế em xuống? - Anh nhìn cô một dạng đang xù lông nhím có chút nhếch môi cười.

Khả Khả đang tức lại càng tức, nào ngoài đời này có một con người vô duyên vô cớ như vậy cơ chứ, cô và anh ta quan hệ gì cơ chứ chỉ là chủ nhà thôi mà một năm gặp 4 ngày thôi làm sao mà lại hóa quyền thị uy với cô cơ chứ.

Cô một màn kia đã mắt mặt với đám lính của mình thì bây giờ xung quanh các binh lính đi lại vô cùng nhiều, cô đâu có điên mà tự mình làm mình mất mặt cơ chứ. Dù rằng tức đến muốn thổ huyết nhưng mà cũng phải bước xuống xe.

Được rồi, cô có võ mèo quào chỉ cần anh có ý đồ cô liền dương móng nhọn này cào cho tan nát cái mặt Soái Ca của anh ngay.

Thiếu tướng Phong một bên nhìn cô nhím nhỏ đang xù lông cảnh giác, tư thế sẵn sàng nhào đến cắn xé người ta mọi lúc mọi nơi liền cảm thấy buồn cười.

Anh dẫn cô đi lên lầu 3, qua bốn căn nhà là căn nhà cuối cùng, thuận tay lấy chìa khóa mở cửa đẩy cửa vào.

Khả Khả không hiểu nhìn tới nhìn lui lưỡng lự không vào, nào có cô nam quả nữ trời sáng bụng bụng mà lại cùng nhau vào một căn phòng trước mặt thiên hạ như vậy cơ chứ. Nếu bị Mẹ Mẹ đại tướng cùng Ba Ba đại tướng biết được thì có mà đứt cái đầu.

_ Vào đi! - Anh vào đến phòng xoay người lại thì nhìn thấy cô gái nhỏ vẫn cứ đứng ngoài cửa.

_ Vì sao tôi phải vào? - Đúng, đây là câu hỏi đúng nhất mà cô phải hỏi.

_ Vào đi! - Anh không thích giải thích, vẫn 2 chữ cũ.

_ Tôi với anh có quan hệ gì mà tôi phải vào phòng anh cơ chứ. - Khả Khả nhả hết cả mặt má phồng to, mặt tròn lên.

_ Em thuê nhà tôi! - Anh đưa tay vào túi quần đứng thẳng lưng hướng về cô.

_ Là thế nào? - Nhất thời Khả Khả không hiểu cái vị Thiếu Tướng kì quái này.

_ Vào đây rồi nói. - Anh không còn kiên nhẫn nữa, một bước hướng ra cửa nắm tay cô kéo vào trong nhà đóng cửa lại.

_ Đây, anh là có ý gì? - Cô thấy hành động đóng cửa của anh liền hốt hoảng muốn hét lên.

_ Em thuê nhà của tôi, nhiệm vụ của em là phải canh nhà tôi, cho nên đây hiện tại cũng là nhà tôi em phải ở đây. - Anh không một chút biểu cảm gì khác đưa ra một lý do.

_ Con bà nó, anh là vác súng nặng quá hay là đi ị mấy ngày không ra được mà đầu óc có vấn đề? - Khả Khả nghe cái lý do hoàn toàn không thể nào chấp nhận được liền lớn tiếng nói tục.

_ Sau này không được nói tục như vậy. - Anh nghe câu nói của cô có phần không đồng ý.

Khả Khả hít một hơi thật lớn vào bụng sau đó hướng đến anh mà xả toàn bộ mọi thứ.

_ Cái rắm gì chứ, anh là ai hả anh là thánh nhân sao, anh có biết cái gì là thiên lý không, anh có biết cái gì là nghịch lý không cái gì tôi thuê anh căn nhà kia, tôi trả tiền đầy đủ chứ có thiếu anh đâu mà bắt tôi đến canh nhà, anh bị điên hả, vác súng nhiều quá khủng hã, hay chạy nhiều quá chạp dây hã. - Một hơi một Khả Khả nói liên tiếp không ngừng nghỉ.

Anh không trả lời cô, chỉ đứng im để cho một mình cô nói còn anh về mặt lại rất thành thoi đón nhận cái tức của cô vào người.

__Đã đến giờ, đây là chìa khóa nhà. - Anh nhìn đồng hồ thấy cần phải trở về ngay liền giống như này giờ không có gì, trực tiếp giao chìa khóa nhà cho cô rồi đi ra khỏi phòng.

Khả Khả là một người thông minh mà sau khi chửi xong giống như kiến thức chữ nghĩa theo câu chửi mà đi đến biến thành một người ngốc đứng tại chỗ. Mắt tròn tròn, miệng mở ra.

Sau một lúc, cô mới bắt đầu thu thập dần dần những kiến thức trong đầu lại, trở lại thành người bình thường lúc này cô cảm giác như mình là một người khủng lâu lâu lại lên cơn, lâu lâu lại tỉnh tỉnh.

Người đi cũng đi rồi, bây giờ chửi ai đây hả? Được rồi, thế nào anh ta cũng về đây, đến lúc đó cô đây quyết chiến với anh ta một trận đấm hồ nháo với cô hả.

Lấy lại tinh thần xong lúc này Khả Khả mới thật sự quan sát căn phòng này, căn phòng này rộng 40m² có được một phòng ngủ, một nhà tắm, nhà bếp và phòng khách đều chung do nhà nằm ở cuối dãy cho nên được lợi nhất là phòng ngủ và ngay phòng khách có cái phòng khác, gió vào phòng rất nhiều khiến cho không khí trong phòng rất thoải mái.

Một mình một phòng quan sát từng thứ một, căn nhà này trang bị mọi thứ đầy đủ, có cả một cái tủ lạnh rất tốt để sống một mình đi a.

Nói đến sống một mình cô lại càng không hiểu chỗ tốt thế này sao anh ta lại đưa cô đến đây, chỗ này là của anh ta cơ chứ nếu cô ở đây thì anh ta ở đâu? Căn nhà này chỉ có một phòng để ngủ..... ạch không phải chứ.

Tìm cơ bị treo lơ lửng trên cành cây với cái suy nghĩ này, một lúc sau cái bụng nhỏ của cô lại kêu lên... haizzz.... cái gì cơ chứ lúc nguy hiểm như vậy mà lại đói bụng là thế nào.

Khả Khả liền không so đo nữa, cô mặc kệ chuyện gì đến sẽ đến giờ thì làm cái gì đó ăn mới được, cô bước đến tủ lạnh mở ra. Trong tủ lạnh còn 5 trái trứng, 3 trái cà, một ít hành lá, 1 miếng thịt băm, một 1/4 bắp cải và một gói mì trứng còn 6 vắt.

Tốt thôi coi như là được đi, cô liền sẽ làm trứng gà chiên với cà, mì trứng bắp cải và thịt băm. Gia vị trong nhà tương đối đều đầy đủ điểm này Khả Khả vừa lòng cực kì.

Mang tiếng là một thiên kim nhưng mà Khả Khả có sở thích rất đơn thuần đó là nấu ăn, đối với cô quan niệm này đó là chỉ cần biết nấu ăn đi đến đâu cũng không sợ đói.

Hơn 30 phút sau trong phòng liền tỏa ra mùi thơm của thức ăn, nay lúc này Chiến Phong cũng đã về đến anh định rằng quay lại thu xếp một chút sau đó đến dẫn cô đi đến nhà ăn. Nào ngờ, vừa đi đến lầu 3 liền có mùi thức ăn thơm phưng phức bay đến mũi anh khiến cho mày anh nhăn lại.

Mùi thức ăn ngày càng nồng hơn khi anh đi càng gần đến phòng của mình, đứng trước cửa phòng anh đưa tay mở cửa, một hương vị ấm áp của căn phòng liền ập vào người anh khiến cho anh đứng đờ người ra.

Chỉ mới đem cô đến đây có 30 phút, căn phòng này mang đầy hương vị của một gia đình có nữ chủ nhân. Thật sự làm mê mẩn lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lóp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bác sĩ là để cứu người

Nấu nướng đối với Khả Khả đều là chuyện đơn giản, huống chi 1 mặn 1 canh ở đây đều là món dễ làm nhất.

Chưa đến 1 tiếng thức ăn đã xong, Khả Khả rất hài lòng với bản thân. Mẹ Mẹ đại tướng cứ luôn miệng bảo "Con là vàng con là ngọc mấy chuyện bếp núc cứ để người làm".

Haizzz, nếu như mà ngày đó cô nghe lời mẹ mẹ đại tướng thì bây giờ cô và mấy trái trứng cùng với mấy trái cà kèm vô mấy vắt mì ngồi nhìn nhau mà no quá đi.

Mãi mê nấu nướng Khả Khả đâu để ý rằng ngoài cửa đã có người đi vào, cô một chút cảnh giác cũng không có khiến cho con người đang đứng sau lưng cô có chút bực mình.

__A, anh... Anh vào đây lúc nào? - Món ăn đã xong cô cho mọi thứ vào đĩa mới quay lưng bụng ra bàn ăn.

Vừa quay qua liền thấy con người cao lớn kia đang đứng nhìn cô, không biết anh ta đã đến từ lúc nào.

Cô liếc xéo anh một cái, không để ý đến anh nữa bụng đồ ăn ra bàn ngồi xuống ghế chuẩn bị ăn.

_ Tội đời! - Anh nhìn cô đang chuẩn bị gấp mì lên miệng liền lên tiếng.

_ Căn tin rất nhiều đồ ăn - cô ngừng lại trong giây lát sau đó thả nhẹ một câu, quyết tâm bỏ mì vào miệng nhai.

_ Nguyên liệu là ở nhà tôi! - mọi thứ cô ăn kia, cả cái đĩa kia, thức ăn kia chính xác là của anh à nha.

Nói đến câu này cứ như là nói trúng tim đen khiến cho Khả Khả cứng đờ.

Cái gì chứ, ý anh đây là kêu cô về coi chừng nhà giùm, sau đó còn kêu cô nấu đồ ăn để sẵn đợi anh về đây ăn sao?

Khả Khả đập đũa xuống bàn đứng dậy đi vào phòng không thèm ăn nữa.

_ Ăn cùng tôi! - Anh nhìn thấy cô gái nhỏ này xù lông rồi cũng không ghẹo cô nữa mà nắm lấy khuỷu tay cô lôi cô về chỗ ngồi.

_ Nè nè! Tên thiếu tướng vô si kia, anh có biết đánh vần chữ vô si không hả? Phước trời đâu mà ban cho anh nhiều vậy hả? Ở đâu mà có người coi nhà rồi lại làm cơm cho anh cơ chứ. Tôi là người thuê nhà, tôi trả tiền cho anh chứ không phải anh trả tiền thuê tôi! - con giận dữ bùng phát, quả boom được rút chốt liền nổ tung căn phòng.

_ Em giữ cái này! - Nghe cô nói xong anh vẫn gấp hết một đũa mì bỏ vào miệng sau đó đưa tay móc bóp ra cầm một cái thẻ đưa về phía cô.

Khả Khả giận rung bàn bật, cô không còn một lời nào có thể miêu tả được cái con người này nữa rồi.

Cô nói một đằng, hẳn ta xử một nẻo từ đầu đến cuối không hề ăn nhập gì với nhau.

" Khả Khả mày là bác sĩ mày cứu người chứ đâu có giết người mà lại gặp cái đại nạn lớn như vậy cơ chứ? " Cô khóc không ra nước mắt với cái tên này rồi.

_ Từ nay em nấu cơm, tôi sẽ về nhà ăn 2 buổi - Anh uống một ngụm nước, rồi nhìn cô gái kia đang quậy quậy cái chén.

_ Cái gì? - Khả Khả đang tự mà an ủi mình nào ngờ lại bị anh cho một gáo nước lạnh.

_ Tiền tôi cũng đã đưa rồi, cách 2 ngày sẽ có người đưa lương thực đến đây, em muốn ăn gì nấu gì thì cứ viết tờ giấy đưa cho phòng hậu cần ở toà nhà đằng trước là được - Anh nhàn nhạt nói một chút về tình hình cần thiết.

Khả Khả tay cầm đũa mà run hơn là máy giặt cũ, thân là con gái của đại tướng, là một thiếu úy đầy vang danh, là một bác sĩ ai ai cũng nể... Vậy mà.... Vậy mà.... Trời ơi! Tức chết cô rồi.

_ Có thể diễn tập chiến tranh lần này sẽ lâu hơn dự định, em nên ngoan ngoãn ở đây, sáng sẽ có người đến đón em về lều y tế, trưa sẽ có người đưa em về làm cơm! - Anh ăn ngon miệng một hơi liền hết cả một tô lớn mì và trứng chiên.

Khả Khả lúc này cục tức đang nằm ngay cổ họng, đường nào nuốt cũng không trôi, muốn lên tiếng mắng chửi tiếp nhưng lại nhớ lúc này cô mắng cứ như không mắng liền trở nên im lặng.

_ Bác sĩ Lâm, người nghe máy! - Bộ đàm nội bộ phòng y tế đánh bay cái vẻ căng thẳng giữa hai người.

_ Có việc gì? - Khả Khả đang thầm cảm ơn sâu sắc người đã gọi đến, cô về biết được liền sẽ ghi nhận sau này về bệnh viện nhất định đề cử người đó.

_ Bên đội xanh có một chiến sĩ tập luyện ném boom không may ném quá gần nên miễn của boom văng vào người! - Bên này lộn xộn cực kì, cố gắng nói cho rõ ràng.

_ Được! Tôi trở về ngay, chuẩn bị dụng cụ tôi về liền xuất phát! - Khả Khả nghe chưa xong tình hình đã liên chên cơm còn đang ăn dở của mình muốn bỏ chạy.

_ Em là người của đội đỏ, có gì lại đi qua đội xanh! - Lôi Chiến Phong có chút bất mãn, cô là người bên anh, các bác sĩ được chia đều tại sao lại lôi cô đi.

_ Ở đoàn bác sĩ chỉ có một mình tôi là bác sĩ giải phẫu cho nên ngoài đội đỏ thì các đội khác nếu cần tôi liền phải đến! - Khả Khả không dừng lại bất kì động tác nào, chỉ luôn miệng nói.

_ Làm sao có thể, em không rời đi! - Lôi Chiến Phong không tin anh là người cầm danh sách điều động bác sĩ cơ mà, làm sao lại có việc bác sĩ giải phẫu chỉ có mình cô mà thôi.

_ Tôi là bác sĩ, bác sĩ là để cứu người. - Khả Khả quay lại trừng anh một cái, một câu nói khẳng định mọi việc.

Đối với bác sĩ dù là người của ta hay là người của địch thì chỉ cần liên quan đến bảo vệ tính mạng con người liền phải cứu ngay.

Cô là ai chứ muốn người đó sống thì đưa đúng thuốc, mà nếu muốn người đó chết thì chỉ cần một viên thuốc hay một liều chích thôi liền đoạt mạng người ta rồi.

_ Cho nên anh đừng có mà lộn xộn, tôi có thể cứu người mà cũng có thể giết người cho anh biết, chỉ cần một viên thuốc hay một cây kim thôi thì tôi sẽ ngàn thu yên giấc. - Khả Khả mang giấy xong ra đến cửa không quên quay lại cho anh một cái hù đáng sợ.

Lôi Chiến Phong một bên nhiều chật mày, anh đây không thèm quan tâm cô nói gì đâu, cô muốn cho gì thì cho miễn cô ở bên anh là được rồi còn lại anh không quan tâm

Chỉ là anh đang thắc mắc rõ ràng trong danh sách kia là 8 đội thì có 8 bác sĩ phẫu thuật chứ làm sao bây giờ chỉ có mình cô.

Lúc anh đi xuống lầu thì cô cũng đã mất hút ở ngõ quẹo, anh nhìn đồng hồ sau đó quay lại nhà gõ tìm chút tư liệu.

_ Tình hình? - Chiếc xe vừa chạy đến lầu y tế, tất cả mọi thứ đều sẵn sàng.

Tiểu Hoà là người đi cùng cô, anh đã chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết.

_ Không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà do là mảnh vỡ nằm trong người nếu mà không lấy kịp sẽ bị nhiễm trùng lúc đó mới thật sự liên quan đến tính mạng - Tiểu Hoà làm việc rất nghiêm túc, trước khi cô đến tiểu Hoà đã tra cứu rõ ràng.

Từ đội đỏ sang đội xanh mất 20 phút, trên đường đi cô liên hệ với đội y tế của đội xanh để họ chuẩn bị những thứ cần thiết.

Xuống đến xe là lúc cô lao thẳng vào phòng mổ. Ca phẫu thuật chính thức bắt đầu.

Tại đội đỏ, một con hồ đang gặm dữ ngồi trên ghế chủ vị tay cầm điện thoại ngày một xích chặt hơn.

Con mẹ nó, cả một cái bệnh viện lớn như vậy mà bảo thiếu bác sĩ là thế nào, hoá ra như thế nếu mấy đội kia có việc gì liền cứ bắt Khả Khả chạy tới chạy lui sao.

_ Viện trưởng, tôi không cần biết ông đủ hay thiếu, tôi chỉ cần biết trong 5 giờ tới sẽ có một chiếc xe đến đây trên xe có 6 bác sĩ phẫu thuật.- anh đây đang nén giận, nghiến răng mà nói.

Đầu dây bên kia như bị dọa đến chết không ngừng dạ dạ liên hồi.

_ Thiếu tướng, đội Bạc có động tĩnh! - Cũ điện thoại vừa dứt Anh đứng dậy tính đi tìm cô nhím kia nào ngờ tên đội trưởng Ngạo kia bước vào báo tin.

Cho nên dẹp bỏ chuyện kia qua một bên anh liền mở cuộc họp khẩn cấp.

Dù sao cũng là chuyện ngày của cô cho nên anh không cần lo gì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lót Quân Trang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Canh gà cay

Rất may là chỉ những vỏ đạn nhỏ nên tính mạng không sao, nhưng mà những mảnh vỏ nhỏ khá nhiều cho nên cô cần phải cẩn thận xem kỹ không được sót lại mảnh nào.

Cũng phải tốn hơn 3 tiếng lấy đạn, may lại vết thương mới xong, lúc này đây cũng là giờ ăn tối rồi.

Khả Khả có chút ê ẩm bước ra khỏi lầu y tế của đội xanh, các y tá bên đây rất nhiệt tình mời cô ở lại nhưng mà cô chưa kịp đồng ý thì trước mặt cô là chiếc xe quân dụng của đội đỏ.

Trên xe là một người vận người mê đang ngồi ở đó khuôn mặt có chút bất mãn. Cặp kính đen che đi đôi mắt của anh khiến cho người nhìn không biết được tâm trạng của anh như thế nào

Đám y tá phía sau lưng cô nhìn thấy một màn này liền bay vào mơ ước, bọn họ ai cũng luyến tiếc, ao ước con người cực phẩm kia chỉ riêng Khả Khả là ngược lại.

Cô đang tự hỏi không biết là cô cứu mạng hần ta có phải là xấu hay không, chuyện gì mà cứ dây dưa thế không biết.

Nhưng mà cô lại có chút cảm thấy cô không hề ghét cái cách dây dưa này của hần ta.

Thoát khỏi suy nghĩ này, cô vạch thùng thuốc lên vai mình hướng về chiếc xe.

_ Lên xe! - Anh đợi cô đã hơn 1 tiếng đồng hồ, bên phía đội anh không ngừng gọi điện báo anh về ngay lập tức.

_ Anh đợi lâu? - Khả Khả nhìn sắc mặt của anh, cái tâm trạng này rõ ràng là bị đợi lâu mà nổi quạo.

_ Đủ để đánh 10 trận! - 1 tiếng đồng hồ đối với quân nhân là cực lâu có thể một trận đánh kết thúc trong vài phút mà thôi.

Khả Khả nghe xong có chút tức trong lòng cái câu nói này của anh chẳng phải là đổ hết trách nhiệm lên cô sao. Cô không hề kêu anh đến nha là tự anh đến, tự anh đợi đó chứ, vậy mà bây giờ còn làm cái mặt thối với cô là thế nào.

Hai người mỗi người mỗi tâm trạng mà đi về đội của mình. Chiếc xe của anh không hề dừng tại lâu y tế mà lại đi thẳng đến nhà ăn.

_ Xuống xe! - Anh không nhìn đến cô trực tiếp mở cửa bước xuống xe rồi đi vào nhà ăn trước.

Đề lại sau lưng là nguyên một con nhím lớn đang xù toàn bộ lông trên người.

_ Ăn gì cứ lấy! - Đến khi mà cô một thân bực tức đi vào phòng ăn thì có cái đĩa ăn phần hướng đến cô rồi, anh đi vào trước lấy hai đĩa phần ăn quay ra mới thấy cô đang xù lông đi vào.

Bộ dạng này của cô quả thật rất đáng yêu, nó làm cho môi anh có chút nhếch lên một cái nhưng sau đó lại thu hồi về rất nhanh.

_ Thiếu tướng, ngài ăn gì? - một quân nhân đeo tạp dề, tay cầm cái muống múc canh cực đại hướng về anh vui vui vẻ vẻ nói.

_ Như cũ! - Anh nhàn nhạt nhìn qua ông ta.

_ Được được, A..... Bác sĩ cô ăn gì? - Vị quân nhân già này rất vui vẻ ông rất nồng hậu tiếp đãi mọi người.

_ Có canh gà cay không? - Khả Khả nhìn nhìn một chút, co thật là thêm món này đến chết rồi, trong mơ cũng mơ thấy.

_ A, bác sĩ cô thật có khẩu vị a, có có mau mau đến đây. - Cái gì chứ canh gà cay là món ruột của ông đó a, nhưng mà ở trong quân đội mọi thứ đều phải ở mức bình thường không quá cay cũng chẳng quá mặn cho nên ông cứ phải nấu nó lợ lợ như vậy đó.

Các cậu lính ở đâu là người không bao giờ biết thưởng thức, cứ lấp đầy bụng của họ đều là tốt còn lại ngon hay không họ không quan tâm đâu.

Theo quân suốt mấy chục năm, hôm nay mới có người hợp khẩu vị của ông liền vui vẻ vô cùng.

_ Bác sĩ, cô ăn cay nhiều không? - Ông múc tô canh cho cô thật to, sau đó kế bên là múc nửa muống ớt tư thế sẵn sàng bỏ vào ngay.

_ Thêm một muống. - Khả Khả là người cực mê ăn cay, nhìn màu canh liền biết nó chắc chắn như nước lã, nửa muống kia thì thấm vào đâu.

_ Bác sĩ, cô đúng là người biết thưởng thức! - Đúng rồi a, canh gà cay này phải ăn lúc thật nóng và thật cay có như vậy thịt gà mới hoà huyệt vào tạo thành một mùi đặc sắc vô cùng.

Nói đến đây ông cao hứng cực kì, rất nhanh tay cho hai muống ớt vào tô canh rồi đưa cho cô.

_ Bác sĩ, sau này muốn ăn gì cứ bảo tôi a. - vị quân nhân này cực cao hứng với cô.

Khả Khả gạt đầu một cái, nhìn tô canh hoà với màu ớt kia quả thực chắc chắn sẽ rất ngon a, cô sắp được ăn món mình thích tâm tình liền vui vẻ.

Cô nhìn một chút thấy bên kia có chiếc bàn trống cho nên muốn đến bên đó, nào ngờ vừa đi hai bước liền nghe tiếng kêu.

_ Khả Khả! - Giọng nói này ấm áp vô cùng, hướng về phía vô, chỉ có điều tiếng gọi này phát lên thì cả một nhà ăn liền im lặng mọi ánh mắt liền hướng về cô.

Con mẹ nó, bà đây muốn sống bình yên cũng không được hay sao?

Khả Khả ảo não hướng về tiếng kêu mà đi đến, cả một bàn dài thế này chỉ có duy nhất một mình anh ta ngồi thôi, nếu như mà cô đến ngồi thì có mà kì quá không chứ.

Nhưng mà, cô không thoát khỏi ánh mắt kia của anh a, anh trừng cô làm cô méo mó cả mặt mà đi đến.

_ Thiếu Tướng, ăn com ha ha! - Cô cười một cách ngượng ngùng, giọng điệu vô cùng khách khí.

_ Bác sĩ Lâm, mọi việc ổn chứ? - Tiếng nói này của Tiểu Dư bụng đĩa com của anh ta đến.

_ Tốt cả! - Khả Khả bỏ một muống com vào miệng.

_ Bác sĩ Lâm! - Kế đó là một loạt 3 tiếng nói hướng về cô, Tiểu Nhân, Tiểu Xuân, Tiểu Hoà đều một loạt cùng đi đến.

_ Thiếu tướng, bọn tôi có thể ngồi chứ? - Tiểu Nhân là một cô gái trời không sợ, đất cũng không sợ cho nên không do dự hướng phía vị đại nhân kia mà nói.

_ Cứ tự nhiên! - anh không tỏ biểu cảm gì, chỉ nhìn tiểu Nhân một cái rồi tiếp tục dùng com.

_ Thiếu tướng! Hôm nay ngài đến sớm a, đến nhà ăn mà cũng không nói với bọn tôi một... Tiếng.... Tiểu Xuân! - Đội trưởng Ngao từ phía sao tiêu soái bước đến, miệng có chút lâu bầu đến khi ngồi xuống rồi mới phát hiện một thứ.

_ Đội trưởng Ngao, đến ăn com. - Tiểu Xuân bị điểm danh liền nhìn đến người kêu mình, mặt có chút đỏ.

_ Hôm nay sườn xào chua ngọt rất ngon tôi để cho cô! - Nhìn người trong lòng kia ăn toàn rau cải liền có chút đau lòng.

_ Àch... Tòì... Ăn chay! - Tiểu Xuân nhìn đến miếng thịt sắp đưa đến đĩa liền theo phản xạ lấy hai tay che thức ăn lại.

_ Àch... Tòì không biết, xin lỗi! - Miếng thịt đứng giữa không trung nằm gọn trên đĩa của anh có chút run run.

Đây là một phát hiện mới, tiểu Xuân cô ấy ăn chay.

_ Ăn không nói! - Lúc này Thiếu tướng nuốt ngum com xong liền đánh phá bầu không khí vừa rồi.

Nghe xong câu này Đội trưởng Ngao rút nhanh miếng sườn về cười ha ha rồi cũng dùng bữa.

_ Thiếu tướng! - Bàn ăn có chút yên lặng sau bị giọng nói đáng yêu đánh phá.

Anh không trả lời chỉ dùng động tác ăn lại nhìn cô một cái.

_ Tòì... Tòì ăn không hết! - Lúc này được cho canh gà cay cô vui vẻ đến mức quên luôn cả phần com được cho khá nhiều.

_ Bác sĩ Lâm ở đây phải ăn hết đó! - Đội trưởng Ngao ngẩng lên nhìn nhìn cô một cái.

Sau câu nói này mọi người liền trở mắt há hòng mà nhìn, Thiếu tướng.... Thiếu tướng đẩy khay com ăn gần hết của mình qua chỗ của cô.

Khả Khả nhìn hành động của anh có chút ngừng hoạt động, cô chỉ là báo cho anh biết một tiếng nào ngờ hành động của anh làm cho cô có chút không thích ứng được.

Sau một lúc cô mới lấy lại tinh thần vui vẻ dùng muỗng mút từng đọt muỗng com lớn kèm với thịt đưa vào khay của anh, trong chốc lát khay của cô liền còn một chút com còn thịt đều bị cô đem liện ở khay của anh hết rồi.

Cô chỉ thích ăn com với canh gà cay thôi, đo lường lượng com đủ cô mới đẩy khay com trả lại cho anh sau đó liền bỏ hết com của mình vào canh trộn lên bắt đầu ăn thật ngon.

Nhìn tô canh đỏ chót toàn ớt, muỗng nào mút lên cũng thấy toàn là ớt anh nhìn đến tô canh mà mắt giật giật vô cùng.

Sau một lúc dùng hết com canh, Khả Khả được thỏa mãn vô cùng mới độ cay như ý, trán cô lấm tấm mồ hôi, miệng có chút đỏ vì ớt cay gây nên.

_ Oa, bác sĩ Lâm cô ăn cay giỏi vậy. - Tiểu Xuân tròn tròn mắt nhìn tô canh đầy ớt lúc này giờ đã hết sạch.

_ Độ cay này chỉ là ỏn! - Đùa à, cô ăn còn cay hơn thế này nhiều, hôm nay tới đây thôi kì sau sẽ thêm chút ớt nữa mới được đó nha.

Một bên vui vẻ, chỉ riêng một góc trời kia là u ám không thôi.

Nhìn sắc mặt này của anh mọi người đều im lặng bầu không khí cực kì nghiêm trọng.

_ Tòì, tôi có việc ỏ lều y tế tôi trở về. - Khả Khả nhìn không khí sắp bị anh làm cho gạt chết rồi liền vỗ vỗ đùi của tiểu Xuân sau đó cả 5 người áo trắng cùng đứng lên.

Để lại chỗ ăn 2 người đàn ông đang lặng lẽ, đến khi bóng áo trắng ra khỏi nhà ăn thì Lôi Chiến Phong mới đứng dậy đi đến quầy đầu bếp.

Mọi người không hiểu anh nói gì nhưng mà sau khi anh đi thì sắc mặt của lão đầu bếp tái mét, hỏi thế nào cũng không trả lời.

Tình hình là thế này:.

Mộc Dung vừa ra tiếp truyện nữa tên là

_ Khi quân nhân yêu!.

Truyện này sẽ ra song song với Soái Ca Dưới Quân Trang đó nha. Cho nên các tình yêu có thể đọc cả hai truyện cho thỏa mãn nha

Bạn đang đọc truyện *Soái Ca Dưới Lốp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Con tin là con ?!

Sau khi trở lại lều y tế, Khả Khả thật thu thập một vài thứ cần thiết, ghi chép sổ sách rồi mới bắt đầu đi ngủ.

Cô hôm nay quá mệt rồi cho nên không có hơi sức đâu mà lo bộ về cái căn phòng kia, chỗ nào gần nhất thì an tọa chỗ đó là chắc cú nhất thôi. Lê cái thân xác lười biếng của mình đến nằm trên cái giường của mình bên trong lều, chưa đến 3 giây cô đã đi thẳng vào giấc ngủ.

Hự.... hự hự..... hự.....

Tiếng này là gì? Tiếng báo động khẩn cấp? Khả Khả bị tiếng này đánh thức một cách bạo lực vô cùng. Không phải chứ đây là bị công kích, liền lập tức tập hợp ngay.

Khả Khả không mần đầu tóc bù xù vì nằm ngủ trên người còn mặt báo bác sĩ liền chạy ra khỏi lều, vừa đưa đầu ra khỏi lều một cảnh tượng vô cùng kinh khủng trước mắt cô, các bộ độ chạy toán loạn trên người đều mặc áo chống đạn, mặt thì chết màu khắp nơi.

Mọi việc lúc này rối vô cùng, cô nhìn xung quanh không thấy 4 người lính của mình đâu họ không phải là chạy đi tập hợp mà không báo cô đó chứ.

Nghĩ đến đây Khả Khả liền xoay người vào chạy vào trong lấy hòm thuốc của mình rồi mới chạy ngược ra đến điểm tập hợp.

Đoạn đường từ lều đến điểm tập hợp là 700m cái hợp nặng nề trên vai Khả Khả từ chạy nhanh thành chạy chậm rồi biến ra là đi bộ, cô ảo não với cái sức lực này của mình đứng trong phòng mổ cứu người mấy tiếng đồng hồ cũng chẳng sao mà chạy thì coi như là giết cô rồi đó.

Khả Khả nặng nề vạch hòm thuốc đi, đến bóng cây khuất sau nhà cũi thì biến mất.

_ Báo cáo, cả đại đội đều đã tập hợp, chờ lệnh phản công. -Đại đội trưởng Ngao một thân nghiêm trang, vẻ mặt bất khuất.

_ Quyết không đầu hàng, nếu bị bắt thì chết không tháo huy hiệu. - Thiếu tướng đứng trước một đoàn người cầm micro vang lớn giọng.

_ Tuân lệnh - Cả đoàn quân đồng loạt lên tiếng.

Sau đó họ bắt đầu theo hàng, lên xe tải hướng về phía mặt trận.

_ Báo cáo, người của ta bị bắt làm con tin. - Một anh lính chạy đến, trên tay cầm cờ màu bạc.

Thiếu tướng Lô cầm lấy lá cờ, trên lá cờ có tờ giấy anh nhìn qua một cái rồi nắm chắc tay nắm thành quyền siết lá cờ màu bạc kia đến nỗi liên sang một bên mà nó vẫn cứ vo thành một cục tròn không đàn hồi được.

Khả Khả bị đội bạc bắt làm con tin.

_ Đội số 4, ở lại theo tôi, Ngao theo đội 1, 3, Hàn theo đội 5,6 tiến đến mặt trận. - Thời khắc này, giọng nói của anh hơn phân nửa là kèm nén sự tức giận, hơn phân nửa là lo lắng cho cô nhóc kia.

Tại đội Bạc.

_ Ha Ha, chiến công lớn ta đây lập công với Đại Tá, các người xem chuyện này về liền sẽ thăng lên làm Trung Úy a. - Một anh bộ đội đang vác trên vai cây súng nghênh nghênh oai oai đi qua đi lại miệng không ngừng cười lớn.

_ Phó đội Trần, anh thật ẹ tay a chúng tôi còn không kịp làm gì - một anh lính khác ngồi dưới đất, miệng ngậm cộng cỏ nhai nhai.

_ Các người có biết khi ra chiến trường phải nhanh nhẹ cấp tốc thì mới có thành tựu a - anh thiếu úy này càng thêm vênh vao.

Mọi người nói nói cười cười, để lại một cô gái kia ngồi trên ghế hay tay bị trói lại, cô không vậy, không nháo mà cứ bình tĩnh mà ngồi nhìn họ.

Một lượt nhìn qua những người lính này đều là cấp dưới của cô hết đó a, vậy mà to gan dám xâm nhập vào doanh trại của đội đồ bắt cóc người, đúng là lá gan quá lớn.

_ Báo cáo thủ trưởng, người ở đằng kia. - Mọi người đang nói cười vui vẻ, một giây sau liền im lặng đứng nghiêm chỉnh.

_ Tiểu Trần, người thật to gan dám tự ý hành động nếu như không phải vận cứt chó nhà cậu đội xanh lá tấn công đột xuất đội đỏ không phòng bị thì làm sao dễ bắt người như vậy. - tiếng người đàn ông lẫn trong đám người vang lên.

Khả Khả nghe tiếng nói này quen quen, nhất thời mơ hồ đang nghĩ đến một người nhưng lại không rõ xác định có phải hay không.

_ Thủ trưởng đây là ngài dạy tôi địch bất phòng ta liền công kích. - Tiểu Trần này bị mắng cũng không sợ, chiến công của anh được gọi là lớn đó nha.

Người kia không nói với anh ta nữa chỉ hừ một tiếng sau đó lách qua đám người hướng về cô gái đang ngồi trên ghế kia.

_ Tiểu Khả! con tin là con? - Người đàn ông nay bước ra khỏi bóng tối hướng đến ánh đèn lúc này ông mới nhìn thấy rõ khuôn mặt kia, gương mặt liền tái mét.

Tên tiểu tử Trần thối kia, ai không bắt dám đi bắt con của đại tướng Lâm là sao? Hên là con bé không sao nếu không ông làm sao còn dám nhìn đại tướng Lâm cơ chứ.

À mà khoan đã, Tiểu Khả sao lại ở đây cơ chứ? Không lẽ, con bé thật sự làm việc trong quân y ở đây?

Câu hỏi này trong đầu thủ trưởng kia một lượt kéo dài không dứt.

_ Từ thúc, người đừng nói con giải thích sau! - Khả Khả nhìn ông biết rõ câu tiếp theo sẽ nói gì, liền muốn bịch đầu mỗi.

_ Từ thúc, người có thể kêu bọn họ ra ngoài hay không? - Cô rất bình tĩnh, không một chút sợ hãi nào cả.

Cái hành động này của cô khiến cho đám lính kia không khỏi kinh ngạc, vị bác sĩ xinh đẹp này hóa ra là người quen của thủ trưởng nhưng mà nhìn cách thủ trưởng cung kính thể kia thì chắc chắn thân phận của vị này không đơn giản.

Tiểu Trần một bên từ từ đắc biến thành đen mặt, anh ta đang tự cảm thấy may mắn khi mà lúc này chỉ đánh cho cô bất tỉnh thôi.

Sau khi mọi người đi ra, Khả Khả được Từ thúc cõi trối tay đưa cô cái khăn lau lau vếch trối một chút bầm, nhìn vếch bầm kia tim của Từ thúc quả thật là không thể đập được nữa cái đầu này mà để cho đại tướng Lâm thấy được có phải là sẽ đem ông đi chặt đầu hay không

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lốp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Giải cứu

Từ thúc thúc không để chậm trễ mà đưa cô về doanh trại ngay, gương mặt của ông lúc đỏ lúc trắng hận không thể cho tên tiểu Trần kia một cước nằm ngay đơ.

Khả Khả được đưa về tổng bộ của đội Bạc, Từ thúc thúc rất tận tình chăm lo cho cô sai người đi lấy thuốc mỡ bôi lên vết bầm sau đó pha trà rót nước mời cô ăn bánh, tình hình trước mắt cho thấy vị con tin này quả thật rất là sung sướng luôn a.

Chỉ có điều nơi cách doanh trại của đội Bạc 200m có 1 toán lính ngự trang đang dần tiến lên cứu con tin.

_ Từ thúc thúc, con buồn ngủ. - Cô thật sự là có một ngày mệt mỏi, ngủ chẳng bao lâu liền bị tiếng còi làm kinh động sau đó bị bắt về đây.

_ Được, con ngủ ở bên kia đi - Từ thúc thúc rất vui vẻ chỉ vị tiểu tử tông này đến cái giường của ông nghỉ lưng a.

Để cô ngủ ngon ông liền thất thời cầm sấp tài liệu đi ra ngoài khóa cửa lại, sau đó dặn dò hai lính canh ở ngoài dứt khoát không được mở cửa bất kể là ai, tất cả phải đợi lệnh của ông rồi mới quay lưng bước đi.

Cách đó hai gốc cây trong bóng đêm có những ánh mắt đang một mực hướng về phía căn nhà gỗ.

Người chỉ huy đằng trước nhìn thấy Từ thủ trưởng đã đi, đưa tay ra lệnh cho 3 người bên phải tiến lên, sau đó ra lệnh cho 6 người bên trái tiến lên.

_ Cậu nói xem vị bác sĩ xinh đẹp ấy sao không đến doanh trại của mình cơ chứ! - tiểu tử đứng canh gác thấy không có ai nữa, chột dạ mà nói lên nỗi lòng.

Đội của hắn qua thật là bị xui, xui vô cùng xui khi mà 5 vị bác sĩ y tá và điều dưỡng được điều đến tất cả đều là Nam a.

_ Có gác... A...! - Chỉ một giây lơ là, cả hai người này đều bị lính đặc chủng của đội đỏ cho một quyền.

Vì vậy làm quân nhân không phải nói là làm, độ cảnh giác phải đạt đến trình độ không thể ngờ đến. Chỉ một giây thôi cũng có thể chết trong tay giặc bất cứ lúc nào, tình hình này cho thấy sau khi hết tập huấn hai anh lính này chắc chắn bị phạt.

Hạ gục được hai tên lính canh, hai chiến sĩ ra hiệu hoàn thành nhiệm vụ lúc này ở trong gốc cây một thân ảnh cao lớn bước ra, oai phong vô cùng.

Anh điều động mọi người rút lui để một mình mình đi vào nhà gỗ.

Một giây trước anh còn lo nghĩ chắc chắn cô nhóc kia đã bị hù cho sợ giờ này chắc đang ngồi trong đó run rẩy đợi anh.

Một giây sau người run là anh, toàn thân anh run đến kinh người, trên tay siết chặt cây súng nghe rắc rắc.

Giận run cả người.

Anh cất công điều lính, điều quân để đến đây giải cứu cô xem chút nữa là bị phát hiện, lần mò lắm mới tới được đây....

Vậy mà..... Vậy mà.

Cái con nhím này ngang nhiên ngủ ngon đến như vậy, lại còn ngáy nữa chứ.... Răng của anh nghiêng đến nghe kết kết.

Để xem sau khi huấn luyện kết thúc về doanh trại anh đây xử cô như thế nào.

Không để thêm giây nào nữa, anh hai tay bế cô lên xoay người bước ra khỏi nhà gỗ, dùng bột son màu đỏ liện lên cửa nhà gỗ.

Đây là tính hiệu giải cứu thành công.

Một đêm nay thật sự là dài.

Trên chiếc giường êm ái, có một thiếu nữ đang ngủ rất là ngon.

Ngủ đến khi tự tỉnh dậy, sản khoái vô cùng, vương vai duỗi thẳng chân, ngáp một cái thật mãn nguyện rồi mới mở mắt.

Năm giây lấy lại tinh thần, Nhìn căn phòng này rất quen, trần nhà không phải gỗ.

Khả Khả từ từ ngồi dậy, mơ màng chút chút rồi mới nhìn rõ được đây không phải là nhà gỗ của doanh trại Từ thúc thúc mà là phòng của Lôi Chiến Phong đội đỏ.

Mà sao cô lại ở đây? Rõ ràng hôm qua cô ngủ ở nhà gỗ của Từ thúc thúc đó a.

Không lẽ cô được giải cứu về đây rồi? Không đúng a, bị người đưa đi mà còn không biết? Cô ngủ say đến vậy sao?

Hàng loạt câu hỏi dồn lên bộ não đang bị tắt nghẽn của cô.

Không quan tâm nữa trước tiên tắt một cái rồi tỉnh tiếp.

Đến khi Khả Khả ra khỏi phòng thì cũng là chính Ngọ rồi (12h trưa).

Cô nhìn mọi người xung quanh, ai cũng nhìn cô với ánh mắt kì lạ. Nhưng mà nhìn kỹ lại hình như mọi người đang thu dọn đồ đạc a.

Khả Khả nghiêng đầu quái lại nhìn xung quanh, không lẽ cô đã bỏ qua một sự kiện quan trọng nào đó ha.

_ Bác sĩ Lâm! - Tiếng của tiểu Xuân từ xa vọng đến.

_ Tiểu Xuân! - Khả Khả như kiếm được người thân quen.

_ Bác sĩ Lâm, may quá cô đã tỉnh, đồ đạc trong lều đã được dọn dẹp cô mau đến kiểm tra xem! - Tiểu Xuân chạy một đường từ lều y tế đến phòng ở của cô, không khỏi thở gấp mấy hơi.

_ Thu dọn? - Đến lúc này cô mới biết rằng chính xác là cô đã bỏ qua một sự kiện vô cùng quan trọng.

Tiểu Xuân nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, sau đó một đường từ phòng ở đến lều đem hết mọi việc nói cho cô nghe.

Càng nghe Khả Khả càng khủng hoảng vô cùng.

Vừa hay tin cô bị bắt, cả đoàn liền chia nhau ra để làm nhiệm vụ, dưới sự điều động của Thiếu Tướng trong một đêm đoàn lính của anh như những kẻ điên càn quét hết 5 đội tham gia diễn tập, giải cứu con tinh, toàn thắng trở về.

Cho nên cuộc diễn tập chiến tranh này kết thúc sớm hơn đến nửa tháng.

Tiểu Xuân luyện thuyền bắt tận nào là kẻ về việc thiếu tướng tiêu soái bé cô ra khỏi trại địch, nào là một tay thiếu tướng hạ thủ hết phần nửa doanh trại người ta chỉ để bảo vệ cô, nào là chỉ huy đình của đình trong một đêm quét sạch sẽ mọi thứ.

Khả Khả đại não bị nghẹn một lúc hàng loạt các thông tin dồn tới khiến cô trở nên ngốc vô cùng.

Cùng tiểu Xuân đi đến lầu y tế, mọi người đã thu dọn xong đang đợi cô đến kiểm tra lần cuối.

_ Đại công kì này quả thật cũng nhờ một tay của bác sĩ Lâm a! Chị không biết đầu khi mà nghe tin chị bị bắt làm con tin, thì thiếu tướng như một con mãnh thú trong thật đáng sợ a! - Tiểu Hoà nhìn thấy cô đến không thể nhìn được mà chạy đến.

_ Đúng a! Thiếu tướng hôm qua làm cho cả đại đội chết khiếp, chưa nói a lúc mang chị về xong liền cùng đoàn quân đi càn quét hết 4 đội còn lại, 4 tiếng đồng hồ hạ gục hoàn toàn a. - Tiểu Nhân cũng không kém, bước đến tay kẻ vai tiểu Hoà vui vẻ kể chiến công hôm qua.

Khả Khả đại ngốc lúc này nắm được một số tình hình, nhưng mà việc vì cô bị bắt làm con tin không thể nào kinh động đến như vậy.

Đây chắc chắn là trùng hợp, trùng hợp là ngày cả đội đồ xuất binh a... Đúng đúng, là trùng hợp a.

_ Báo cáo! - Bên ngoài một tiếng gọi lớn vang lên khiến cho mọi người trong lầu phải nhìn ra ngoài.

_ Bác sĩ Lâm, thiếu tướng báo chị ở phòng đợi thiếu tướng xong việc sẽ chờ chị về! - Phó đội trưởng Hàn nghiêm túc nhìn cô, nhưng mà trong ánh mắt mang vài phần tỉnh ranh.

_ Tôi về cùng đội của tôi không phiền đến thiếu tướng, anh về báo cáo lại giùm! - Có ngu cô mới đi gặp anh ta, nhìn tình hình thôi cũng biết, đảm bảo cô sẽ bị anh ta nhai cho như hết xương.

_ Bác sĩ Lâm mong chị đừng làm khó tôi,. Tôi chỉ là phục tùng theo lệnh, nếu chị không làm người mang tội là tôi a! - Phó đội trưởng Hàn không ngu gì gánh tội a.

Bây giờ trong cả đoàn quân ai ai cũng biết thiếu tướng nổi điên đi càn quét như vậy là vì vị bác sĩ này bị bắt cóc a.

Được thiếu tướng coi trọng như vậy chắc chắn là chị dâu của bọn họ đó a. Bây giờ mà bọn họ chộc cho chị dâu chạy mất thì có mà chết với thiếu tướng.

Khả Khả nhìn về mặt tội nghiệp kia mà bị thuyết phục, với cái tính tình bá đạo kia của anh ta chắc chắn là giận cá chém thớt rồi. Cô không muốn để người khác gánh tội thay cô a.

Được rồi, cô sau lưng có ba ba chống, tên kia dám làm càn cô liền bảo ba ba cắt chức hấn cho mà biết tay.

Ha ha ha

Nghĩ đến thôi mà lòng của Khả Khả nhẹ hơn rất nhiều, nhưng mà đó là chuyện sau khi cô bị hấn bắt nạt kia còn bây giờ thì cô phải đưa mặt mình đến để hấn bắt nạt a.

Đường nào cũng phải đối mặt với anh ta, nghĩ thôi mà Khả Khả thở dài một hơi, quay đầu nhìn đám lính của mình.

Bọn nhóc này được lắm, có phúc lúc nào cũng đòi chia vậy mà bây giờ gặp hoạ thì mỗi đứa một mặt cứ như là không quen biết cô vậy đó. Sau đó, cô Nhím xếp gai của mình lại, ủ rũ đi theo phó đội trưởng Hàn trở về phòng kia.

Ta nói nghe!.

_ Cháp sau, thịt dẫn từ phía các người lấy rõ mà hứng nhé. Cao.... H.... H....Cao.....

Thịt là thịt muôn nơi, thịt là thịt muôn nơi... La là là là la....

Ai hóng.. Đưa tay lên nào

Bạn đang đọc truyện *Soái Ca Dưới Lốp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Quân nhân cường mạnh ở chỗ đó 1 (Mém H)

Đến lúc Khả Khả lên tới căn phòng mà anh thu xếp cho cô thì chân tay cũng rã rời hết rồi, cô đem tổ tông 18 đời của anh ra mà mắng chửi.

_ Cái tên quân dịch nha anh, quân nhân cái ôn gì thiếu tướng cái thùng gì tướng mình cấp cao có thể đề người hay sao, Ha bà đây là thực nữ nhu mì, tay chỉ đông ra bông tay chỉ tây ra cây đó nhé, giám cường chế bà đây à để xem anh xuất hiện bà đây mang em gái anh đi xào lạng nhúng bột chiên xù cho mà biết.

Đây là một loại gọi là tự sướng, khi không có mặt người mình căm thù thì sẽ chỉ tay vào cửa ra vào chửi toi bời người ta.

Ha, thật nhắc tiền nhắc bạc có được hay quá, mà nào ngờ nhắc hoài không thấy mà hắc xì mang chữ âm binh thì luôn xuất hiện ngay.

Cô vừa nói dứt câu thì cánh cửa cũng vừa mở ra, tư thế của cô rõ ràng là lén si người ta mà bị bắt quả tan. Trên gương mặt còn đang nguyên trạng thái rất là bạo tàn.

Lôi Chiến Phong bước vào, ở ngoài cửa đã nghe tiếng mắng chửi của người kia cánh môi nhếch lên xem ra cô gái nhỏ này to gan thật, anh chưa tính sổ cô mà cô đã ở đây lén lút phóng dao sau lưng anh rồi.

Không những chửi mà còn biểu hiện rõ ràng động tác.

_ Em thật diễn rất nhập tâm.

Anh hướng mắt nhìn ngón tay đang si mình của cô rồi nhìn lên gương mặt đang đỏ rần của cô mà tâm tình lại tốt vô cùng.

Xem ra việc bắt tận mặt thế này rất thú vị a.

_ Khụ... Ha ha, sắp đến lễ bệnh viện tổ chức đoạn kịch, tôi đây là đang tập diễn.

Tình huống gì đây, cô là nhất thời não ngưng động không tìm ra bất kì một lý do nào chính đáng để nói cả. Liền trong đầu soạt ngang cái vở kịch gì đó mà bệnh viện sắp diễn.

_ Thật không? Em diễn vai gì? - Anh tháo giày ra hướng về phía sofa ngồi xuống tâm trạng rất thư thái.

_ Vai... Vai... Vai nữ chính a... - Khả Khả lắp bắp một chút, vốn chính là được phân công vai nữ chính thật nhưng mà cô đã từ chối rồi a.

_ Anh tưởng em nhận vai bà vợ hung tợn - Anh nhếch môi lên một cái ý cười cũng hiện rõ hơn.

_ Nào... Nào nào ai là bà vợ hung tợn, vai nữ chính hiện thực đó a - Cô bị anh nói đến 10 phần là mình là người hung tợn, chột dạ không thôi liền phản bác.

_ Hiện thực? - Anh nhìn cô một cái, ánh mắt vô cùng thương thức biểu cảm lúc này của cô.

Con nhím nhỏ này, chết rồi mà vẫn còn mạnh miệng được rồi để xem ngày tháng còn dài, anh đây hướng luyện cô thành thật hơn a.

Anh cứ im lặng nhìn cô, thật sự ra lúc hay tin cô bị bắt làm con tin có trời mới biết anh phát điên cỡ nào, dù biết rằng chỉ là diễn tập nhưng mà cái người của anh làm sao để người ta bắt được. Nếu như hôm qua anh không đánh cho bại 4 đội kia thì họ biết rõ điểm yếu của anh là cô nhím này thì đội của anh sẽ mệt mỏi vô cùng.

Cho nên nhanh nhanh thu xếp trận địa này là tốt nhất.

Cô bị anh nhìn cũng trở nên si ngốc mà nhìn lại anh, hai người cứ tựa như nhìn nhau cả ngày không chán.

Lúc này người thanh tỉnh đầu tiên là cô, cô liền nhớ ra cần phải thu dọn đồ cho nên quyết định mặc kệ tên ngốc kia một mình cô đi thu dọn đồ trước.

Suy nghĩ xong, cô quay lưng muốn rời đi, nhưng mà chỉ vừa quay lưng thì có một vật nếu cánh tay của cô lại dẹt mạnh cô về phía sau khía cô xoay 180 độ không trọng lực ngã thẳng về hướng lực kéo.

A một tiếng lớn, cô nhắm chặt hai mắt mình lại chuẩn bị chịu đau. Nhưng mà, chờ nửa ngày cũng chẳng thấy đau đón gì cả lúc này cô mới từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt cô là một cặp mắt khác, đôi mắt của một người quân nhân, vô cùng sắc.

Cho đến khi hồn cô nhập đủ vào người rồi thì cô mới biết rõ cái sai ở đây không phải là cặp mắt kia mà là môi của cô đã nằm trên môi của tên kia từ lúc nào không biết.

Đây.... Là nụ hôn đầu của cô đó a.

Mắt của cô tròn to lên, khủng hoảng mà rời khỏi đôi môi kia.

Nhưng mà cô chỉ vừa nhích lên ý muốn đẩy hai người ra xa thì một lực cánh tay sau lưng lại ép cô ngược lại khiến cho môi hai người dán chặt hơn.

Môi của anh thật lạnh, hơi thở của anh có mang theo mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, khiến cho đầu óc của Khả Khả choáng váng.

Cô tự nhận mình là một sắc nữ, nhưng mà chỉ là một sắc nữ trên phương diện đọc và nhìn, trên thực tế chưa bao giờ thực hành, chưa bao giờ được sờ và sờ và ngửi. Cho nên với cái loại mùi hương này, Khả Khả liền bị hôn vía tay toán loạn.

Trong đầu cô lúc này vang dội từ nhịp " Hương vị này thật tuyệt ".

Thiếu tướng của chúng ta nào biết anh nhìn trúng một sắc nữ cơ chứ, anh nhìn cô bất động thể này cứ nghĩ là cô bị dọa sợ, nào nghĩ rằng cô đang thưởng thức mùi hương của mình cơ chứ.

Một hồi lâu giữ nguyên tư thế này, toàn thân của anh bắt đầu muốn nóng lên, một chút mồ hôi đã bắt đầu li ti trên trán anh rồi.

Anh không nhịn được nữa vì môi của cô quá mềm mại, bắt đầu khẽ động.

Anh hun từng ngum nhẹ nhàng, ngậm mút từng đợt nhẹ nhàng cứ như nếu làm mạnh thì cô sẽ tan ra mất.

Mùi hương của cô thật tuyệt vời, một chút mùi dầu kèm sữa khiến cho mùi thuốc lá quanh anh bị tan ra giờ đây trong mũi của anh chỉ còn mùi dầu sữa của cô mà thôi.

Anh cứ ngậm lấy, mút lấy, nhẹ nhàng cho đến khi chịu hết nổi bắt đầu đưa chiếc lưỡi của mình ra liếm lấy đôi môi đáng yêu của cô, đầu lưỡi bắt đầu tách đôi môi ra nhẹ nhàng dẫn dụ cho cô gái nhỏ này bắt đầu mở miệng theo động tác của anh.

Chiếc lưỡi này không bao giờ là an phận, nó là lần đầu tiên được khám phá một thế giới mới, một mùi thơm mới, một sự mềm mại mới.

Mùi vị này nó quá tuyệt vời đến nỗi khiến cho đầu óc anh luôn là người tỉnh táo cũng phải buông bỏ mà mê ly, mút lấy ngậm lấy hương thơm kia. Cứ như sợ bị anh dành mất, anh bắt đầu thô bạo hơn, hôn mạnh hơn chiếc lưỡi bắt đầu cuồng quét trong khoang miệng của cô.

Khả Khả là lần đầu tiên bị hôn như vậy, cô đã có những lúc tự hỏi hôn một người sẽ thế nào, lên mạng xem, nhìn phim ảnh rất nhiều hôm nay mới được trực tiếp như vậy khiến cho cô bắt đầu ngưng động một chút.

Tình huống lúc này rõ ràng cô đang bị cưỡng hôn, nhưng mà một sắc nữ lần đầu được thực hành không khỏi tò mò.

Đến lúc này bàn tay của anh đã không thể an phận nữa, lúc đầu đó chỉ xoa nắn trên lưng của cô nhưng dần rồi chủ nhân mất lý trí thì nó bắt đầu chạy loạn theo quán tính.

Không an phận mà vén cao áo sau lưng cô lên, một tay trượt từ lưng xuống thẳng đến nơi kêu hãnh của phái nữ, xoa nắn một cái.

Chỉ một cái nắn nhẹ ở nơi mềm mại của cô đã khiến cho anh không thể kiềm chế mà rên lên một tiếng.

Động tác cũng bắt đầu thô bạo hơn một chút, lúc này anh chuyển tư thế từ cô nằm trên lật lại thành cô nằm dưới anh, mà đôi môi anh không rời lấy đôi môi cô một chút nào nó cứ luôn quấn quít với nhau, dẩy dụa với nhau.

Cho đến khi Khả Khả từ trong cơn mê mang hưởng thụ cái hôn đầu đời kia trở về hiện thực thì cút áo cuối cùng của cô đã bị anh cởi ra

Hiện tại tay anh đang không ngừng vô si mà nắn lấy nơi đầy đặn của cô, kéo chiếc áo ngực của cô lên cao rồi tha hồ đùa giỡn với nó.

_ Anh... Anh buông... - Khả Khả lúc này mới hết thồn với hành động quá trớn của anh.

Cứ như anh không hề nghe cô nói, vẫn tiếp tục áp chế cô như vậy.

_ Báo cáo! - Ngoài cửa, giọng nói lớn của phó đội trưởng Hàn vọng vào.

Lúc này Khả Khả mới chính xác là giật mình, đẩy anh một cái thật mạnh khiến anh văng từ trên người cô xuống đất.

Sau đó cô bỏ chạy thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa thật lớn.

Lôi Chiến Phong rằng lợi nghiêng lại với nhau. Người ngoài cửa tốt nhất là báo tình hình khẩn cấp nếu báo chuyện ruồi bu thì chắc chắn án tử hạ ngay cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Sodai Ca Dưới Lóp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Quân nhân cường mạnh ở chỗ đó 2 (Sắp H)

Cánh cửa rất lâu mới mở ra, Phó đội trưởng Hàn nhìn người sau cánh cửa liền nuốt một ngụm nước miếng lớn.

Không phải chứ, anh đây là phá hư chuyện tốt của Thiếu tướng ư?... Thảm, thảm thật rồi a.

_ Hàn, cậu tốt nhất là báo chuyện kinh thiên động địa cho tôi a! - khấp người anh là một loại khí lạnh, lạnh đến đóng băng toàn bộ không khí xung quanh.

Phó đội trưởng Hàn lúc này đứng như trời chòng, thờ cũng không dám thờ.

_ Báo... Báo cáo! Tổng tư lệnh mời ngài đến đó ngay! - Sau một hồi điều chỉnh tâm trạng phó đội trưởng Hàn bắt đầu nói việc chính.

Chính xác là việc anh báo cáo không phải chuyện kinh thiên động địa nhưng mà nó lại là một mệnh lệnh không thể bỏ qua a.

Tốt, xem như phó đội trưởng Hàn số còn hưởng thọ lâu dài, tin này rất chính đáng a.

Nói xong anh quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng đóng chắc kia, xem ra cô đã bị dọa rồi. Anh đi về rồi sẽ tiếp tục với cô sau.

Nghĩ xong, anh cùng phó đội trưởng Hàn rời đi, tiếng đóng cửa không lớn nhưng đủ để cho Khả Khả bên trong biết anh đã đi.

Ở trong phòng hơn nửa ngày, Khả Khả bị những hình ảnh lúc này nó như là một cuốn phim đang tua lại cho cô xem.

Càng nhớ đến mặt cô càng đỏ bừng bừng, không phải chứ anh thích cô sao?.

Tính tình một người quân nhân cô đều biết rõ, họ thân si vô cùng nề nếp sắt thép nhưng mà sao cô lại xui thế lại gặp ngay gã quân nhân lưu manh thế này.

Sửa soạn lại quần áo chỉnh tề, có vút những nếp nhăn trên áo nơi ngực áo càng nhăn nhiều hơn, trên cặp ngực của cô vẫn còn lưu lại độ ấm của bàn tay anh, nó làm cô nhột nhột vô cùng.

Ở cả ngày trong phòng cô lấy lại tinh thần tốt lại rồi mới dám mở cửa phòng đi ra. Đương nhiên, cô biết rõ trong phòng này giờ đây chỉ còn mình cô mà thôi.

Cô nhìn cái ghế sofa trước mắt, vài phút trước đó cô dường như là thất thủ mà nằm trên đó cô liền không kiên nhẫn một cước đá cái ghế đó lệch qua một bên, sau đó quay trở về phòng thu dọn đồ của mình mang đi.

Đúng 16h toàn bộ các đội tham chiến rút hết, nơi diễn tập chiến tranh lại trở về bình yên như ngày nào.

Về đến bệnh viện cô báo danh kiểm kê dụng cụ mất hơn mấy tiếng mới xong, khi cô về đến nhà thuê thì cũng đã gần 3h sáng. Một mỏi vô cùng, giờ đây điều cô muốn là chỉ có ngủ mà thôi.

Khả Khả bay vào phòng tắm, ngắm mình nơi bồn tắm kia, nước ấm kèm mùi hơn tinh dầu khiến cho cô cảm thấy cuộc đời đáng để sống vô cùng.

Thoả mãn việc tắm rửa xong, cô không thể nhịn được nữa mà phải lao nhau đến chiếc giường lớn êm ái kia mà đánh một giấc thật đã.

Ánh mặt trời tại thành phố T đã lộ dạng, màu nắng ấm đang rất dịu dàng chiếu lên bóng hình đang say ngủ trên giường.

Khả Khả bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt chói chói làm cô phải tỉnh dậy với vẻ không tình nguyện.

Cô vươn vai, xoay người một cái gáp thật dài, chớp chớp con mắt vài cái, haizzz ngủ đủ giấc thật làm người ta cảm thấy tốt a.

Đến khi cô quay người một lần nữa muốn xuống giường thì thần kinh của cô bị giật mạnh, mắt mở lớn.

Anh.... Anh ta... Đang ngủ trên giường của cô?.

Anh ta trở về hồi nào?.

_ Tỉnh? - Anh là người lính không bao giờ ngủ sâu, khi cô vừa ngủ dậy thì anh cũng đã dậy theo chỉ là cứ nằm đó thôi.

_ Anh... Anh sao lại ở đây? - Khả Khả đang cố gắng phân tích trong đầu mình cái hiện trạng đang xảy ra.

_ Nhà của anh! - Anh nhìn cô bằng con mắt lười biếng, cứ như còn muốn ngủ tiếp.

_ Biết... Biết, nhưng sao anh lại trong phòng tôi? - Đùa a, cô thừa biết nhà này của anh nhưng điều sai ở đây sao anh lại trong phòng cô.

Để chắc ăn là mình đúng cô mở to mắt nhìn xung quanh, đúng là phòng cô mà, cô đâu có đi lộn phòng anh đâu.

_ Anh rất mệt, ngủ thêm chút nữa đi! - Anh không trả lời câu hỏi của cô mà trực tiếp dùng tay kéo cô một cái đem thân hình nhỏ nhắn của cô ôm trọn trong lòng ngực, chân gác lên người cô, lúc này cô như cái gối ôm của anh vậy đó.

_ Anh buông... Buông... - Cô bị anh đè chắc như vậy nhất thời thở được.

_ Nếu không ngủ, chúng ta tiếp tục chuyện hôm qua? - Anh hơi thả lỏng tay ra, trên đỉnh đầu của cô hít một cái thật sâu, mùi hương của cô khiến cho lòng anh bắt đầu không yên.

_ Không... Ý tôi anh ôm chặt... Chắc quá... Tôi không thở được! - Cô nào có ý đòi bại kia cơ chứ, chỉ là muốn anh nói lỏng hơn thôi.

Nghe cô nói như vậy anh liền buông nhiều hơn một chút nhưng cô vẫn cứ gọn trong vòng ôm của anh.

_ Ngoan, ngủ đi anh rất mệt! - Nhìn ra cô gái nhỏ trong lòng khăn trương cực độ, anh liền cho cô một đáp án... Anh rất mệt... Đây là khẳng định anh chỉ muốn ôm cô ngủ ngoài ra không lang chuyện gì khác.

Nghe đến đó, Khả Khả mới không quấy nữa, mặc dù là hơi khó chịu, lại không quen nhưng mà cái ôm này của anh quả thật rất êm dịu nó khiến cho đầu óc đang căng thẳng của Khả Khả rất tự nhiên mà thả lỏng.

Sau đó cô cũng từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lớp Quân Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đỏ mặt lắm a

Lời nói nhỏ:

Mộc Dung đã cố gắng ra chap nhanh nhất có thể, công việc cuộc sống chiếm khá nhiều thời gian cho nên có những ngày thật sự không thể ra chap được mong mọi người thông cảm.

Mộc Dung không thể mỗi ngày đều ra liên tiếp được vì truyện là truyện tự viết chứ không phải truyện dịch, nên mong mọi người có thể cho Mộc Dung thời gian để suy nghĩ tình tiết và ra chap tốt nhất...

Giờ thì đọc tiếp nha.

Chap này chỉ dành cho trẻ có đầu óc Sắc thật Sắc, Biến thái thật Biến Thái.... Trẻ nào thích trong sáng thì vui lòng đợi chap sau.

Đến khi cô tỉnh lại lần nữa thì đã là 11h trưa rồi, Khả Khả tỉnh dậy cũng là vì đói mà tỉnh mà một phần cũng vì cái ôm của ai kia quá chắc chẽ khiến cô khó thở vô cùng.

Phải mất một lúc cô mới đẩy cái cục sắt kia ra khỏi người, uể oải mà ngồi dậy.

_ Tỉnh? - Anh bị cô đẩy một cái dù là nhẹ nhưng cũng khiến anh tỉnh hơn.

_ Um! Anh ngủ tiếp đi, em làm đồ ăn! - Khả Khả nhìn người kế bên, nói câu này xong cô chợt nhận ra sao mình lại nói chuyện như vợ chồng với anh vậy a.

Anh nhìn cô một cái đôi môi nhếch một nụ cười sau đó tiếp tục nhắm mắt ngủ, thật sự là anh rất mệt cả 2 ngày 2 đêm anh không hề ngủ về đến nhà là 5h sáng.

Anh vốn nghĩ rằng vào phòng của mình ngủ nhưng mà tâm không kềm được mà muốn vào phòng xem cô một cái rồi trở về.

Nào ngờ nhìn thấy cô gái nhỏ yên giấc mà không nhìn được ngã xuống ôm cô vào lòng, vuốt lưng cô vài cái, mùi hương của riêng cô mùi thơm nhẹ nhàng mang mát khiến cho anh không thể không buông lỏng nhẹ nhàng nhắm mắt lại đi vào giấc mộng đẹp.

Tủ lạnh ở nhà quả thật không có gì để ăn ngoài một miếng thịt gà cô mua trước đó và 3 trái trứng gà.

Được rồi cô sẽ xào thịt, trứng chiên, canh thì dùng mì gói làm canh vậy là đã xong.

Thân hình nhỏ bé bện rộn trong bếp, tay nghề nấu nướng của cô thật sự là rất tuyệt vời.

Khi mà nhà bếp bắt đầu toả ra mùi thơm thì anh đã không ngủ được, anh xuống giường đi đến phòng bếp hai tay khoanh trước ngực ngắm nhìn thân hình nhỏ nhắn kia đang không ngừng quay vòng vòng trong khuôn bếp.

Trước đó, mẹ bắt anh mua căn nhà này anh xem nó như một chỗ để nghỉ tạm khi đến thành phố T có việc, nào ngờ tỷ tỷ gọi bảo anh có cô gái muốn thuê nhà anh cũng suy nghĩ xem như có người xem nhà đi a, anh 1 năm về đây 4 ngày nào ngờ lại bị cô bác sĩ nhỏ này cho viên thuốc độc.

Cho đến khi thân hình cô đứng lại đang vui vẻ mà nếm miếng thịt từ đằng sau một cổ hơi ấm song đến từ sau lưng khiến cô giật mình.

Cô bị ôm từ sau lưng, lần đầu tiên trong cuộc đời cô được nhận cái ôm này, nó thật ấm áp, thật bức người khiến cho cô phải lâm vào cảnh si mê cái ôm này a.

Lưng của cô cứng ngắc, anh... Cái đầu của anh đang nằm trong hõm cổ của cô, nhột... Thật rất nhột.

Cô trốn tránh cái đầu của anh, tóc của anh có chút ngắn nó đâm vào cô thật rất ngứa a.

Anh hôn lên cổ của cô, mùi hương trên da thịt cô thật muốn giết chết anh mà vì sao lại có một mùi thơm gây mê người như thế cơ chứ.

Cô gái kia đang có phản ứng vùng vẫy tránh né cái ôm của anh khiến cho anh có chút khó chịu, không thể chịu hơn được nữa anh xoay toàn người cô lại, không để thừa bất kì hành động nào khác trực tiếp hôn lên đôi môi đầy mê người kia.

Khả Khả phản ứng chút mạnh, ra sức ra võ để đánh anh nhưng mà haizzz, cô đánh mặc kệ cô, anh chỉ cần một quyền là không chế cả người cô rồi.

Càng lúc, nụ hôn của anh càng sâu mọi thứ càng quét trong miệng của cô khiến cho cô không thể nào thở được.

Đến khi anh cảm thấy cô khó thở rồi mới bắt đầu luyến tiếc buông cô ra, còn không chịu dừng phải liếm một cái ngay môi cô một lần nữa mới từ từ buông ra.

_ Anh.. anh lưu manh! - Cô lấy từng hơi vào, mặt đỏ bừng lên đập vào ngực anh một cái.

_ Đừng, sẽ đau tay. - Anh nhìn cái đám của cô một cái, sức lực đó nhằm nhò gì với anh chứ.

Cô trừng mắt nhìn anh, cái gì chứ anh là chiếm tiện nghi của cô cô là gì của anh chứ là người thuê phòng chứ không phải là gái bao, cô chẳng phải hạng người dễ tính.

Cơ vậy mà lại bị anh hết lần này đến lần khác chiếm tiện nghi, mất nụ hôn đầu, còn bị sờ soạn lung tung nữa chứ.... Aizz.

Anh từ đầu đến cuối đôi bàn tay chắc chắn kia cũng không hề buông ra, cứ ôm chầm chầm như vậy.

_ Ăn... Ăn cơm! - Khả Khả đẩy anh ra, lúc này cô phải ăn thật no rồi mới giải quyết với anh được, mọi chuyện sẽ được rõ ràng sau khi cô được ăn no.

Đại nghiệp ăn no là trên hết.

Anh nhìn cô gái nhỏ kia mặt đỏ rần rần lên khiến cho tâm tình anh tốt cực kì.

Bữa cơm này, thật sự cô ăn không hề ngon chút nào tuy là bụng đói nhưng mà những hành động kia rất làm cho cô không thể nào nuốt được cơm.

Còn riêng người đàn ông kia, anh ta đang ăn rất ngon anh như một cỗ máy không ngừng gấp thức ăn đưa vào miệng.

Anh ăn đã đến chén cơm thứ 5 rồi mà vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại. Còn cô từ nãy giờ chỉ ăn chưa đến 1 chén.

_ Anh ăn phải nhai kỹ chứ!- Nhìn anh ăn lẹ như vậy, muỗng nào cũng là một muỗng lớn, nhưng lại nhai chỉ 2-3 cái rồi nuốt cái này khiến cho cô cảm thấy rất không đồng ý.

Anh dùng động tác một chút, ánh mắt cười cười nhìn lên cô.

Cô gái nhỏ, em đây là quan tâm anh ư?

Câu hỏi này anh không hề nói ra nhưng biểu cảm lại là bắt đầu nhai nhiều hơn lúc này, nuốt cũng từ từ.

Haizzz, sau khi ăn xong anh liền tự mình muốn rửa chén đơn giản cô nấu còn anh rửa chén. Anh bảo cô ra sofa đợi anh cô liền ngoan ngoãn nghe theo.

Sofa ở nhà là loại rất tốt, mềm mại cô rất là hưởng thụ với cảm giác này. Ti vi hôm nay không có tin gì hay nhưng lại có bộ phim hàn quốc cô rất mê.

Nam chính là thần tượng lâu năm của cô, cho nên cô không chuyển kênh nữa mà một mực thưởng thức bộ phim.

Sau 15 phút, anh cũng rửa xong mọi thứ, đi ra sofa ngồi xuống, anh nặng hơn cô rất nhiều cho nên chỗ anh ngồi bị lõm xuống rất sâu.

_ Khả Khả! - Ngồi một lúc, anh mới nhận ra gọi tên cô, mắt của anh nhìn về phía ánh mắt của cô đang nhìn chằm chằm tên nam nhân trong ti vi rất say mê.

_ Khả Khả... - Giọng nói của anh có chút lớn hơn khi gọi cô lần hai.

_ A...! - cô là nhập tâm vào bộ phim quá mức cho nên nhất thời không nghe được anh gọi.

_ Chúng ta kết hôn đi! - Anh nhìn tên diễn viên da mịn trắng nhách kia có phần khinh bỉ.

_ A.. anh nói gì? - Khả Khả vẫn còn đang chú tâm vào bộ phim, căn bản không để câu nói của anh vào đầu.

Cái câu hỏi thờ ở này nó thật khiến anh phát điên rồi, anh không thể nhịn được nữa một tay vòng qua người cô kéo cô sát vào mình. Khả Khả bị anh giật ngược như vậy khiến cho cô hoàn toàn bình tĩnh, bốn mắt nhìn nhau trợn mắt.

_ Em không nghe anh nói, anh nói lại có được hay không? Ha ha - Cô bị anh ôm chặt như vậy muốn thoát cũng không biết thoát làm sao m

_ Kết hôn! - Anh nheo mắt nhìn cô thật lâu, nhẹ nhàng thốt nên 2 chữ này.

Tên này, ăn no quá bị com lấp não luôn rồi hả.

_ Không được! - Tên đàn ông này, coi cô là gì chứ cô đâu phải là nhu nhược liền bị người sắp xếp như thế chứ.

_ Vì sao? - Anh không hài lòng với câu trả lời này.

_ Tôi không muốn kết hôn với quân nhân! - Đúng, cô không muốn, hoàn toàn không muốn.

_ Vì sao? - Anh nhíu chặt đôi mày lại, ánh mắt sắc bén kia vẫn cứ nhìn thẳng vào cô.

_ Vì.... Vì...! - Vì bà cô a, haizzz 4 chữ cuối này làm sao cô có thể nói ra a, cô tận lực dấu điểm như vậy, làm sao có thể nói chứ.

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, tính hiệu này là ra lệnh cho cô tiếp tục nói.

_ Vì tôi không thích! - Cô thẹn quá hoá giận, liền vùng vẫy.

_ Được, em không cần thích quân nhân, em chỉ cần thích tôi là được! - Anh nheo một mắt lại, ý rõ là trêu chọc.

_ Anh là gì sao tôi phải thích, tôi... Tôi lại không hiểu gì về anh! - Cô bị anh nhìn đến tận tâm can làm sao có thể như vậy chứ.

_ Khả Khả, em thích anh đúng không? - anh nheo mắt nhìn cô môi mòng nhếch lên.

_ Ai... Ai nói thế, tôi ghét anh còn không hết! - Cô mặt đỏ bừng bừng, tim cô tự nhiên đập nhanh thật nhanh.

_ Vậy hôm nay, anh sẽ làm em yêu anh! - Câu nói vừa xong anh trở người đè cô xuống thân mình hôn cô thật sâu.

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô từng ngậm, từng ngậm nhẹ như tên, sự yêu nhẹ nhàng này của anh thật sự cô không hề bài xích chút nào ngược lại còn rất hưởng thụ.

Sau lưng nhịp dụ dỗ cô vào con đường tình yêu của anh dành cho cô, thì cuối cùng cô cũng buông tay đầu hàng.

Cô rõ ràng đang thừa nhận là cô yêu anh rồi a, dù rằng cô bài xích sự tiếp xúc của người khác giới nhưng mấy lần liên tiếp cô không hề bài xích anh, mùi đàn ông trên người anh khiến cho cô phải say mê không thể rời.

Nhìn ra được cô đã bị động tình rồi, cô không phản kháng nữa cho nên trong lòng anh mở cờ quyết tâm hôm nay sẽ ăn sạch cô.

Một động tác nhẹ nhàng anh đã bế cô lên hướng cửa phòng ngủ tiến đến, trên đường đi anh không hề rời khỏi môi cô cứ liên tục ngậm lấy, nuốt lấy, cắn lấy.

Cho đến khi hai người vào phòng, anh đặc cô lên giường rồi toàn thân mình nằm lên người cô, hôn lấy môi cô một lần nữa.

_ Khả Khả! Chúng ta kết hôn đi! - Anh còn một chút lý trí còn sót lại cố gắng giọng khàn khàn nói.

_ Em tin tưởng anh được không? - Cô bị anh làm cho mê hoặc rồi, cô lúc này hoàn toàn thừa nhận là yêu anh thật rồi.

_ Anh sẽ bên em! - Đây là câu thề non hẹn biển của anh với cô chẵn.

_ Khả Khả, anh sẽ chịu trách nhiệm, ngày mai liền đánh báo cáo kết hôn! - Anh cố gắng ngượng dậy nói rõ cho cô biết.

_ Nhanh, nhanh như vậy? - Cô không hề nghĩ rằng sẽ kết hôn liền đâu a.

Tư tưởng tiến đến kết hôn của cô phải theo một trình tự.

_ Chiến Phong, em muốn đi theo trình tự "" Biết nhau - Cảm giác tốt - Quen nhau - Tìm hiểu nhau - Cảm nhận về nhau - Kết hôn. " Em không muốn nhảy cóc như vậy.

Hiện tại cả hai người đều chỉ nằm ở mức biết nhau thì là sao có thể nhảy cóc như vậy được chứ.

_ Chẳng phải chúng ta đã hơn 3 tháng rồi sao? Những thứ đó đều thực hiện hết hay sao?. - Anh cố gắng kèm chế một chút, mắt nhìn cô đầy dục vọng.

_ Khi... Khi nào cơ chứ? - Cái gì chứ từ lúc nào mà cô không biết.

_ Thật ờn! - Anh không thể nhịn được nữa, liền xông đến hôn cô mạnh bạo hơn.

Tay cũng không an nhàn đã tiến vào trong áo của cô xoa nắn nơi mềm mại kia, cái nơi mà lúc ở bãi chiến đã làm anh thần siêu phách lạc trong cuộc họp không thể nào tập trung được., Anh thật nhớ nó a.

Không thể đợi thêm giây nào nữa, anh dùng cả hai tay gạt banh cúc áo của cô ra, dưới ánh đèn thân thể mềm mại, trắng nõn của cô hiện ra trước mắt anh.

Yết hầu anh không thể chịu nổi mà lên xuống một cái.

Đôi gò bồng kia nó đẹp, nó được bao bọc trong chiếc bra đen càng làm nó thêm mê người.

Anh không nhịn được nữa cuối xuống hôn lên từng chút một tay luồn xuống bên dưới kéo móc áo ngực ra, dường như cái áo này so với nó khá chật cho nên khi mà cái nút được tháo ra thì nó như được giải thoát đung đưa một cái.

Mọi cái uyển chuyển của nó làm đều bị thu vào mắt anh hết, Khả Khả lúc này xấu hổ không nói nên lời, cô dùng hai tay che lại không muốn anh nhìn.

_ Khả Khả, em thật đẹp! - anh nhìn bộ dạng xấu hổ của cô, mà anh là sắp phát điên rồi nhưng cũng cố gắng kèm mình lại an ủi cô gái nhỏ này.

Nếu trong chuyện này lần đầu tiên mà chỉ có mình anh được thoả mãn thì tính phúc của anh sau tình thật sự là bị gặp nguy rồi a.

Việc lúc này là đồ dành cô, khiến cho cô phải tự nguyện, cùng anh hoà hợp thì mới được.

_ Khả Khả, anh hứa sẽ chịu trách nhiệm, tin anh! - Một lần nữa anh cúi người xuống hôn lên môi bị anh hôn xưng lên kia, nhẹ nhàng thủ thủ bên tai cô.

Hắc hắc, Bà tác giả lụ đạn... Hắc hắc hắc...

Bị lừa..... H bao nặng luôn nờ... Hắc hắc.

Nói chứ 2540 chữ rồi, hẹn chap sau vô đầu chap là H banh nào nha... H suốt 2k chữ cho chap sau nha..

Nguyên rửa bà tác giả, dám dụ dỗ các sắc nữ, ngày ngày mong chờ H... Ha ha ha... Con tim mong manh quá...

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lót Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Khỏe quá cũng không tốt (H mạnh)

Lời nói đầu tiên Mộc Dung xin chân thành cảm ơn mọi người đã cố gắng đợi chờ... Trông ngóng để có được chap H sau bao nhiêu ngày bị dụ dỗ đọc hụt...

Dù rằng có bị bà tác giả Mộc Dung đây lừa gạt thì cũng đừng quá bất mãn với bà nha... Bà mà bị bất mãn nhiều quá bà ngừng ra chuyện thì lúc đó mọi người có mà la làng luôn đó hahaha.

Nói quá nhiều.. vào truyện thôi.

Khả Khả bị nụ hôn của anh làm cho tinh thần rối loạn, đầu óc bắt đầu mê mẩn đi hơn phân nửa.

Chiến Phong vẫn cứ hôn lấy ngậm lấy đôi môi của cô mãi không buông, anh cứ thế, chút mạnh rồi lại chút nhẹ dẫn dụ cô đến thiên đường của tình yêu.

Khả Khả thừa nhận rằng cô không bài xích anh một chút nào, ngược lại còn bị anh trêu ghẹo đến oan ức mà phản ứng lại.

Giờ phút này cô xác định là mình đã động tình rồi, cô hưởng thụ cảm giác này của anh đem đến, nó làm cô cảm thấy cả người nhẹ như tênh.

Bàn tay của anh không ngừng chạy loạn trên người cô, xoa nắn, nhéo nhắn, nơi đầu nhũ bị anh trêu đùa đến cứng lên đỏ ửng. Chiến Phong dòi lực hôn từ từ thả người xuống cổ của cô, xương quai xanh, từng miếng thịt trên người cô đều được anh hôn rất kỹ.

Miệng của anh dùng ngay trên đầu nhũ hoa, anh nhìn thẳng vào cái nhũ hoa bị anh trêu đến đỏ ửng kia, nó rụt rịt làm cho anh miệng lưỡi khô hóc không nhin được nữa anh liền tiến đến ngậm lấy.

Ngực của cô rất vừa vặn với anh, nó không nhỏ nhưng cũng không quá to làm cho anh muốn phát điên khi được ăn nó. Mùi thơm sữa thoang thoảng qua mũi của khiến cho các giác thần kinh trong người anh thật sự bị gây tê.

Ngậm lấy mút lấy trêu đùa với nó thật lâu, anh dường như bị nghiện với đôi núi hoa này của cô.

Khả Khả bị anh kích thích trên ngực không làm cho cô không thể kiềm chế được mà rên lên một tiếng.

Tiếng rên này dường như là mở đường đưa lối cho anh đến địa đàng, anh không thể dừng được cứ ngậm lấy không buông. Bàn tay cũng bắt đầu tham lam hơn, mò xuống dần cái bụng phẳng của cô xoa xoa nắn nắn vài cái rồi bắt đầu đi xuống tiếp nữa đến nơi cấm địa.

Chỉ một vài động tác thì cái quần của cô cũng đã bị tuột xuống liên sang một bên, khi chiếc quần vừa bị cởi ra Khả Khả đã bất tỉnh lại một chút sau cơn mê, cô dùng lực còn lại của mình đè lấy tay của anh.

Chiến Phong vẫn không ngừng động tác một giây nào, vẫn cứ đi xuống chạm vào nơi tư mật kia của cô.

Khả Khả mở to mắt nhìn anh, đầu lắc như điên, mặt đỏ muốn rỉ máu.

_ Ngoan, anh sẽ không làm em đau.- anh hướng người lên hôn lên đôi môi cô một cái thật nhẹ nhàng, giọng nói cũng đã khàn đi.

Khả Khả đầu óc chỉ kịp suy nghĩ rằng " Đêm nay mình thật sự sẽ trao thân cho anh " chỉ vậy thôi còn lại cô không kịp suy nghĩ gì nữa.

_ Thiếu tướng! - giọng cô nức nở vang lên.

_ Gọi anh là Phong, Khả Nhi! - Giọng nói của anh ngày thường đã rất trầm ấm, lúc này lại khàn đi mang đầu mũi dục vọng phả vào mặt cô.

_ Um... Phong....! - Tiểu huyết của cô đang bị anh chơi đùa, ngón tay của anh không hề biết xấu hổ mà còn mon trớn ló lảng trượt xuống kéo lên mấy lần làm cho Khả Khả điên đảo thần sắc.

_ Tiểu yêu tinh, em thật đẹp. - một lần nữa anh ngậm lấy nhũ hoa của cô ra sức ngậm mút.

Khả Khả bị hành động mạnh bạo này làm cho không giữ được người mà phải uốn lượn theo từng cái ngậm mút của anh.

Nơi tiểu huyết của cô bị anh trêu đùa lần đầu tiên trong cuộc đời mới biết ướt là gì, anh thật không lưu tình mà dùng một ngón tay đi vào trong lỗ nhỏ của tiểu huyết.

Cô là lần đầu tiên bị như vậy, hoa huyết bị dị vật đưa vào làm cho nó phản ứng tự vệ là siết chặt dị vật đó.

Chiến Phong cảm nhận rất rõ ràng nơi tiểu huyết của cô đang co lại, ngậm chặt lấy ngón tay của anh trong đầu anh liền hình dung ra nếu như vật đang bị ngậm chặt kia là tiểu đệ của anh thì có phải là trên cả tuyệt vời hay không.

Chỉ cần nghĩ thôi thì mọi tế bào trong người anh đều như bị nhân thêm ra làm cho tiểu đệ của anh sớm cứng lại càng cứng hơn khiến anh phát đau.

_ Khả Nhi, nhìn anh! - Anh không thể chịu được nữa, trong đầu anh lúc này chỉ muốn đi vào tiểu huyết mà thôi.

Khả Khả lúc này nói không ra tiếng nào, chỉ thút thít nức nở dưới thân anh mà thôi.

_ Khả Nhi, nhìn anh sẽ không đau, anh hứa sẽ không đau! - anh muốn cô nhìn rõ, thời khắc lấy đi sự trong trắng của cô thì người trước mắt cô là anh, trong con người trong veo của cô hiện rõ lên khuôn mặt của anh.

Cả người của Khả Khả có chút cứng ngắt lại, đã đến lúc rồi sao, còn vài giây thôi cô sẽ không còn là cô gái trong trắng thích bay là bay thích nhảy là nhảy nữa mà cô là của anh.

_ A....aaaaaaa.... Phong..... Đau... Đi ra... Đi ra... - Cô chỉ vừa suy nghĩ đến đó thì bên dưới liền truyền đến trận đau đến cô hoa mắt buồn nôn.

_ Hết đau ngay thôi, Khả Nhi... Hết đau ngay thôi! - anh là người hiểu rõ nhất cảm giác này, cảm giác tiểu đệ anh vừa đâm xuyên qua một lớp màn. Đó là màn trinh, là sự trong sạch của một người con gái.

Anh ôm cô dưới thân mình, không cử động, chỉ ôm cô miết không ngừng an ủi.

Anh hôn lên từng giọt nước mắt đang lăn dài trên má của cô, sự trân trọng của anh dành cho cô cả cuộc đời này sự trân trọng này sự yêu thương này của anh chỉ dành cho một mình cô mà thôi.

Qua một lúc, anh vẫn giữ nguyên bên trong cô cho đến khi tiểu huyết của cô có động một chút, đó là việc nó đang thích ứng với dị vật đang nằm trong nó.

Cô lại rồi thả ra một cái, Chiến Phong liền cảm nhận được anh không thể chờ được liền rút ra đưa vào một cái.

Khả Khả sau một lúc thì cảm giác đau kia cũng dần tan mất, lúc cô đang dần lấy lại tinh thần thì một cái ra vào của anh là cho cô bị chọt đau một cái liền " A " lên một tiếng.

_ Sẽ hết đau ngay, ngoan anh sẽ làm em hết đau ngay - Chiến Phong hôn khắp mặt của cô rồi lại hôn môi.

Bên dưới của anh dường như đã mất kiểm soát từ lâu, anh không thể tự chủ được mình mà cứ ra vào nơi tiểu huyết một cách phi thường.

_ A...a.....a... Phong.. Đừng nhanh như vậy - cô vừa thoát khỏi cơn đau liền bị trầm mê vào cơn tê dại gọi là khoái cảm nhưng nó thật lạ làm cô không kịp thích ứng được.

Chiến Phong không nói gì, cứ làm tiếp công việc của mình. Lần đầu tiên được khai trai, cảm giác thật không thể tả nổi khiến cho anh điên cuồng muốn cô.

Cứ như vậy mà ra vào, sau đó anh đổi tư thế quý cô đưa mông về phía anh, anh lại tiếp tục đưa tiểu đệ của mình ra vào, hai tay nắm lấy eo nhỏ của cô siết có chút chặt, đưa lên đưa xuống theo nhịp điệu của riêng anh.

Cho đến khi đại não của anh căng cứng, cùng tiếng vang của hai vật giao nhau hết sức tà dục anh không thể giữ được nữa, chỉ vài cái thúc tiếp liền bắn ra, chất lỏng kia bắn sâu vào bên trong của cô.

Cả người của cô và anh đều mồ hôi đầm đìa anh nằm xuống kế bên cô, ôm cô gái nhỏ vào lòng, yêu thương chân trọng cô vô cùng.

Một bên Khả Khả thở không ra hơi, cô thật mệt chết rồi cô muốn ngủ. Không thể nào chịu đựng nữa nên xoay mình một cái liền ngu ngốc tay được ở đâu không đặc lại đặc xuống ngay tiểu đệ của anh.

Chiến Phong đang nhắm mắt lại, anh tính để cô nghỉ một chút rồi bế cô vào nhà tắm nào ngờ cái bàn tay nhỏ bé kia không biết là cố ý hay không, mà lúc này lại đặc lên ngay tiểu đệ của anh khiến cho anh mở mắt thật to nhìn qua cô.

Còn tiểu đệ của anh vừa mới được thỏa mãn, chỉ vì cái đụng chạm nhỏ bé của cô mà lại ngốc đầu dậy tiếp.

Anh nhìn nhìn nó rồi lại nhìn nhìn cô.

_ Em.. Em sơ ý... Thật....! - Cô giờ mới thấm thía trong truyện nữ chín một chết là thế nào, lại vô tình đụng phải hòng súng.

Trước kia, cô đọc đến chỗ hai người làm tình một lần rồi nữ chính thật mệt đến xỉu lên xỉu xuống, cô còn mạnh mẽ bảo nữ chính thật yếu.

Giờ thì cô đang muốn tự vả miệng mình vì câu nói này, chuyện làm tình không phải là chuyện đơn giản như cô nghĩ nó thật là muốn lấy mạng người đó a.

Dĩ nhiên, Khả Khả có từ chối hay giả chết thì Chiến Phong cũng không tha cho cô, ai bảo đàn ông từ 25 đến 35 đều là mãnh thú khát tình cơ chứ.

Lại bảo người cô chọn là ai, là người bị cầm dục rất là lâu, lần đầu được khai trai đương nhiên một hiệp không thấm vào đâu cả.

Đêm nay Khả Khả xác định bản thân đến sáng mai chỉ còn nữa cái mạng là hay. Anh khỏe quá thật là không tốt cho cô chút nào.

Giờ thì cô không dám coi thường tiểu thuyết nữa đâu a

Bạn đang đọc truyện *Sói Ca Dưới Lớp Quân Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.